FANTASY

BRANDON SANDERSON

SUFLETUL ÎMPĂRATULUI

PALADIN BLACK POCKET

BRANDON SANDERSON
SUFLETUL ÎMPĂRATULUI

PALADIN BLACK POCKET
FANTASY

„În paginile acestei cărţi, Sanderson se dovedeşte a fi un scriitor excepţional de talentat… *Sufletul împăratului* este unul dintre acele rare exemple de *high fantasy* care dă impresia de prospeţime şi este impregnat de un sentiment al miraculosului.”

Fantasy & *Science Fiction*

„Sanderson, autorul unor titluri de mare succes precum *Născuţi din ceaţă* sau *Calea Regilor*, îşi situează nuvela în aceeaşi lume în care se desfăşoară *Elantris,* unul dintre romanele sale anterioare, de care este însă complet independentă. Fanii genului *fantasy* vor adora nu doar povestea convingătoare, ci şi decorul magic original”

Library Journal

„Sanderson va fi mereu menţionat printre cei mai buni scriitori de *fantasy* ai acestei generaţii.”

Fantasy Faction

„Sanderson se pricepe de minune să ţeasă istorii *fantasy* pline de personaje memorabile, decoruri precis conturate, puteri magice speciale şi intrigi de mare întindere.”

Black Gate

„Sanderson este un mânuitor abil al procedeelor genului *fantasy*.”

Sci Fi Wire

„Brandon Sanderson a creat cu adevărat o lume originală a magiei şi acţiunii şi, cu rigoarea celor mai buni scriitori de science-fiction, i-a conferit realitate la fiecare nivel.”

Orson Scott Card, autorul romanului *Jocul lui Ender*

Pentru Lude Tuan și Sherry Wang, care mi-au fost surse de inspiraţie

Prolog

Gaotona îşi trecu degetele peste pânza groasă, inspectând una dintre cele mai măreţe capodopere pe care le văzuse vreodată. Din nefericire, era o minciună.

— Femeia este un pericol, se auziră nişte voci scrâşnite, din spatele lui. Ce face ea este o monstruozitate.

Gaotona înclină pânza în lumina roşiatică a căminului, strângându-şi pleoapele. La bătrâneţe, ochii nu îl mai ajutau ca altădată. „Ce precizie”, îşi spuse el, inspectând trăsăturile de penel şi pipăind straturile de uleiuri groase. „întocmai ca originalul.”

Nu şi-ar fi dat niciodată seama de greşeli de unul singur: un boboc uşor deplasat, luna, o idee prea jos pe cer. Experţii lor avuseseră nevoie de zile întregi de examinare detaliată pentru a identifica erorile.

— Este unul dintre cei mai buni Falsificatori.

Vocile aparţineau celorlalţi arbitri, colegi ai lui Gaotona, cei mai importanţi birocraţi ai imperiului.

— Are o reputaţie cât imperiul. Trebuie să o executăm, ca exemplu.

— Nu.

Frava, conducătoarea arbitrilor, avea o voce ascuţită, nazală.

— Este o unealtă de mare valoare. Femeia asta ne poate salva. Trebuie să ne folosim de ea.

„De ce?” se întrebă iar Gaotona. „De ce un om capabil de o asemenea măiestrie ar lua calea falsului? De ce să nu creeze picturi originale, să fie o artistă adevărată? Trebuie să înţeleg!”

— Da, continuă Frava, femeia este o hoaţă şi practică o artă intolerabilă. Dar eu o pot controla, iar cu ajutorul talentelor sale putem ieşi din situaţia neplăcută în care ne aflăm.

Ceilalţi murmurară obiecţii îngrijorate. Femeia despre care discutau, Wan ShaiLu, era mai mult decât o simplă escroacă. Mult mai mult decât atât. Putea schimba însăşi natura realităţii, ceea ce ridica o altă întrebare. De ce s-ar fi obosit să înveţe să picteze? Arta obişnuită nu era trivială în comparaţie cu talentele sale mistice?

Atât de multe întrebări! Gaotona îşi ridică privirea, din locul pe care-l ocupa lângă cămin. Ceilalţi se adunaseră,

conspirativ, în jurul mesei de lucru a Fravei. Veşmintele lor lungi şi colorate luceau în lumina focului.

— Eu sunt de acord cu Frava, spuse Gaotona.

Ceilalţi se uitară în direcţia lui. Figurile lor încruntate indicau că puţin le păsa de părerea lui, însă posturile adoptate de ei spuneau o poveste diferită. Respectul pentru el era îngropat adânc, dar nu era uitat.

— Trimiteţi după Falsificatoare, spuse Gaotona ridicându-se. Aş vrea să aud ce are de zis. Bănuiesc că va fi mai dificil de controlat decât pretinde Frava, însă nu avem de ales. Fie ne folosim de abilităţile acestei femei, fie renunţăm la controlul asupra imperiului.

Murmurele încetară. Câţi ani trecuseră de când Frava şi Gaotona căzuseră de acord asupra unui fapt neînsemnat, ca să nu mai vorbim de unul atât de contradictoriu cum era folosirea Falsificatoarei?

Unul câte unul, ceilalţi arbitri încuviinţară.

— Fie, spuse Frava încet.

Ziua a doua

Shai apăsă cu unghia unul dintre blocurile de piatră ale celulei. Piatra se mişcă uşor. Praful i se scurse printre degete. Era calcar, un material straniu pentru un zid de închisoare, însă nu întregul zid era făcut din calcar, ci doar fâşia aceea care traversa blocul.

Zâmbi. Calcar. Ar fi putut scăpa cu uşurinţă din vedere fâşia aceea, dar în cazul ăsta, dacă nu se înşela, identificase cele patruzeci şi patru de feluri de piatră din zidul puţului circular care-i servea drept celulă. Shai îngenunche lângă pat şi folosi o furculiţă. Îi îndoise toţi dinţii, cu excepţia unuia. Îşi scrijeli însemnările în lemnul unuia dintre picioarele patului. Fără ochelari, fu nevoită să se încrunte ca să vadă ce scria.

Pentru a Falsifica un lucru, trebuia să cunoşti trecutul şi natura acelui lucru. Era aproape gata. Însă mulţumirea i se spulberă imediat când remarcă, sub flacăra îndoielnică a lumânării, un alt rând de marcaje pe piciorul patului. Erau semnele care ţineau socoteala zilelor sale de captivitate.

„Atât de puţin timp…” îşi spuse ea.

Dacă ţinuse bine socoteala, mai rămăsese doar o zi până la data când îi fusese stabilită execuţia publică.

Avea nervii întinşi asemenea coardelor unui instrument. O

singură zi. Atât îi mai rămăsese ca să creeze o amprentă a sufletului şi să evadeze. Dar nu avea o piatră a sufletului, ci doar o bucată de lemn, iar singura ei unealtă de cioplit era o furculiţă.

Avea să fie inimaginabil de greu. Asta era şi ideea. Celula fusese construită pentru cineva ca ea, din pietre cu multe vine de piatră diferite, ca să le facă dificil de Falsificat. Proveneau din cariere diferite şi aveau poveşti unice. Ştiind atât de puţine lucruri, Falsificarea lor era aproape imposibilă. Şi chiar dacă transforma piatra, probabil că mai exista un alt truc care s-o oprească.

„Pe toate nopţile!” În ce încurcătură intrase!

Odată însemnările terminate, se trezi privindu-şi furculiţa îndoită. Începuse să sculpteze mânerul de lemn după ce îndepărtase porţiunea de metal, ca pe o amprentă grosieră a sufletului.

„Aşa n-ai să scapi, Shai”, îşi spuse ea. „Caută altă metodă.”

Aşteptase timp de şase zile, căutând o altă cale de scăpare. Gardieni de care să se folosească, o persoană pe care s-o poată mitui, un indiciu despre natura celulei. Până acum, nimic nu…

Departe, deasupra, uşile temniţei se deschiseră. Shai sări în picioare, vârând mânerul furculiţei în haine, la spate. Îi grăbeau oare execuţia?

Auzi zgomotul unor ghete grele coborând scările care duceau în temniţă şi se încruntă la nou-veniţii care apăruseră deasupra celulei. Patru erau gardieni, însoţind un bărbat cu trăsături şi degete prelungi. Era un grand, din rasa care conducea imperiul. Roba cu albastru şi verde indica un funcţionar minor, care trecuse testele necesare spre a intra în serviciul civil, însă nu se ridicase în rândurile superiorilor.

Shai aşteptă, încordată.

Grandul se aplecă să o privească prin grătar. Aşteptă o clipă, apoi le făcu semn gardienilor să descuie celula.

— Arbitrii doresc să te interogheze, Falsificatoareo.

Shai se dădu înapoi când deschiseră tavanul celulei şi coborâră o scară. Urcă pe ea, precaută. Dacă *ea* ar fi dus pe cineva mai devreme la execuţie, l-ar fi lăsat să creadă că se petrecea cu totul altceva, ca să nu se împotrivească. Totuşi, nu o încătuşară când o escortară afară din temniţă. Judecând

după traseu, păreau într-adevăr să o ducă spre camera de lucru a arbitrilor. Shai se adună. Era o nouă provocare. Putea spera că i se acorde o şansă?

N-ar fi trebuit să se lase prinsă, însă nu mai putea schimba nimic. Fusese învinsă, trădată de Bufonul Imperial, după ce crezuse că se putea încrede în el. Îi luase copia Sceptrului Lunii, o pusese în locul originalului şi fugise. Unchiul lui Shai, Won, o învăţase că era o lege a naturii să fii învins. Indiferent cât de bun erai, cineva avea să fie mai bun. Dacă trăiai cu conştiinţa acestui adevăr, nu deveneai niciodată atât de încrezător în tine încât să fii neglijent. Ultima dată, pierduse. De data aceasta, urma să câştige.

Lăsă deoparte orice urmă de iritare pentru faptul că fusese capturată şi deveni persoana care se putea confrunta cu această nouă provocare, oricare ar fi fost ea. Avea să profite şi să se bucure. De data aceasta, în joc nu erau bogăţii, ci propria viaţă.

Gardienii erau Sfărâmători – cel puţin acela era numele pe care li-l aleseseră granzii. Cândva, îşi spuneau mulla'dil, însă poporul lor fusese înglobat în imperiu cu prea multă vreme în urmă, aşa că puţini mai foloseau acel nume. Erau oameni înalţi şi subţiri, dar musculoşi, iar pielea le era palidă. Aveau părul aproape la fel de întunecat ca al lui Shai, deşi al lor se ondula, pe când al ei era drept şi lung. Încercă şi, într-un fel, chiar reuşi să nu se simtă prea măruntă pe lângă ei. Poporul său, MaiPon, nu se remarca prin statură.

— Tu... i se adresă ea conducătorului, în timp ce mergea în fruntea grupului. Îmi amintesc de tine.

După felul cum îi stătea părul, tânărul căpitan nu părea să poarte prea des coif. Sfărâmătorii erau bine văzuţi de granzi, iar Ridicarea lor nu era ceva neobişnuit. Acesta părea nerăbdător. Armura lustruită, aerul proaspăt. Da, se credea făcut pentru lucruri măreţe în viitor.

— Calul... spuse Shai. M-ai aruncat pe calul tău după ce am fost prinsă. Un animal înalt, rasă gureză, de un alb pur. Bun animal. Ştii să-i alegi.

Sfărâmătorul îşi aţinti privirea înainte, însă şopti abia auzit:

— O să-mi facă plăcere să te ucid, femeie.

„Minunat”, îşi spuse Shai, pe când intrau în Aripa Imperială a palatului. Aici, lucrătura în piatră era magnifică, în vechiul stil

lamio, cu stâlpi înalţi de marmură, sculptaţi cu basoreliefuri. Urnele acelea de mari dimensiuni dintre stâlpi fuseseră create spre a imita ceramica aşa cum era cu lamio multă vreme în urmă.

„De fapt, Facţiunea Moştenirii se află încă la conducere, aşa că…" îşi aminti Shai.

Împăratul făcea parte din facţiunea cu pricina, la fel şi consiliul celor cinci arbitri, care conducea, de fapt, imperiul. Facţiunea lor preamărea gloria şi învăţătura culturilor trecute, mergând până la a-şi reconstrui aripa palatului ca pe o imitaţie a unei clădiri străvechi. Shai bănuia că la baza acelor urne „străvechi" se aflau amprente ale sufletului care le transformaseră în imitaţii perfecte ale unor opere faimoase.

Da, Granzii spuneau despre puterile lui Shai că sunt o mârşăvie, însă unicul aspect care era, teoretic, ilegal, se referea la crearea unui Fals pentru a schimba o persoană. Falsificarea discretă a obiectelor era permisă în imperiu, chiar exploatată, câtă vreme Falsificatorul era controlat cu atenţie. Dacă una dintre acele urne ar fi fost întoarsă iar amprenta de la bază îndepărtată, piesa ar fi devenit o mostră de olărie lipsită de ornamente.

Sfărâmătorii o conduseră la o uşă încrustată cu aur. Când se deschise, Shai reuşi să surprindă scânteierea amprentei roşii a sufletului din colţul interior de jos, care transforma uşa într-o imitaţie a unei lucrări din trecut. Gardienii o împinseră într-o cameră plăcută, în care focul ardea mocnit în cămin, podeaua era acoperită cu rogojini moi, iar mobilele erau din lemn lăcuit. „Cabană de vânătoare din secolul cinci", presupuse ea.

Toţi cei cinci arbitri din Facţiunea Moştenirii aşteptau înăuntru. Trei dintre ei – două femei şi un bărbat – şedeau pe scaune cu spătar înalt, lângă cămin. O altă femeie ocupa masa de lucru aflată chiar în centru: Frava, decana de vârstă a arbitrilor Facţiunii Moştenirii, era probabil cea mai puternică persoană din imperiu, în afara împăratului Ashravan însuşi. Părul ei încărunţit era împletit într-o cosiţă lungă, cu panglici aurii şi roşii. Purta o robă asortată, tot aurie. Shai chibzuise multă vreme cum să o jefuiască, fiindcă, printre îndatoririle Fravei se număra supravegherea Galeriei Imperiale, lângă care se aflau camerele sale de lucru.

Era clar că Frava se contrazisese cu Gaotona, grandul mai în

vârstă care stătea în picioare lângă masa de lucru. Se îndreptă şi îşi duse mâinile la spate, adoptând o postură meditativă. Gaotona era cel mai în vârstă dintre arbitrii conducători. Se spunea că este cel mai puţin influent dintre ei, fiind în dizgraţia împăratului.

Amândoi tăcură când intră Shai. O privirǎ de parcă era o pisică ce tocmai răsturnase o vază de preţ. Lui Shai îi lipseau ochelarii, dar avu grijă să nu mijească ochii când îi înfruntă pe acei oameni. Trebuia să pară cât mai puternică.

— Wan ShaiLu, spuse Frava întinzându-se după o foaie de pe masă. Ai o listă serioasă de infracţiuni în dreptul numelui tău.

„Felul în care o spui…” Ce joc făcea femeia? „Vrea ceva de la mine”, conchise Shai. „Ăsta-i singurul motiv pentru care m-a adus aici, acum.”

Şansa pe care o aştepta începu să capete contur.

— Te-ai dat drept o femeie nobilă, continuă Frava, ai intrat în Galeria Imperială a palatului, ţi-ai reFalsificat sufletul şi, fireşte, ai încercat să furi Sceptrul Lunii. Chiar ai crezut că nu vom recunoaşte un fals oarecare al unei posesiuni imperiale atât de importante?

„Se pare că exact asta aţi făcut când aţi presupus că Bufonul a plecat cu originalul”, îşi spuse Shai.

Shai simţi un mic fior de satisfacţie ştiind că falsul său ocupa acum poziţia de onoare a Sceptrului Lunii în Galeria Imperială.

— Şi asta? Spuse Frava, făcând semn cu degetele ei lungi către un Sfărâmător care-i aduse un obiect dintr-un colţ al încăperii.

Tabloul pe care gardianul îl aşeză pe masă era capodopera lui Han ShuXen, *Nufărul de pe iaz.*

— Am găsit asta în odaia ta de la han, spuse Frava, lovind tabloul cu degetele. Este copia unui tablou pe care-l deţin chiar eu, unul dintre cele mai cunoscute din imperiu. Am dat falsul experţilor noştri, care au decretat că e făcut de un diletant, în cel mai bun caz.

Shai o privi pe femeie în ochi.

— Spune-mi de ce ai creat acest fals, spuse Frava, aplecându-se. Evident, plănuiai să îl schimbi cu tabloul din camera mea de lucru de la Galeria Imperială. Şi totuşi, doreai Sceptrul Lunii. De ce voiai să furi şi tabloul? Din lăcomie?

— Unchiul meu, Won, zise Shai, mi-a spus să am întotdeauna

un plan de rezervă. Nu puteam fi sigură că sceptrul avea să fie la vedere.

— A… spuse Frava.

Adoptă o expresie aproape maternă, deşi încărcată de dispreţ – prost disimulat – şi condescendenţă.

— Ai cerut, la fel ca majoritatea prizonierilor, ca arbitrii să se pronunţe în privinţa execuţiei tale. Am hotărât, dintr-un capriciu, să îţi aprob solicitarea, fiindcă eram curioasă de ce ai creat acest tablou.

Clătină din cap.

— Dar, fata mea, doar nu-ţi imaginezi că te-am putea lăsa să scapi? Cu asemenea păcate? Ai dat prea tare de bucluc, iar mila noastră are limite…

Shai privi spre ceilalţi arbitri. Cei aşezaţi lângă cămin păreau să nu-i acorde nicio atenţie, însă nu discutau între ei. Ascultau. „Ceva nu-i în regulă”, îşi spuse Shai. „Sunt îngrijoraţi!”

Gaotona rămăsese încă deoparte. O cerceta pe Shai cu ochi care nu trădau nicio emoţie. Frava se purta de parcă ar fi mustrat un copil. Finalul deschis al remarcilor sale fusese menit să-i lase lui Shai o speranţă de scăpare. Toate astea aveau scopul de a o face maleabilă, dornică să accepte orice, în speranţa că va fi eliberată.

„O şansă, într-adevăr…”

Era momentul să preia controlul discuţiei.

— Vreţi ceva de la mine, afirmă Shai. Sunt gata să-mi negociez plata.

— Plata? Întrebă Frava. Fata mea, mâine vei fi executată! Dacă am dori ceva de la tine, plata ar fi chiar viaţa ta.

— Sunt stăpână pe viaţa mea de mai multe zile, îi răspunse Shai.

— Te rog… spuse Frava. Ai fost sub cheie în celula Falsificatorilor, cu treizeci de tipuri diferite de piatră în zid.

— De fapt, patruzeci şi patru.

Gaotona ridică o sprânceană, apreciativ.

„Pe toate nopţile! Mă bucur c-am nimerit-o…”

Shai îl privi pe Gaotona.

— Aţi crezut că n-o să recunosc piatra aceea de moară, nu? Vă rog… Sunt Falsificatoare. Am învăţat cum se clasifică pietrele în primul meu an de ucenicie. Blocul acela provine, evident, din cariera Laio.

Frava deschise gura să vorbească. Un zâmbet vag îi flutura pe buze.

— Da, ştiu despre plăcile de ralkalest, metalul de neFalsificat, ascunse în spatele zidului de piatră al celulei mele, zise Shai, intuind ce avea să-i spună. Zidul a fost o ghicitoare, menită să mă distragă. De fapt, nu aţi face o celulă din pietre precum calcarul pentru că un prizonier ar putea renunţa la Falsificare şi ar încerca să-şi croiască drum prin el. Aţi construit zidul, dar l-aţi întărit cu o placă de ralkalest în partea din spate, pentru a opri evadarea.

Frava închise imediat gura.

— Problema cu ralkalestul, spuse Shai, e că nu-i un metal foarte dur. Da, grilajul de deasupra celulei mele era destul de solid, aşa că n-aş fi putut trece prin el. Dar o placă subţire? Serios? Aţi auzit de antracit?

Frava se încruntă.

— Este o piatră care arde, spuse Gaotona.

— Mi-aţi dat o lumânare, spuse Shai, ducându-şi mâna la spate.

Aruncă amprenta de lemn a sufletului pe masă.

— Tot ce trebuia să fac era să Falsific zidul şi să conving pietrele că sunt antracit – o sarcină deloc dificilă, cunoscând cele patruzeci şi patru de tipuri de piatră. Le-aş fi ars, iar ele ar fi topit acea placă din spatele zidului.

Shai îşi trase un scaun şi se aşeză la masa de lucru. Se lăsă pe spate. Înapoia ei, căpitanul Sfărâmătorilor mormăi uşor, dar Frava îşi strânse buzele până când ajunseră doar o linie subţire şi nu spuse nimic. Shai îşi lăsă muşchii să se relaxeze şi ridică o rugăciune nerostită către Zeul Necunoscut.

Pe toate nopţile! Păreau s-o creadă. Îşi făcuse griji că vor şti destule despre Falsificare ca să-i vadă minciuna cusută cu aţă albă.

— Urma să evadez la noapte, spuse Shai, dar ce vreţi voi de la mine trebuie să fie important, dacă aveţi de gând să vă folosiţi de un răufăcător ca mine. Aşa că iată-ne ajunşi din nou la problema plăţii care mi se cuvine.

— Aş putea ordona să fii executată, spuse Frava. Acum, pe loc.

— Dar n-o vei face, nu?

Frava îşi încleştă maxilarul.

— Te-am avertizat că va fi dificil de manipulat, îi spuse Gaotona.

Shai îşi dădea seama că-l impresionase, însă ochii lui păreau… îndureraţi? Era oare sentimentul potrivit? Acest bătrân i se părea la fel de greu de citit precum o carte în svordică.

Frava ridică un deget, apoi făcu semn într-o parte. Un servitor se apropie, aducând o casetă micuţă, înfăşurată într-o pânză. Shai simţi că-i sare inima din piept când o văzu.

Omul deschise încuietorile din faţă şi ridică apoi capacul. Caseta era căptuşită cu un material moale şi avea cinci adâncituri menite să susţină amprente ale sufletului. Fiecare amprentă de piatră cilindrică era lungă cât degetul arătător şi lată cât degetul mare al unui om solid. Setul de carneţele legate în piele de deasupra lor părea uzat după o întrebuinţare îndelungată. Shai inspiră un vag iz al mirosului său familiar.

Li se spunea Mărcile Esenţei – cel mai puternic tip de amprentă a sufletului. Orice Marcă a Esenţei trebuia adaptată fiecărui individ în parte şi avea ca scop rescrierea poveştii, personalităţii şi sufletului său, pentru scurtă vreme. Acestea cinci erau adaptate pentru Shai.

— Cinci amprente pentru rescrierea unui suflet, spuse Frava. Fiecare e o monstruozitate ilegală. Aceste Mărci ale Esenţei trebuiau să fie distruse în această după-amiază. Chiar dacă ai fi evadat, le-ai fi pierdut. Cât durează să creezi una?

— Ani întregi, şopti Shai.

Nu existau alte copii. Era prea periculos să laşi în urmă însemnări şi diagrame chiar dacă le ascundeai, fiindcă ele permiteau cunoaşterea prea aprofundată a unui suflet. Niciodată nu scăpa din ochi aceste Mărci ale Esenţei, cu excepţia rarelor ocazii când îi erau luate.

— Le accepţi ca plată? Întrebă Frava, cu colţurile gurii îndreptate în jos, de parcă ar fi discutat despre o masă compusă din mâzgă şi carne râncedă.

— Da.

Frava încuviinţă, iar servitorul puse capacul casetei.

— Atunci lasă-mă să-ţi arăt ce trebuie să faci.

Shai nu mai întâlnise niciodată un împărat, darămite să-l împungă şi în obraz.

Împăratul Ashravan al celor Optzeci de Sori, al patruzeci şi

nouălea conducător al Imperiului Rozei, nu reacţionă la gestul lui Shai. Privi drept înainte, lipsit de expresie, cu obrajii săi rotunjiţi şi rozalii, însă fără a avea vreo reacţie.

— Ce a păţit? Întrebă Shai, ridicându-se de lângă patul împăratului.

Patul era făcut în stilul vechiului popor lamio, cu placa de la căpătâi în forma unui phoenix care se ridica spre ceruri. Văzuse o schiţă a unei asemenea plăci într-o carte. Era posibil ca Falsul să se bazeze pe acea sursă.

— Asasini, răspunse arbitrul Gaotona.

Stătea în picioare de cealaltă parte a patului, lângă doi chirurgi. Dintre Sfărâmători, doar căpitanul lor, Zu, primise permisiunea să intre.

— Criminalii au pătruns în palat acum două nopţi, atacându-i pe împărat şi pe soţia sa. Ea a fost ucisă. Împăratul a primit o săgeată de arbaletă în cap.

— Cu toate astea, comentă Shai, arată impresionant.

— Cunoşti conceptul de resigilare? Întrebă Gaotona.

— Vag, răspunse Shai.

Poporul său o numea Falsificarea Cărnii. Folosindu-se de ea, un chirurg abil putea Falsifica un trup, îndepărtându-i rănile şi cicatricele. Necesita un nivel înalt de specializare. Falsificatorul trebuia să cunoască fiecare cartilaj, fiecare venă şi fiecare muşchi, pentru a vindeca în mod corect. Resigilarea era una dintre puţinele ramuri ale Falsificării pe care Shai nu le studiase în profunzime. Dacă nu-ţi reuşea o falsificare obişnuită, creai o lucrare fără prea mare valoare artistică. Dacă nu-ţi reuşea o Falsificare a Cărnii… mureau oameni.

— Resigilatorii noştri sunt cei mai buni, spuse Frava învârtindu-se pe la picioarele patului, cu mâinile la spate, împăratul a fost îngrijit imediat după tentativa de asasinat. Rana de la cap s-a vindecat, dar…

— Dar mintea lui nu? Întrebă Shai, fluturându-şi iar mâna prin faţa ochilor bărbatului. Nu mi se pare c-au făcut o treabă prea bună.

Unul dintre chirurgi îşi drese glasul. Era un omuleţ cu urechi ca nişte obloane larg deschise într-o zi însorită.

— Resigilarea repară trupul şi-l face ca nou. Dar e ca şi cum ai lega din nou o carte arsă, folosind o altă hârtie. Da, ar putea arăta la fel şi ar părea completă. Dar cuvintele… cuvintele au

dispărut. I-am dat împăratului un creier nou, care e pur şi simplu gol.

— Aha, spuse Shai. Aţi aflat cine a încercat să-l ucidă?

Cei cinci arbitri schimbară priviri între ei. Da, ştiau.

— Nu suntem siguri, spuse Gaotona.

— Adică, preciză Shai, ştiţi, dar nu aveţi suficiente dovezi ca să acuzaţi pe cineva. Este una dintre celelalte facţiuni de la curte, nu?

— Facţiunea Gloriei, oftă Gaotona.

Shai fluieră încet. Părea logic. Dacă împăratul murea, exista şansa ca Facţiunea Gloriei să câştige licitaţia pentru un succesor. La patruzeci de ani, Ashravan era încă tânăr, după standardele granzilor. Se aşteptau să mai conducă încă cincizeci de ani.

Dacă era înlocuit, cei cinci arbitri din încăpere şi-ar fi pierdut poziţiile, ceea ce, conform politicii imperiale, ar fi fost o lovitură cumplită pentru statutul lor. N-ar mai fi fost cei mai puternici oameni din lume şi ar fi ajuns printre cele mai de jos facţiuni dintre cele optzeci, câte număra imperiul.

— Asasinii nu au supravieţuit, spuse Frava. Facţiunea Gloriei nu ştie încă dacă le-a reuşit complotul. Vei înlocui sufletul împăratului.

Inspiră adânc.

— Cu un Fals.

„Au luat-o razna”, îşi spuse Shai. Să Falsifici sufletul cuiva era destul de greu, chiar fără să fie nevoie să-l construieşti de la zero.

Arbitrii nu ştiau ce-i cer. Fireşte că nu. Detestau Falsificarea, sau cel puţin aşa susţineau. Călcau pe dale-imitaţie, pe lângă copii ale vazelor antice, permiteau chirurgilor să repare trupuri, însă în limba lor nu-i spuneau niciunuia dintre acele lucruri „Falsificare”.

Falsificarea sufletului era numită de ei monstruozitate. Asta însemna că Shai chiar era singura lor şansă. Niciunul dintre oamenii lor nu era capabil de asta. Şi probabil nici ea.

— Poţi s-o faci? Întrebă Gaotona.

„N-am nici cea mai vagă idee”, zise în sinea ei Shai.

— Da, răspunse ea cu voce tare.

— Va trebui să fie un Fals precis, spuse cu severitate Frava. Dacă Facţiunea Gloriei îşi dă cât de cât seama de ce-am făcut,

ne va sări la gât. Împăratul nu trebuie să acţioneze haotic.
— Am zis doar c-o pot face, răspunse Shai. Dar va fi dificil. Am nevoie de informaţii despre Ashravan şi viaţa sa – tot ce puteţi obţine. Istoria oficială e un punct de pornire, dar e o sursă prea sterilă. Am nevoie de comentarii şi scrieri detaliate despre el, de la cei care-l cunoşteau cel mai bine. Servitori, prieteni, membri ai familiei. Ţinea un jurnal?
— Da, spuse Gaotona.
— Excelent.
— Documentele acestea sunt sigilate, spuse un alt arbitru. A dorit să fie distruse…
Toţi cei prezenţi îl priviră. Omul înghiţi, apoi îşi coborî ochii în pământ.
— Vei avea tot ce doreşti, spuse Frava.
— O să am nevoie şi de un subiect pentru teste, spuse Shai. Cineva pe care să-mi testez Falsurile. Un grand, un bărbat, cineva care s-a aflat multă vreme în preajma împăratului şi care-l cunoaşte. Asta-mi va permite să văd dacă am nimerit personalitatea corectă.
Pe toate nopţile! Personalitatea venea pe locul doi. Să obţină o amprentă care chiar să prindă… era primul pas. Nici măcar asta nu era sigură că-i va ieşi.
— Şi voi avea nevoie de piatra sufletului, evident.
Frava o privea, cu braţele încrucişate.
— Doar nu vă aşteptaţi să fac asta fără piatra sufletului, spuse sec Shai. Aş putea ciopli o amprentă din lemn, dacă trebuie, dar scopul vostru e deja suficient de fantezist. Piatra sufletului… şi-mi trebuie multă.
— Fie, spuse Frava. Dar vei fi supravegheată în aceste trei luni. Îndeaproape.
— Trei *luni*! Exclamă Shai. Eu mă gândeam că-mi va lua cel puţin doi ani.
— Ai o sută de zile, spuse Frava. De fapt, au mai rămas doar nouăzeci şi opt.
„Imposibil.”
— Explicaţia oficială pentru că împăratul nu a fost văzut în aceste ultime două zile, spuse unul dintre ceilalţi arbitri, este că şi-a plâns soţia. Facţiunea Gloriei va presupune că ne luptăm să tragem de timp fiindcă împăratul a murit. Odată încheiate cele o sută de zile de doliu, ei vor cere ca Ashravan

să se prezinte la curte. Dacă nu o face, suntem terminaţi.

„La fel şi tu”, părea să sugereze tonul folosit de femeie.

— Voi avea nevoie de aur, spuse Shai. Dublaţi suma pe care credeţi c-o s-o cer. Voi pleca bogată din ţara asta.

— În regulă, spuse Frava.

„Mult prea uşor”, se gândi Shai. Minunat. Plănuiau s-o ucidă odată ce se termina totul.

Avea deci nouăzeci şi opt de zile la dispoziţie ca să găsească o cale de scăpare.

— Aduceţi-mi arhivele, spuse ea. Am nevoie de un loc unde să lucrez, de provizii şi de lucrurile mele.

Ridică un deget înainte ca ei să poată protesta.

— Nu de Mărcile Esenţei, ci de toate celelalte. N-am de gând să lucrez timp de trei luni în aceleaşi haine pe care le-am purtat la închisoare. Şi, în timp ce mă gândesc cum să fac, porunciţi să mi se pregătească imediat o baie.

Ziua a treia

A doua zi, îmbăiată, bine hrănită şi odihnită pentru prima oară de când fusese prinsă, Shai auzi o bătaie în uşă.

Îi oferiseră o cameră. Era micuţă, probabil cea mai sărăcăcioasă din întregul palat, şi mirosea vag a mucegai. Postaseră gărzi s-o supravegheze peste noapte, fireşte, şi – din câte-şi amintea despre dispunerea palatului imens – se afla într-una dintre cele mai puţin frecventate aripi, o aripă folosită pentru depozitare. Dar era mai bine decât o celulă. Ceva mai bine.

Auzind bătaia în uşă, Shai ridică privirea de la vechea masă de cedru din încăpere. Probabil că aceasta nu mai fusese ştearsă de când se născuse Shai. Unul dintre cei care stăteau de strajă deschise uşa, lăsându-l să intre pe bătrânul arbitru Gaotona. Ducea o cutie lată de două palme şi adâncă de câţiva centimetri.

Shai se grăbi să-l întâmpine, atrăgându-şi o privire urâtă de la căpitanul Zu, care se afla lângă arbitru.

— Păstrează distanţa, mârâi el.

— Sau ce? Întrebă Shai, luând cutia. Mă înjunghii?

— Într-o zi, o să mă bucur…

— Da, da, spuse Shai mergând înapoi la masă şi ridicând capacul cutiei.

Înăuntru se aflau optsprezece amprente ale sufletului, cu

capetele netede, fără pată. Se entuziasmă şi ridică una, cercetând-o.

Purta ochelarii, aşa că nu mai trebuia să-şi forţeze ochii. Avea şi o îmbrăcăminte mai adecvată decât rochia zdrenţuită: o fustă dreaptă, roşie, lungă până la călcâie, şi o bluză cu nasturi. Granzii o considerau, probabil, fără gust, fiindcă printre ei erau la modă robele sau togile cu aspect vechi. Shai le găsea oribile. Pe sub bluză purta o cămaşă strâmtă de bumbac, iar pe sub fustă pantaloni mulaţi. O doamnă nu putea şti niciodată când era nevoie să renunţe la primul strat de haine ca să se deghizeze.

— Asta e piatră de calitate, spuse Shai despre amprenta pe care-o avea în mână.

Luă una dintre dălţi, care avea un cap aproape la fel de fin ca un ac, şi începu să scobească piatra. *Era* piatră de calitate. Se cioplea uşor şi precis. Piatra sufletului era aproape la fel de moale ca o bucată de cretă, însă nu se fărâmiţa când era scobită. O puteai ciopli cu mare precizie, apoi o puneai la flacără şi îi făceai un semn în vârf, care o întăreau ca pe cuarţ. Singura modalitate de a obţine o amprentă mai bună era s-o ciopleşti în cristal, ceea ce era extrem de dificil.

Îi oferiseră cerneală de sepie, de culoare roşu-aprins, amestecată cu puţină ceară. Orice fel de cerneală organică proaspătă ar fi mers, deşi cernelurile provenind de la animale erau mai bune decât cele din plante.

— Ai… furat o vază de pe hol? Întrebă Gaotona, încruntându-se la un obiect aflat într-o parte a încăperii.

Înşfăcase o vază când se întorsese de la baie. Unul dintre soldaţi încercase să intervină, dar Shai îl convinsese. Soldatul era acum roşu la faţă.

— Eram curioasă în legătură cu Falsificatorii voştri, spuse Shai, lăsând jos uneltele şi punând vaza pe masă.

O întoarse pe o parte, arătând fundul şi sigiliul roşu imprimat pe lut. Sigiliul unui Falsificator era uşor de observat. Nu se imprima doar pe suprafaţa obiectului, ci intra în adâncimea materialului, creând un model apăsat de linii roşii. Marginea sigiliului era şi ea roşie, dar părea ridicată, ca şi cum ar fi fost în relief.

Puteai spune multe despre o persoană după felul în care-şi lăsa sigiliul. Acesta, de exemplu, lăsa impresia de sterilitate.

Nu era artă adevărată, ceea ce contrasta cu fineţea detaliilor şi delicateţea vazei înseşi. Shai auzise că Facţiunea Moştenirii avea grupuri de Falsificatori pe jumătate instruiţi, care lucrau prin rotaţie şi creau aceste piese, asemenea unor oameni care făceau pantofi într-o fabrică.

— Lucrătorii noştri nu sunt Falsificatori, spuse Gaotona. Noi nu folosim acest cuvânt. Ei sunt Arhivari.

— E totuna.

— Nu se ating de suflete, spuse Gaotona cu severitate. Şi, în plus, ce facem noi îşi propune să-i facă pe oameni să preţuiască trecutul, nu să-i tragă pe sfoară. Arhivarii noştri îi ajută pe oameni să-şi înţeleagă mai bine moştenirea.

Shai ridică o sprânceană. Îşi luă ciocănelul şi dalta şi le aşeză în unghi pe marginea în relief a sigiliului de pe vază. Sigiliul rezistă – avea *forţă,* încerca să rămână fixat –, însă dalta lovită de ciocan pătrunse în el. Restul de sigiliu sări afară, liniile dispărură, iar din sigiliu rămase doar cerneala, pierzându-şi puterile. Culorile vazei deveniră de îndată şterse, pălind până ajunseră de un cenuşiu comun, iar forma i se modifică. O amprentă a sufletului nu făcea doar schimbări vizuale, ci rescria istoria unui obiect. Fără amprentă, vaza era o piesă oribilă. Cine o făcuse nu se prea îngrijise de produsul finit. Poate ştiuse că avea să facă parte dintr-o Falsificare.

Shai clătină din cap şi îşi reluă lucrul la amprenta neterminată. Nu era pentru împărat – nu era nici pe departe pregătită pentru aşa ceva dar faptul că sculpta o ajuta să gândească.

Gaotona le făcu semn gărzilor să plece, cu excepţia lui Zu, care îi rămase alături.

— Eşti un mister, Falsificatoareo, spuse el după ce soldaţii plecară şi uşa fu închisă.

Se aşeză pe unul din cele două scaune şubrede. Acestea, laolaltă cu patul plin de aşchii, masa foarte veche şi cufărul cu lucrurile lui Shai, compuneau întreg mobilierul din cameră. Rama unicei ferestre era strâmbă, lăsând briza să pătrundă înăuntru, iar pereţii aveau şi ei crăpături.

— Un mister? Întrebă Shai, ţinând amprenta ridicată şi Cercetându-şi rezultatul muncii. Ce fel de mister?

— Eşti o Falsificatoare. Prin urmare, nu te putem lăsa nesupravegheată. Ai încerca să fugi în clipa în care ţi-ar veni

în minte o cale de scăpare.

— Lasă gărzile cu mine, spuse Shai, cioplind mai departe.

— Scuză-mă, zise Gaotona, dar nu cred că ţi-ar lua multă vreme ca să-i bruschezi, să-i mituieşti sau să-i şantajezi.

Zu, aflat alături, se crispă.

— Fără supărare, căpitane, spuse Gaotona. Am mare încredere în oamenii tăi, însă avem de-a face cu o maestră în şarlatanie, cu o mincinoasă şi o hoaţă. Cele mai bune gărzi se vor înmuia când vor avea de-a face cu ea.

— Mulţumesc, spuse Shai.

— *Nu* a fost un compliment. Cei de teapa ta murdăresc lucrurile pe care le ating. M-am temut să te las fie şi numai pentru o zi sub supravegherea privirilor unor muritori. Din câte ştiu, ai putea fermeca până şi zeii.

Shai continuă să lucreze.

— Nu mă încred în cătuşe, spuse Gaotona încet, fiindcă trebuie să-ţi furnizăm piatra sufletului ca să te ocupi de… problema noastră. Ai transforma cătuşele în săpun, apoi ai dispărea în noapte, râzând.

Afirmaţia aceasta, fireşte, trăda o lipsă completă de înţelegere a sistemului pe care se baza Falsificarea. Un Fals trebuia să fie credibil, altfel nu prindea. Cine ar face un lanţ din săpun? Ar fi ridicol.

Dar ce *putea* face totuşi era să descopere originea şi compoziţia lanţului, apoi să o rescrie fie pe una, fie pe cealaltă. Putea Falsifica trecutul lanţului, astfel încât una dintre verigi să fi fost aşezată nepotrivit, ceea ce i-ar fi oferit posibilitatea de a exploata acel defect. Chiar dacă nu putea identifica istoria precisă a lanţului, tot ar fi putut evada – o amprentă imperfectă n-ar fi prins multă vreme, dar ar fi avut nevoie de numai câteva clipe ca să sfărâme veriga cu un ciocănel.

Ei ar fi putut confecţiona un lanţ din ralkalest, metalul de neFalsificat, dar asta ar fi făcut doar să-i amâne evadarea. Având la dispoziţie piatra sufletului şi îndeajuns de mult timp, ar fi găsit o soluţie. Ar fi putut Falsifica zidul, astfel încât să aibă o crăpătură, iar lanţul să poată fi smuls. Ar fi putut Falsifica tavanul, astfel încât să aibă un bloc instabil, care să cadă şi să sfărâme cea mai slabă verigă de ralkalest.

Nu voia să facă nimic extrem, dacă nu era neapărată nevoie.

— Nu înţeleg de ce îţi faci griji în privinţa mea, spuse Shai, lucrând mai departe. Sunt interesată de ceea ce facem aici şi mi s-au oferit grămezi de bani. Asta e suficient ca să mă ţină pe loc. Nu uita că aş fi putut evada din cealaltă celulă în orice moment.

— A, da, spuse Gaotona. Celula în care ai fi folosit Falsificarea ca să treci prin zid. Spune-mi, de curiozitate, ai studiat antracitul? Piatra aceea în care spuneai că ai fi transformat zidul? Mi se pare că-i foarte dificil s-o faci să ardă.

„Ăsta e mai isteţ decât vrea să pară.”

Flacăra unei lumânări ar fi aprins cu greu antracitul – teoretic, piatra ar fi ars când atingea temperatura corectă, dar era foarte greu să încălzeşti suficient o anumită cantitate.

— Aş fi fost în stare să creez fără nicio o problemă un mediu propice pentru aprindere, folosind lemnul patului şi câteva pietre transformate în cărbune.

— Fără cuptor? Întrebă Gaotona, părând uşor amuzat. Fără foaie? Dar n-are nicio noimă. Mai bine spune-mi cum plănuiai să supravieţuieşti într-o celulă al cărei zid era în flăcări, la peste două mii de grade? Oare un asemenea foc n-ar fi consumat tot aerul respirabil? A, desigur. Ţi-ai fi putut folosi cearşafurile, transformându-le într-un slab conductor – poate sticlă –, din care să-ţi faci un înveliş protector.

Shai continuă să lucreze, jenată. Felul în care o spusese… Da, ştia că n-ar fi putut face nimic din cele descrise. Majoritatea granzilor erau complet ignoranţi în materie de Falsificare, iar omul ăsta nu se deosebea de ei, dar ştia *destul* încât să-şi dea seama că n-ar fi putut evada aşa cum prelinsese. La fel cum n-ar fi putut cearşafurile să se transforme în sticlă.

În plus, ar fi fost dificil să modifice pietrele dintr-un zid întreg. Ar fi trebuit să schimbe prea multe – să rescrie istoria astfel încât carierele pentru fiecare tip de piatră să se afle lângă depozite de antracit şi, în plus, fiecare bloc de piatră inflamabilă să fi fost extras din greşeală. Era cam mult, un scenariu aproape imposibil, mai ales fără să cunoască îndeaproape respectivele cariere. Plauzibilitatea era cheia oricărei Falsificări, magice sau nu. Se zvonea, în şoaptă, că Falsificatorii puteau preschimba plumbul în aur, fără să-şi dea seama că invers era mult mai simplu. Să inventezi o istorie în care un lingou de aur fusese cândva amestecat cu plumb…

era o minciună credibilă.

Situaţia inversă era atât de improbabilă, încât o amprentă pentru transformare n-ar fi durat prea mult.

— Mă impresionezi, Alteţă, spuse Shai într-un târziu. Gândeşti ca un Falsificator.

Expresia lui Gaotona se umplu de amărăciune.

— Iar ăsta, remarcă ea, chiar *a fost* un compliment.

— Eu pun preţ pe adevăr, fata mea. Nu pe Fals.

O privi ca un bunic dezamăgit.

— Am văzut de ce-ţi sunt capabile mâinile. Tabloul acela copiat… *remarcabil*! Şi totuşi, a fost realizat în numele minciunii. Ce opere măreţe ai putea crea dacă te-ai concentra pe hărnicie şi frumuseţe, în loc să apreciezi doar averea şi înşelătoria!

— Ce fac eu se numeşte *artă.*

— Nu. De fapt, doar copiezi arta altora. Ce faci tu e minunat din punct de vedere tehnic, dar e complet lipsit de suflet.

Aproape că scăpă sculptura din mâinile care-i deveniseră prea încordate. Cum îndrăznea? Să o ameninţe cu execuţia era una, dar să o insulte? O compara cu… unul dintre acei Falsificatori de duzină care produceau vază după vază!

Se linişti cu greu, apoi afişă un zâmbet. Mătuşa ei, Sol, o sfătuise să zâmbească la cele mai grele insulte şi să se enerveze la cele minore. Astfel, nimeni nu avea să ştie ce gândea cu adevărat.

— Deci cum voi fi ţinută în frâu? Întrebă ea. Am ajuns la concluzia că mă număr printre cele mai respingătoare dihănii care se târăsc pe coridoarele palatului. Nu mă poţi lega şi nu ai încredere în propriii soldaţi ca să mă păzească.

— Păi, spuse Gaotona, când va fi posibil, eu însumi îţi voi supraveghea munca.

Ar fi preferat-o pe Frava – părea mai simplu de manipulat –, dar mergea şi el.

— Dacă doreşti… spuse Shai. În general, vor fi lucruri plicticoase pentru cine nu pricepe Falsificarea.

— Nu urmăresc să-mi petrec timpul în mod plăcut, spuse Gaotona, făcând un semn spre căpitanul Zu. De fiecare dată când voi fi prezent, mă va păzi căpitanul Zu. Este singurul dintre Sfărâmătorii noştri care ştie cât de grav e rănit împăratul, şi numai el ştie ce planuri avem cu tine. În restul

zilei, te vor păzi alte gărzi, dar *nu* ai voie să le vorbeşti despre misiunea ta. Nu vor exista zvonuri despre ce facem aici.

— Nu-ţi face griji că voi vorbi, spuse Shai, de data aceasta cu sinceritate. Cu cât sunt mai mulţi cei care ştiu despre o Falsificare, cu atât mai probabil este să nu reuşească.

„în plus, dacă le spun gărzilor, le vei executa, fără îndoială, pentru a-ţi păstra secretele”, zise Shai în sinea ei. Nu-i plăceau Sfărâmătorii, dar îi plăcea şi mai puţin imperiul, iar gărzile erau tot un fel de sclavi. Shai nu voia ca oamenii să fie ucişi fără motiv.

— Excelent, spuse Gaotona. A doua metodă de a ne asigura că dai atenţie proiectului… aşteaptă afară. Căpitane?

Zu deschise uşa. O siluetă învăluită în mantie aştepta alături de gărzi. Intră în încăpere. Avea pasul uşor, dar cumva nefiresc. După ce Zu închise uşa, silueta îşi scoase gluga, dezvăluind un chip cu o piele albă ca laptele şi ochii roşii.

Shai rosti printre dinţi:

— Şi vrei să spui că *eu* produc monstruozităţi?

Gaotona o ignoră, ridicându-se de pe scaun pentru a-l privi pe nou-venit.

— Spune-i.

Nou-venitul se sprijini cu degetele-i lungi şi albe de uşa ei, examinând-o.

— Voi aşeza runa aici, spuse el, pronunţând apăsat cuvintele. Dacă părăseşte camera, indiferent din ce motiv, sau dacă alterează runa, voi şti. Slujitorii mei o vor prinde.

Shai se cutremură. Îl privi cu ură pe Gaotona.

— Un Pecetluitor cu Sânge. Ai chemat un *Pecetluitor cu Sânge* la palat?

— S-a dovedit foarte util în ultima vreme, spuse Gaotona. Este loial şi discret. Foarte eficient. Există momente când trebuie să acceptăm ajutorul lumii întunecate pentru a împiedica un rău şi mai mare.

Shai scrâşni din dinţi când Pecetluitorul cu Sânge scoase ceva dintre faldurile robei. Era o amprentă grosolană a sufletului, creată dintr-un os. „Slujitorii” săi aveau să fie tot din os, Falsuri ale unor fiinţe umane create din scheletele morţilor.

Pecetluitorul cu Sânge o privi. Shai se dădu înapoi.

— Sunt sigură că nu te aştepţi să…

Zu o prinse de braţe. „Pe toate nopţile, dar e puternic!” Se

panică. „Mărcile Esenţei!” Avea nevoie de Mărcile Esenţei! Avându-le, se putea lupta, putea scăpa, putea fugi…

Zu îi făcu o tăietură de-a lungul braţului. Abia dacă simţi rana superficială, dar se zbătu oricum. Pecetluitorul cu Sânge îşi înmuie oribila unealtă în sângele lui Shai. Apoi se întoarse şi apăsă amprenta pe centrul uşii. Când îşi retrase mâna, lăsă un sigiliu de un roşu-aprins în lemn. Avea forma unui ochi. În clipa în care aplică sigiliul, Shai simţi o durere ascuţită în braţ, acolo unde fusese tăiată.

Tresări, deschizând larg ochii. Nimeni nu îndrăznise vreodată să-i facă aşa ceva. Parcă era mai bine să fi fost executată! Aproape mai bine…

„Controlează-te!” îşi spuse ea, poruncitor. „Transformă-te într-un om care poate să facă faţă lucrurilor ăstora!”

Inspiră adânc şi deveni o altă persoană. O copie a propriei persoane care-şi putea păstra calmul, chiar şi într-o asemenea situaţie. Fusese un fals grosolan, un simplu truc mental, dar avusese efect.

Se scutură din strânsoarea lui Zu, apoi acceptă batista întinsă de Gaotona. Îl privi cu ură pe Pecetluitorul cu Sânge. Durerea din braţ scăzu. El zâmbi cu buzele sale albe şi aproape transparente, asemenea pielii unui melc. Făcu un semn din cap către Gaotona, apoi îşi aşeză iar gluga pe cap şi ieşi din încăpere, închizând uşa după el.

Shai se forţă să respire egal, calmându-se. Nu exista nici urmă de subtilitate în ce făcuse Pecetluitorul cu Sânge. Ei nu erau aşa. În loc de pricepere sau artă, foloseau trucuri şi sânge. Totuşi, meşteşugul lor era eficient. Omul avea să ştie dacă Shai părăsea încăperea, căci pe amprenta lui se găsea sângele ei, creând astfel o legătură între ei. Astfel, morţii-vii care-l slujeau aveau s-o poată urmări oriunde s-ar fi ascuns.

Gaotona se aşeză înapoi pe scaun.

— Ştii ce se va întâmpla dacă fugi?

Shai îl privi urât.

— Acum îţi dai seama cât de disperaţi suntem, spuse el încet, încrucişându-şi braţele. Dacă fugi, te vom da Pecetluitorului cu Sânge. Oasele tale vor deveni următorul lui slujitor. Promisiunea aceasta a fost tot ce a cerut ca plată. Poţi începe lucrul, Falsificatoareo. Fă-o cum se cuvine, şi vei scăpa de această soartă.

Ziua a cincea

Trecu la treabă.

Shai începu să scotocească prin cronicile cu relatări despre viaţa împăratului. Puţini înţelegeau cât de mult se baza Falsificarea pe studiu şi cercetare. Era o artă pe care o putea învăţa oricine, bărbat sau femeie. Aveai nevoie doar de o mână sigură şi de atenţie la detalii. Asta, şi dispoziţia de a petrece săptămâni, luni, chiar *ani* pregătind amprenta ideală a sufletului.

Shai nu avea la dispoziţie ani întregi. Se simţea hăituită citind biografie după biografie, deseori rămânând trează până la ore târzii şi luând notiţe. Nu se credea în stare de ceea ce i se ceruse. Era imposibil să creeze un Fals credibil al sufletului unui alt om, mai ales într-un timp atât de scurt. Din nefericire, n-avea altceva de făcut decât să se prefacă foarte bine, în timp ce-şi plănuia evadarea.

Nu îi permiteau să iasă din încăpere. Folosea o oală de noapte pentru nevoile fireşti, iar pentru baie i se dăduse o cadă cu apă caldă şi cârpe. Era mereu sub pază, chiar şi când făcea baie.

Pecetluitorul cu Sânge venea în fiecare dimineaţă să-şi înnoiască sigiliul de pe uşă. De fiecare dată era nevoie de sânge de la Shai. Curând, braţele ei se acoperiră de tăieturi superficiale.

Gaotona o vizita mereu. Bătrânul arbitru o cerceta cât timp citea, privind-o cu ochii care o judecau… dar care nu o urau. În vreme ce-şi croia planuri, Shai ajunse la concluzia că pentru a se elibera trebuia, probabil, să-l manipuleze pe acest om.

Ziua a douăsprezecea

Shai îşi apăsă amprenta pe tăblia mesei. Ca de fiecare dată, aceasta intră puţin în adâncimea materialului. O amprentă a sufletului lăsa o urmă pe care o puteai simţi la pipăit, indiferent de material. Răsuci amprenta pe jumătate, ceea ce nu dispersă cerneala, deşi nu ştia de ce. Unul dintre mentorii săi o învăţase că, în acel moment, sigiliul era deja în contact cu sufletul obiectului, nu cu prezenţa sa fizică.

Când retrase amprenta, aceasta lăsă un sigiliu de un roşu aprins, care părea cioplit pe lemn. Pornind de la sigiliu, transformarea se răspândi ca un val. Lemnul de cedru plin de aşchii şi de un cenuşiu tern din care era făcută masa se

transformă într-un material frumos, bine întreţinut, cu o patină caldă, care reflecta lumina lumânărilor aflate în faţa ei.

Shai atinse cu degetele noua masă. Acum era netedă. Marginile şi picioarele erau sculptate cu fineţe, având ici şi colo ornamente din argint. Gaotona se ridică, lăsând cartea pe care o citea. Zu se foi neliniştit la vederea Falsului.

— Ce-a fost asta? Întrebă Gaotona.

— M-am cam săturat de aşchii în degete, răspunse Shai, aşezându-se iar pe scaun.

Scaunul scârţâia. „Tu urmezi”, se gândi ea.

Gaotona se ridică şi se apropie de masă. O atinse, parcă aşteptându-se ca transformarea să fie doar o iluzie. Nu era. Masa aceea elegantă arăta acum teribil de nelalocul ei în camera sărăcăcioasă.

— Cu asta te-ai ocupat?

— Cioplitul mă ajută să gândesc.

— Ar trebui să te concentrezi asupra sarcinii primite! Exclamă Gaotona. Asta-i frivolitate! Imperiul este în pericol!

„Nu”, îşi spuse Shai. „Nu imperiul, ci conducerea voastră!” Din păcate, după unsprezece zile, încă nu ştia cum să-l abordeze pe Gaotona astfel încât să se poată folosi de el.

— Chiar mă ocup de problema voastră, Gaotona, spuse ea. Dar ce mi-aţi cerut nu-i un lucru uşor.

— Şi să schimbi masa a fost?

— Fireşte, spuse Shai. Tot ce a trebuit să fac a fost să-i rescriu trecutul, astfel încât să fie păstrată, în loc să fie lăsată să se strice. N-a însemnat cine ştie ce efort.

Gaotona ezită, apoi îngenunche lângă masă.

— Reliefurile acestea, ornamentele… nu făceau parte din original.

— Se poate să fi exagerat un pic.

Nu era sigură că Falsul va prinde. În câteva minute, sigiliul s-ar fi putut evapora, iar masa ar fi revenit la condiţia anterioară. Totuşi, era destul de sigură că ghicise trecutul mesei. Unele dintre relatările citite precizau ce daruri veniseră şi din partea cui. Bănuia că masa venise din îndepărtatul Svorden, ca dar pentru predecesorul lui Ashravan. Relaţiile cu Svorden se răciseră, aşa că împăratul o încuiase şi o ignorase.

— Nu recunosc piesa, spuse Gaotona, privind în continuare masa.

— Ar trebui?
— Am studiat artele străvechi, răspunse el. Este din dinastia Vivare?
— Nu.
— O imitaţie a lucrărilor lui Chamrav?
— Nu.
— Atunci ce?
— Nimic, spuse Shai, exasperată. Nu imită nimic. A devenit doar o versiune mai bună a obiectului însuşi.
Ăsta era cel mai bun lucru pe care-l puteai obţine printr-o Falsificare: uşoara îmbunătăţire a originalului. Oamenii acceptau adesea falsul, fiindcă *era* superior.
Gaotona se ridică. Părea neliniştit. „Se gândeşte iar că-mi irosesc talentul”, îşi spuse Shai iritată, dând la o parte un maldăr de relatări despre viaţa împăratului. Adunate la cererea ei, acestea proveneau de la servitorii din palat. Nu dorea doar istoriile oficiale. Avea nevoie de autenticitate, nu de vorbe goale.
Gaotona se aşeză iar pe scaun.
— Nu văd cum transformarea mesei ar putea fi o nimica toată, deşi în mod clar trebuie să fie mai uşoară decât ceea ce ţi s-a cerut să faci. Mie mi se par amândouă incredibile.
— Să schimbi un suflet omenesc e mult mai dificil.
— Înţeleg conceptul, dar nu cunosc detaliile. De ce e aşa?
Ea îi aruncă o privire. „Vrea să ştie mai multe despre ceea ce fac, ca să-şi dea seama cum îmi plănuiesc fuga.” Ştia că avea să încerce, evident. Şi amândoi se prefăceau că nu ştiu nimic.
— Fie, spuse ea, ridicându-se şi îndreptându-se spre perete. Hai să vorbim despre Falsificare. Cuşca în care m-aţi ţinut avea un zid din patruzeci şi patru de tipuri de piatră, fiind mai degrabă o cursă ca să mă ţină ocupată. Trebuia să-mi dau seama de unde provenea şi cum a fost făcut fiecare bloc de piatră, dacă doream să evadez. De ce?
— Ca să poţi crea un Fals al zidului, fireşte.
— Dar de ce toate? Întrebă ea. De ce să nu schimb doar un bloc, sau câteva? De ce să nu fac o gaură suficient de mare ca să mă strecor prin ea, un tunel?
— Păi… zise el încruntându-se. N-am idee.
Shai atinse peretele exterior al camerei sale. Fusese vopsit, dar vopseaua se cojea pe anumite porţiuni. Simţea fiecare

piatră în parte.

— Toate lucrurile există în trei Tărâmuri, Gaotona – fizic, cognitiv, spiritual. Cel fizic reprezintă ceea ce percepem direct, ceea ce se află dinaintea noastră. Tărâmul spiritual priveşte sufletul unui obiect, esenţa sa, precum şi felul în care este conectat cu lucrurile şi oamenii din jurul său.

— Trebuie să înţelegi, spuse Gaotona, că nu sunt de acord cu superstiţiile tale păgâne.

— Desigur, tu venerezi soarele, spuse Shai, nereuşind să-şi ascundă tonul amuzat. Sau mai bine zis optzeci de sori, crezând că, deşi fiecare arată la fel, în fiecare zi răsare un alt soare. Ai vrut să ştii cum funcţionează Falsificarea şi de ce e atât de dificil să reproduci sufletul împăratului. Tărâmurile joacă un rol important în toate astea.

— Prea bine.

— Asta-i ideea – cu cât a trecut mai mult timp de când un obiect există ca întreg şi cu cât este *văzut* mai mult în acea stare, cu atât devine mai puternic sentimentul identităţii sale complete. Masa asta e făcută din diferite bucăţi de lemn puse laolaltă, dar ne gândim la ea astfel? Nu. Vedem întregul. Pentru a Falsifica masa, trebuie s-o percep ca pe un întreg. Aşa şi în cazul zidului. Zidul a existat suficient de mult pentru a fi considerat o singură entitate. Probabil că aş fi putut aborda fiecare bloc în parte – dacă ele s-ar fi diferenţiat îndeajuns de mult –, dar ar fi fost dificil să fac asta, fiindcă zidul doreşte să fie un întreg.

— Zidul, spuse Gaotona pe un ton egal, *doreşte* să fie tratat astfel.

— Da.

— Vrei să spui că zidul are suflet.

— Toate lucrurile au, spuse ea. Fiecare obiect se percepe într-un anumit fel. Legătura şi intenţia sunt vitale. De aceea nu pot să pun pur şi simplu pe hârtie o personalitate pentru împărat, să-l amprentez şi să declar treaba făcută. Şapte dintre rapoartele pe care le-am citit spun că verdele era culoarea lui preferată. Ştii de ce?

— Nu, răspunse Gaotona. Tu ştii?

— Nu sunt foarte sigură, spuse Shai. S-ar putea să fie aşa pentru că fratelui său, care a murit când Ashravan avea şase ani, i-a plăcut întotdeauna această culoare. Împăratul s-a

ataşat de ea fiindcă îi aminteşte de fratele său. S-ar putea să fie şi o tentă de naţionalism, pentru că s-a născut în Ukurgi, unde culoarea predominantă a steagului provincial este verde.

Gaotona păru încurcat.

— Trebuie să cunoşti asemenea detalii?

— Pe toate nopţile, da! Şi încă o mie de altele asemenea. Unele ar putea fi greşite. Unele *vor fi* greşite. Majoritatea, sper, vor fi nesemnificative. Personalitatea sa va fi astfel puţin deviată, însă oricine se schimbă, de la zi la zi. Dacă greşesc prea multe însă, personalitatea nu va conta, fiindcă amprenta nu va prinde. Sau nu va dura suficient ca să ne-ajute la ceva. Presupun că, dacă împăratul vostru trebuie reamprentat la fiecare cincisprezece minute, şmecheria n-o să ţină.

— Presupui corect.

Shai se aşeză, oftând. Îşi privi notiţele.

— Ai spus că poţi face asta, reluă Gaotona.

— Da.

— Ai mai făcut-o şi înainte, cu sufletul tău.

— Eu îmi cunosc sufletul, spuse ea. Îmi cunosc trecutul. Ştiu ce pot schimba pentru a obţine efectul de care am nevoie – şi tot a fost dificil să-mi nimeresc propriile Mărci ale Esenţei. Acum nu doar că trebuie s-o fac pentru o altă persoană, dar transformarea trebuie să fie mult mai extinsă. Şi mai am nouăzeci de zile la dispoziţie.

Gaotona încuviinţă dând încet din cap.

— Ar trebui, de asemenea, să-mi spui ce faceţi ca să lăsaţi impresia că împăratul este încă lucid şi sănătos.

— Facem tot ce este necesar.

— Nu sunt tocmai sigură că este aşa. Cred că mă vei găsi mult mai pricepută la înşelătorii decât mulţi alţii.

— Cred că *tu* vei fi cea surprinsă, spuse Gaotona. În fond, suntem politicieni.

— Bine, aşa să fie. Dar trimiteţi mâncare, nu?

— Fireşte, spuse Gaotona. Trei mese sunt trimise în fiecare zi în camerele împăratului. Vasele se întorc goale la bucătărie, deşi, fireşte, i se dă doar supă. O bea când i se spune, dar priveşte în gol, de parcă ar fi surd şi mut.

— Şi oala de noapte?

— Nu se poate ţine, spuse Gaotona strâmbându-se. Îi punem scutece de cârpă.

— Pe toate nopţile, omule! Şi nimeni nu schimbă o oală de noapte aşa, de ochii lumii? Nu crezi că atrage atenţia? Cameristele o să bârfească, la fel şi gărzile de la uşă. Trebuie să vă gândiţi la lucrurile astea!

Gaotona avu decenţa să roşească.

— Voi avea grijă să se facă şi treaba asta, deşi nu-mi place ideea să mai intre cineva în camerele sale. Sunt deja prea mulţi cei care ar putea descoperi ce i s-a întâmplat.

— Atunci alege o persoană de încredere, spuse Shai. De fapt, fa o regulă. Să nu intre nimeni la împărat fără o scrisoare cu sigiliul tău. Şi da, ştiu de ce deschizi gura ca să obiectezi. Ştiu prea bine cum sunt păzite camerele împăratului – asta s-a numărat printre lucrurile pe care le-am cercetat ca să ştiu cum să intru în galerie. Paza nu este suficientă, după cum au dovedit şi asasinii. Fă ce am sugerat. Cu cât mai multe cordoane de pază, cu atât mai bine. Dacă se află ce a păţit împăratul, nu mă îndoiesc că voi sfârşi în celula mea, aşteptându-mi execuţia.

Gaotona oftă, dar încuviinţă.

— Ce mai sugerezi?

Ziua a şaptesprezecea

O briză răcoroasă, plină de aroma unor condimente necunoscute, se strecură prin crăpăturile din jurul ferestrei strâmbe a lui Shai. Zgomotul confuz al uralelor răzbătu şi el înăuntru. Afară, oraşul era în sărbătoare. Era Delbahad, o zi specială, despre care nu se auzise niciodată nimic, până cu vreo doi ani în urmă. Facţiunea Moştenirii continua să scoată la iveală festivităţi vechi, în efortul de a înclina opinia publică în favoarea lor. Nu îi era de niciun folos. Imperiul nu era o republică, iar singurii care aveau un cuvânt de spus la numirea unui nou împărat erau arbitrii din diversele facţiuni. Shai îşi luă gândul de la sărbătoare şi continuă să citească din jurnalul împăratului.

„M-am hotărât, în sfârşit, să fiu de acord cu cererile facţiunii mele”, spunea acesta. „Voi candida ca să fiu ales împărat, aşa cum m-a încurajat deseori Gaotona. Împăratul Yazad e tot mai slăbit de boală, şi se va face în curând o nouă alegere.”

Shai îşi făcu o însemnare. Gaotona îl încurajase pe Ashravan să acceadă la tron. Şi totuşi, mai târziu, împăratul vorbea cu dispreţ despre arbitru. De unde schimbarea? Sfârşi

însemnarea, apoi se întoarse la o altă dată din jurnal, cu câţiva ani mai târziu.

Jurnalul personal al împăratului Ashravan o fascina. Era scris chiar de mâna lui, iar împăratul indusese instrucţiuni să fie distrus la moartea sa. Arbitrii îi aduseseră jurnalul fără tragere de inimă, protestând gălăgios. Nu murise încă. Trupul său trăia. Ca urmare, era corect să *nu* îi ardă scrierile.

Vorbeau cu încredere, însă ea le vedea nesiguranţa din priviri. Erau uşor de citit cu toţii, mai puţin Gaotona, ale cărui gânduri intime continuau să îi scape. Nu pricepeau rostul jurnalului. De ce să scrii, se întrebau ei, dacă nu pentru posteritate? De ce să-ţi aşterni gândurile pe hârtie dacă nu doreai ca alţii să le citească?

„E ca şi cum ai întreba o Falsificatoare de ce se simte mulţumită să creeze un fals şi să-l vadă expus fără ca nimeni să ştie că opera ei – şi nu cea a artistului original – era cea admirată”, îşi zise ea.

Jurnalul îi spuse mai multe despre împărat decât orice relatare oficială, şi nu doar datorită conţinutului său. Paginile jurnalului erau uzate şi pătate, fiind întoarse de nenumărate ori. Ashravan îl scrisese ca să fie citit – de el însuşi.

Ce amintiri căutase Ashravan cu atâta asiduitate, încât să recitească jurnalul iar şi iar? Era oare vanitos, lăsându-se încântat de fiorul cuceririlor trecute? Sau era nesigur? Petrecea ore în şir căutând acele cuvinte fiindcă dorea să-şi justifice greşelile? Sau exista un alt motiv?

Uşa camerei sale se deschise. Nu mai băteau – şi de ce ar fi făcut-o? Deja îi refuzau orice urmă de intimitate. Era prizonieră, doar că de o mai mare importanţă decât înainte.

Graţioasă, cu chipul ei prelung, arbitra Frava intră, purtând veşminte de un violet-deschis. Cosiţa ei cenuşie era împletită cu auriu şi violet, de data aceasta. Căpitanul Zu o însoţea. Shai oftă în sinea ei, aşezându-şi mai bine ochelarii. Se aşteptase la o noapte în care să studieze şi să-şi facă planuri fără a fi întreruptă, acum că Gaotona participa la festivităţi.

— Mi s-a spus, rosti Frava, că nu progresezi într-un ritm prea grozav.

Shai puse jurnalul jos.

— De fapt, merge repede. Sunt pe punctul de a începe prelucrarea amprentelor. După cum i-am amintit arbitrului

Gaotona chiar astăzi, am în continuare nevoie de un subiect care-l cunoştea pe împărat. Legătura dintre ei îmi va permite să testez amprentele pe el, iar ele vor prinde pentru scurtă vreme – suficient ca să-mi permită să încerc câteva lucruri.

— Vei primi unul, răspunse Frava înconjurând masa lucioasă.

Arbitra îşi trecu un deget peste ea şi se opri la sigiliul roşu. Îl atinse.

— Cât de neplăcut! După atâta muncă de înfrumuseţare a mesei, de ce n-ai pus sigiliul dedesubt?

— Sunt mândră de opera mea, răspunse Shai. Orice Falsificator care vede asta o poate cerceta şi poate observa ce am făcut.

Frava pufni.

— Nu ar trebui să fii mândră de una ca asta, hoaţă mică! În plus, nu ăsta-i scopul, să ascunzi faptul că tu eşti autoarea?

— Uneori, răspunse Shai. Când imit o semnătură sau copiez un tablou, subterfugiul face parte din schemă. Dar în Falsificarea adevărată nu poţi ascunde ce ai făcut. Amprenta va fi mereu acolo, descriind întocmai ce s-a petrecut. Poţi fi mândru de asta.

Asta era bizara enigmă a vieţii ei. A fi Falsificatoare n-avea legătură doar cu amprentele sufletului, ci şi cu arta de a imita, în complexitatea sa. Scrieri, artă, însemne personale… un ucenic Falsificator – îndrumat aproape în secret de poporul său – învăţa să falsifice orice înainte să ştie cum să folosească amprentele sufletului.

Amprentele reprezentau cel mai înalt nivel al artei lor, însă erau şi cel mai dificil de ascuns. Da, un sigiliu putea fi aşezat pe un obiect, într-un loc ascuns privirii, fiind apoi acoperit. Shai făcuse uneori şi asta. Totuşi, câtă vreme un sigiliu putea fi găsit, un Fals nu era perfect.

— Lăsaţi-ne singure, le spuse Frava gărzilor şi lui Zu.

— Dar… protestă Zu, făcând un pas înainte.

— Nu-mi place să repet, căpitane, spuse Frava.

Zu mormăi, însă făcu o plecăciune, ascultător. Îi aruncă lui Shai o privire plină de ură – era, practic, a doua lui slujbă în ultimele zile – şi se retrase, împreună cu oamenii săi. Închiseră uşa după ei.

Amprenta Pecetluitorului cu Sânge se mai afla încă pe uşă, reînnoită în acea dimineaţă. Venea la aceeaşi oră, în

majoritatea zilelor. Shai îşi notase totul cu atenţie. În zilele în care întârzia puţin, sigiliul începea să se şteargă chiar înainte să ajungă. Venea mereu la timp ca să-l înnoiască, dar poate că, la un moment dat…

Frava o privi pe Shai, calculând din ochi. Shai îi susţinu privirea, fără ezitare.

— Zu îşi închipuie c-o să-ţi fac ceva cumplit cât timp suntem singure.

— Zu are o minte îngustă, spuse Frava, deşi e foarte folositor când vine vorba să ucidă pe cineva. Să sperăm că nu va trebui să îi testezi eficienţa pe propria piele.

— Nu eşti îngrijorată? Întrebă Shai. Eşti singură într-o cameră, cu un monstru.

— Sunt singură în cameră cu o oportunistă, spuse Frava mergând spre uşă şi cercetând sigiliul arzător. Nu-mi vei face rău. Eşti prea curioasă să ştii de ce am scăpat de gărzi.

„De fapt, ştiu precis de ce le-ai spus să plece de aici. Şi de ce ai venit la mine într-un moment când toţi ceilalţi arbitri sunt ocupaţi cu festivalul”, zise în gând Shai, aşteptând ca Frava să-i facă oferta.

— Te-ai gândit vreodată, spuse Frava, cât de… util ar fi pentru imperiu să aibă un împărat care să asculte de vocea înţelepciunii, când aceasta îi vorbeşte?

— Cu siguranţă împăratul Ashravan făcea întocmai.

— Uneori, spuse Frava. Alteori putea fi… teribil de nesăbuit. N-ar fi grozav dacă, odată renăscut, n-ar mai avea această înclinaţie?

— Credeam că vreţi să se poarte exact ca înainte, spuse Shai. Cât mai aproape de realitate.

— Da, da. Însă eşti cunoscută drept unul dintre cei mai buni Falsificatori în viaţă, iar eu ştiu din surse sigure că eşti foarte talentată la amprentarea propriului suflet. Cu siguranţă că ai putea imita cât mai fidel sufletul dragului de Ashravan, făcându-l totodată înclinat să asculte vocea raţiunii… când raţiunea este de partea anumitor indivizi.

„Nopţi în flăcări!” îşi zise Shai. „Ce-ar fi să o spui direct? Vrei să creez o portiţă de scăpare în sufletul împăratului şi nici măcar n-ai bunul-simţ să te simţi jenată.”

— Aş… putea s-o fac, spuse Shai, de parcă s-ar fi gândit pentru prima dată la asta. Ar fi dificil. Aş avea nevoie de o

recompensă pe măsură.
— O recompensă potrivită ar fi *de dorit*, încuviinţă Frava, întorcându-se spre ea. Îmi dau seama că plănuiai să părăseşti Reşedinţa Imperială după ce-ai fi fost eliberată, dar de ce? Oraşul ăsta ar putea reprezenta o ocazie minunată pentru tine, având pe tron un conducător mărinimos.
— Vorbeşte mai pe şleau, spuse Shai. Mă aşteaptă o noapte lungă de studiu, în timp ce alţii sărbătoresc. N-am vreme de jocuri de cuvinte.
— În oraş, comerţul cu marfa de contrabandă e înfloritor, spuse Frava. I-am ţinut socoteala ca să mă amuz. M-ar ajuta să am pe cineva care s-o facă aşa cum trebuie. Te-aş alege pe tine pentru această misiune.
Făcea întotdeauna greşeala de a presupune că ştiu de ce făcea Shai ceea ce făcea. Bănuiau că s-ar repezi să prindă ocazia; pentru ei, o contrabandistă şi o Falsificatoare erau, practic, acelaşi lucru, fiindcă niciuna nu se supunea legilor făcute de alţii.
— Sună foarte interesant spuse Shai, afişând unul dintre cele mai inocente zâmbete ale ei, care aproape că îşi sugera falsitatea.
Drept răspuns, Frava zâmbi larg.
— Te las să te gândeşti, spuse ea deschizând uşa şi bătând din palme ca să cheme înapoi gărzile.
Shai se prăbuşi pe scaun, oripilată. Nu din cauza ofertei – se aşteptase la aşa ceva de câteva zile –, ci fiindcă înţelesese implicaţiile acesteia. Fireşte că oferta privind contrabanda era falsă. Frava ar fi putut să o facă, însă în realitate nu voia. Chiar presupunând că femeia nu plănuise deja s-o ucidă pe Shai, oferta aceasta confirma intenţia respectivă. Dar mai era ceva. Mult mai mult.
„Are impresia că tocmai mi-a sădit în minte ideea de a-l face pe împărat uşor de controlat. N-are încredere în Falsul meu. Se aşteaptă să creez portiţe secrete prin care eu să capăt putere asupra lui Ashravan, în locul ei”.
Ce însemna asta?
Însemna că Frava avea un alt Falsificator pregătit. Poate că era unul lipsit de talentul sau de curajul de a încerca să Falsifice sufletul cuiva, dar capabil să controleze ce făcea Shai şi să găsească eventualele portiţe. Falsificatorul acela era de

încredere şi putea rescrie ce făcuse Shai, pentru a-i da Fravei posibilitatea de a controla lucrurile.

Ar putea fi chiar capabil să termine ce începuse Shai, dacă ajungea suficient de departe. Shai intenţionase să folosească cele o sută de zile pentru a-şi plănui evadarea, însă îşi dădu seama acum că putea fi ucisă în orice moment.

Cu cât se apropia de finalul proiectului, cu atât creştea probabilitate de a fi omorâtă.

Ziua a treizecea

— Asta-i ceva nou, spuse Gaotona cercetând geamul cu vitralii.

Ideea inspirată care-i venise lui Shai se concretizase în ceva foarte plăcut. Încercările de a Falsifica fereastra pentru a produce o versiune îmbunătăţită eşuaseră în repetate rânduri. De fiecare dată, după vreo cinci minute, fereastra revenise la înfăţişarea iniţială, crăpată şi strâmbă.

Apoi Shai găsise o frântură de sticlă colorată într-un colţ al ramei. Fereastra, îşi dăduse ea seama, fusese cândva cu vitralii, la fel ca multe altele din palat. Se spărsese, iar lucrul care o lovise îndoise şi rama, creând acele spaţii care lăsau să intre aerul rece.

Decât să o repare, cum ar fi trebuit, cineva montase sticlă obişnuită şi o lăsase să se crape. O amprentă a lui Shai în colţul din dreapta jos refăcuse fereastra, rescriindu-i istoria astfel încât un meşter grijuliu să descopere fereastra spartă şi să o refacă. Sigiliul prinsese imediat. Chiar şi după atâta vreme, fereastra se înfăţişa ca un lucru frumos. Sau poate că Shai redevenea romantică.

— Ai spus că-mi vei aduce astăzi un subiect pentru testare, spuse Shai, suflând praful de pe o amprentă a sufletului proaspăt sculptată.

Gravă rapid o serie de semne pe spatele părţii frontale, care avea o lucrătură elaborată. Aşa se proceda pentru a semnala că sculptura se încheiase. Shai o făcuse întotdeauna astfel încât să imite forma ţinutului său natal, MaiPon. Odată însemnele terminate, ţinea amprenta deasupra unei flăcări. Era ceva specific pietrei sufletului: focul o întărea, aşa încât să nu poată fi ciobită.

Nu avea nevoie de etapa aceasta. Însemnele de ancorare de deasupra erau suficiente, iar Shai putea ciopli o amprentă din

orice, câtă vreme aceasta era precisă. Piatra sufletului era preţuită însă datorită felului în care se întărea. Imediat ce ansamblul fu complet înnegrit de flacăra lumânării – mai întâi la un capăt, apoi la celălalt –, îl ridică şi suflă deasupra lui. Fulgii de cenuşă zburară, dezvăluind piatra frumoasă, în tonuri de roşu şi cenuşiu, aflată dedesubt.
— Da, spuse Gaotona. Un subiect pentru testare. Am adus unul, aşa cum am promis.
Gaotona traversă camera micuţă îndreptându-se către uşă, unde stătea de pază Zu. Shai se lăsă pe spătarul scaunului pe care-l Falsificase cu câteva zile în urmă astfel încât să fie mult mai comfortabil şi aşteptă. Făcuse un pariu cu ea însăşi. Oare subiectul făcea parte din garda împăratului? Sau era un funcţionăraş de la palat, poate chiar omul care lua notiţe pentru Ashravan? Cine urma să fie persoana forţată de arbitri să îndure blasfemia lui Shai, în numele unui presupus bine suprem?
Gaotona se aşeză pe scaunul de lângă uşă.
— Ei bine? Întrebă Shai.
El îşi ridică braţele.
— Poţi începe.
Shai îşi lăsă picioarele pe pământ şi se ridică brusc.
— Tu?
— Da.
— Eşti unul dintre arbitri! Unul dintre cei mai puternici oameni din imperiu!
— A, n-am băgat de seamă, spuse el. Întrunesc cerinţele tale. Sunt bărbat, m-am născut în acelaşi loc ca Ashravan şi l-am cunoscut îndeaproape.
— Dar… ezită Shai.
Gaotona se apleacă şi îşi încrucişă braţele.
— Am dezbătut problema săptămâni întregi. S-au oferit alte opţiuni, însă s-a decis că n-am putea forţa pe cineva să suporte această blasfemie. Singura concluzie a fost că trebuie să se ofere unul dintre noi.
Şocată, Shai se scutură ca să-şi vină în fire. „Fravei i-ar fi fost uşor să-i impună cuiva să facă asta”, se gândi ea. „E valabil şi pentru ceilalţi. Sunt sigură că tu ai insistat, Gaotona!”
Îl considerau rival. Probabil că de-abia aşteptau să-l lase pradă actelor presupus oribile şi mârşave ale lui Shai. Ceea ce

plănuise era complet inofensiv, dar nu avea cum să convingă un grand de asta. Totuşi, se trezi că-şi dorea să-l fi putut linişti pe Gaotona când îşi trase scaunul alături de al lui şi deschise cutiuţa cu amprente pe care le meşterise în ultimele trei săptămâni.

— Aceste amprente n-o să prindă, spuse ea ridicând una. Aşa vorbesc Falsificatorii despre o amprentă care creează o schimbare prea nefirească pentru a se stabiliza. Mă îndoiesc că vreuna dintre ele te va afecta mai mult de un minut – presupunând că le-am făcut corect.

Gaotona ezită, apoi încuviinţă.

— Sufletul omenesc este diferit de cel al unui obiect, continuă Shai. O persoană creşte, se schimbă şi se modifică în permanenţă. Asta înseamnă că o amprentă a sufletului folosită pe o persoană se uzează altfel decât în cazul obiectelor. O amprentă a sufletului aplicată unei persoane durează cel mult o zi. Mărcile Esenţei folosite de mine sunt un exemplu. După aproximativ douăzeci şi şase de ore încep să se evapore.

— Deci… împăratul?

— Dacă-mi fac bine treaba, spuse Shai, va trebui amprentat în fiecare dimineaţă, aşa cum Pecetluitorul cu Sânge îmi sigilează uşa. Dar voi include în sigiliu capacitatea de a-şi aminti, de a se dezvolta şi de a învăţa. Nu va reveni la aceeaşi stare în fiecare dimineaţă şi va putea construi pe fundaţia pe care i-o ofer. Însă la fel cum corpul omenesc oboseşte şi are nevoie de somn, o amprentă a sufletului aplicată asupra unuia dintre noi trebuie ajustată mereu. Din fericire, oricine poate aplica sigiliul – Ashravan însuşi ar trebui să poată – odată ce amprenta sufletului a fost pregătită corect.

Îi dădu lui Gaotona amprenta, lăsându-l s-o cerceteze.

— Fiecare dintre amprentele pe care le voi folosi azi, continuă ea, va schimba ceva mărunt în trecutul sau în personalitatea ta. Fiindcă nu eşti Ashravan, modificările nu vor prinde. Dar voi doi aveţi un trecut destul de asemănător, aşa că sigiliile ar trebui să dureze ceva vreme, dacă le-am făcut cum trebuie.

— Adică, acesta e un… model pentru sufletul împăratului? Întrebă Gaotona, privind amprenta.

— Nu. E doar un Fals al unei părticele din el. Nici măcar nu-s sigură că produsul finit va funcţiona. Din câte ştiu eu, nimeni n-a mai încercat aşa ceva până acum. Dar există poveşti

despre oameni care au Falsificat sufletul altcuiva, în scopuri… abjecte. Mă bazez pe ideea asta ca să reuşesc. Dacă nu mă înşel, presupunând că sigiliile astea rezistă cel puţin un minut la tine, ar trebui să ţină mult mai mult la împărat, fiindcă ele corespund chiar trecutului său.

— O bucăţică din sufletul lui… spuse Gaotona, înapoind sigiliul. Testele acestea… nu vei folosi aceste sigilii în produsul finit?

— Nu, dar o să iau modelele funcţionale şi o să le încorporez într-un produs mai mare. Gândeşte-te la aceste sigilii ca la nişte caractere distincte de pe un pergament masiv. După ce termin, voi putea să le pun laolaltă şi să spun o poveste. Povestea trecutului şi a personalităţii unui om. Din nefericire, chiar dacă Falsul prinde, vor exista mici diferenţe. Sugerez să începeţi răspândirea zvonurilor cum că împăratul a fost rănit. Nu grav – atenţie! —, dar să reiasă că a suferit o lovitură zdravănă la cap. Asta va explica discrepanţele.

— Facţiunea Gloriei a răspândit deja zvonul că a murit, spuse Gaotona.

— Atunci specificaţi că e vorba doar de o rană.

— Dar…

Shai ridică amprenta.

— Chiar dacă reuşesc imposibilul – pe care, atenţie, l-am reuşit doar rareori –, Falsificarea nu va conţine toate amintirile împăratului. Poate include doar lucruri despre care am citit sau de care mi-am dat seama. Ashravan trebuie să fi avut multe conversaţii particulare pe care Falsul *nu* şi le va aminti. Îl pot dota cu o abilitate grozavă de a se preface – înţeleg foarte bine genul ăsta de lucruri –, însă există o limită pentru prefăcătorie. Până la urmă, cineva îşi va da seama că are goluri mari de memorie. Împrăştie zvonurile, Gaotona. Îţi vor fi utile.

El încuviinţă, apoi îşi suflecă mâneca, pentru ca ea să-i poată aplica amprenta. Shai o ridică, iar Gaotona oftă, apoi închise ochii strâns şi încuviinţă iar. Ea o apăsă pe piele. Ca întotdeauna, atunci când amprenta atinse pielea, simţi de parcă ar fi lipit-o de ceva rigid, de parcă braţul lui devenise de piatră. Amprenta *se adânci* uşor. Era o senzaţie tulburătoare când lucra cu o persoană. Roti amprenta, apoi o retrase, lăsând un sigiliu roşu pe braţul lui Gaotona. Îşi scoase ceasul

de buzunar şi urmări limba ticăitoare.
Sigiliul scoase câteva firicele de fum roşu. Asta se întâmpla numai când erau amprentate lucruri vii. Sufletul se lupta cu rescrierea. Dar sigiliul nu scosese fum imediat. Shai dădu drumul aerului din plămâni. Era semn bun.
Se întrebă… dacă ar fi încercat asta pe împărat, sufletul lui s-ar fi împotrivit invaziei? Sau ar fi acceptat amprenta, dorindu-şi să repare ce se stricase? La fel cum fereastra aceea dorise să revină la frumuseţea ei anterioară? Nu ştia.
Gaotona deschise ochii.
— A mers?
— Deocamdată a prins, spuse Shai.
— Nu mă simt diferit.
— Asta e şi ideea. Dacă împăratul ar putea *simţi* efectele amprentei, ar şti că ceva nu e în regulă. Şi-acum, răspunde-mi fără să te gândeşti. Vorbeşte din instinct. Care-i culoarea ta preferată?
— Verde, spuse el imediat.
— De ce?
— Fiindcă… zise ezitând. Fiindcă aşa este.
— Şi fratele tău?
— Nu-mi prea amintesc de el, spuse Gaotona ridicând din umeri. A murit când eram foarte mic.
— E mai bine aşa, spuse Shai. Ar fi fost un împărat îngrozitor, dacă ar fi fost ales în…
Gaotona se ridică.
— Să nu îndrăzneşti să-l vorbeşti de rău! O să te…
Înlemni, privind la Zu, care îşi dusese mâna la sabie, alarmat.
— Eu… ce frate…?
Sigiliul se risipi.
— Un minut şi cinci secunde, spuse Shai. Arată bine.
Gaotona îşi duse mâna la cap.
— Îmi amintesc că am avut un frate. Dar… n-am niciun frate şi nici n-am avut vreodată. Îmi amintesc că l-am idolatrizat. Îmi amintesc de durerea încercată când a murit. O asemenea *suferinţă…*
— Va trece, spuse Shai. Impresiile se vor risipi, ca rămăşiţele unui coşmar. Într-o oră, abia dacă-ţi vei mai aminti ce te-a supărat.
Notă câte ceva.

— Cred că ai reacţionat prea puternic când ţi-am insultat fratele. Ashravan îl venera, dar îşi ţinea sentimentele adânc îngropate; se simţea vinovat la gândul că fratele lui ar fi fost un împărat mai bun.

— Poftim? Eşti sigură?

— De asta? Spuse Shai. Da. Trebuie să revizuiesc puţin amprenta, dar cred că în mare parte e corectă.

Gaotona se aşeză iar, privind-o cu ochi bătrâni, care încercau parcă s-o străpungă, să scotocească adânc în sufletul ei.

— Ştii multe despre oameni.

— Asta înveţi în primele etape ale antrenamentului nostru, spuse Shai. Chiar înainte să ţi se permită să *pui mâna* pe piatra sufletului.

— Un asemenea potenţial… şopti Gaotona.

Shai îşi înăbuşi o reacţie furioasă. Cum îndrăznea să o privească aşa, de parcă-şi irosea viaţa? Îi plăcea să Falsifice. Era atât de palpitant să-ţi croieşti drum prin viaţă folosindu-ţi inteligenţa… Asta *era.* Nu-i aşa?

Se gândi la o anumită Marcă a Esenţei, încuiată împreună cu celelalte. N-o folosise niciodată, însă era cea mai preţioasă dintre cele cinci.

— Să încercăm alta, spuse Shai, ignorând privirea lui Gaotona.

Nu-şi putea permite să se simtă jignită. Mătuşa Sol spunea întotdeauna că orgoliul era cel mai mare pericol care-o ameninţa pe Shai.

— Prea bine, spuse Gaotona, însă mă derutează un lucru. Din puţinul pe care mi l-ai spus despre acest proces, nu pot înţelege de ce ar începe aceste sigilii să aibă efect asupra mea. Nu trebuie să cunoşti îndeaproape trecutul unui lucru pentru ca un sigiliu să funcţioneze?

— Ca să prindă… ba da, spuse Shai. După cum spuneam, credibilitatea e totul.

— Dar asta-i complet incredibil! Eu n-am niciun frate!

— O! Să vedem dacă pot explica, spuse ea aşezându-se. Îţi rescriu sufletul ca să se potrivească cu al împăratului – la fel cum am rescris istoria ferestrei aceleia astfel încât să includă vitralii. În ambele cazuri, are efect datorită *familiarităţii.* Rama ferestrei ştie cum ar trebui să arate o fereastră cu vitralii. A avut cândva vitralii. Chiar dacă noua fereastră nu este aceea

pe care a susţinut-o cândva, sigiliul funcţionează fiindcă au fost îndeplinite condiţiile de bază pentru existenţa unei ferestre cu vitralii. Tu ai petrecut multă vreme pe lângă împărat. Sufletul tău este familiarizat cu al lui, la fel cum rama ferestrei este familiarizată cu vitraliile. De aceea trebuie să încerc sigiliile pe cineva ca tine, şi nu pe mine. Când te amprentez, e ca şi cum… e ca şi cum i-aş oferi sufletului tău ceva ce-ar trebui să ştie. Are efect doar dacă e vorba despre un fragment foarte mic, însă dacă acesta există – şi dacă sufletul consideră că fragmentul îi aparţine lui Ashravan, după cum am precizat –, amprenta va prinde pentru scurtă vreme, înainte de a fi respinsă.

Gaotona o privi nedumerit.

— Probabil că toate astea ţi se par nişte superstiţii aberante… zise Shai.

— E destul de… mistic, spuse Gaotona deschizându-şi braţele. O ramă de fereastră care cunoaşte „conceptul” de fereastră cu vitralii? Un suflet care pricepe ideea existenţei unui alt suflet?

— Lucrurile acestea există dincolo de noi, spuse Shai pregătind un alt sigiliu. Ne gândim la ferestre, ştim că există ferestre. Ce este şi ce nu este o fereastră se bazează pe… semnificaţie, în Tărâmul Spiritual. Se bazează pe viaţă, într-un fel. Crezi sau nu explicaţia, până la urmă nu contează. Ideea e că pot încerca aceste sigilii pe tine, iar dacă prind pentru cel puţin un minut, este un semn clar că am nimerit-o. Ideal ar fi să le încerc chiar pe împărat, dar în starea în care se află n-ar putea să-mi răspundă la întrebări. Nu e suficient doar să le fac să prindă, trebuie să conlucreze – iar aici îmi sunt de folos explicaţiile tale despre ceea ce simţi, ca să îndrept conceptul în direcţia potrivită. Ei, îmi poţi da din nou braţul, te rog?

— Prea bine.

Gaotona se relaxă, iar Shai apăsă un alt sigiliu pe braţul lui. Îl fixă cu o jumătate de rotaţie, însă de îndată ce-l scoase, sigiliul dispăru într-un fum roşiatic.

— Fir-ar… spuse Shai.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Gaotona atingându-şi braţul cu degetele.

Se mânji de cerneală. Sigiliul dispăruse atât de repede, încât cerneala nici nu apucase să fie încorporată.

— Ce mi-ai făcut, de data asta?
— Se pare că nimic, spuse Shai verificând capul amprentei în căutarea defectelor.
Nu găsi însă niciunul.
— Am *greşit*, şi încă grav.
— Despre ce era vorba?
— Despre motivul pentru care Ashravan a acceptat să devină împărat, spuse Shai. Nopţi în flăcări, am fost convinsă c-am nimerit-o!
Clătină din cap, lăsând deoparte amprenta. Se pare că Ashravan nu se oferise să devină împărat dintr-o dorinţă adâncă de a se remarca în faţa familiei şi de a scăpa de umbra îndepărtată, însă lungă, a fratelui său.
— Pot să-ţi spun eu motivul, Falsificatoareo, rosti Gaotona.
Îl privi. „Omul ăsta l-a încurajat pe Ashravan să pretindă tronul”, îşi zise ea. Iar Ashravan ajunsese să-l deteste pentru asta. „Aşa cred.”
— Bine, spuse ea. De ce?
— A dorit să facă schimbări, spuse Gaotona. In imperiu.
— Nu vorbeşte despre asta în jurnal.
— Ashravan a fost un om modest.
Shai ridică o sprânceană. Asta nu se potrivea cu rapoartele pe care le primise ea.
— Da, era iute la mânie, spuse Gaotona. Iar dacă îl provocai, se ţinea cu dinţii de ideea lui. Dar omul… el era… în adâncul sufletului, era un om modest. Trebuie să înţelegi cum era.
— Înţeleg, spuse ea.
„Ai făcut asta şi cu el, nu?” zise în gând. „Privirea aceea dezamăgită, sugestia că ar trebui să fim oameni mai buni decât suntem!” Shai nu era singura care simţise că Gaotona o privea ca un bunic nemulţumit.
Asta o făcu să-şi dorească să-l respingă, pe motiv că era un subiect nepotrivit. Doar că… se oferise pentru teste. Credea că meşteşugul ei este oribil, aşa că insistase ca el să fie cel pedepsit, şi nu altcineva.
„Eşti sincer, nu-i aşa, bătrâne?” zise în sinea ei Shai, când Gaotona se lăsă pe spate, cu privirea pierdută, gândindu-se la împărat. Shai era nemulţumită.
În meseria ei, mulţi râdeau de oamenii cinstiţi, numindu-i prăzi uşoare. Se înşelau. A fi sincer nu însemna a fi naiv. Un

fraier cinstit şi unul necinstit erau la fel de uşor de tras pe sfoară. Trebuia doar să acţionezi diferit. Totuşi, un om cinstit şi isteţ era *întotdeauna* mai dificil de păcălit decât unul necinstit şi isteţ.

Sinceritatea era, prin definiţie, ceva extrem de greu de simulat…

— La ce te gândeşti, de ai privirea asta? Întrebă Gaotona, aplecându-se în faţă.

— Mă gândeam că probabil te-ai purtat cu împăratul aşa cum te porţi cu mine, bătându-i mereu la cap în legătură cu ceea ce avea de făcut.

Gaotona pufni.

— Cred că exact aşa am făcut. Asta nu înseamnă că ideile mele sunt – sau erau – greşite. Ar fi putut… ei bine, ar fi putut deveni mult mai mult decât a reuşit. La fel cum tu ai *putea* deveni o artistă minunată.

— Dar sunt.

— Una reală.

— Sunt asta.

Gaotona clătină din cap.

— Tabloul Fravei… ne scapă ceva în privinţa lui, nu-i aşa? A pus să fie cercetat falsul, iar experţii au găsit câteva greşeli infime. Nu le-aş fi remarcat fără ajutor, însă sunt acolo. Când mă gândesc mai bine, mi se par bizare. Tuşele sunt impecabile, de maestru. Stilul se potriveşte perfect. Dacă ai reuşit asta, de ce să faci asemenea greşeli, cum ar fi, de exemplu, să aşezi luna prea jos? Este o greşeală subtilă, dar mi se pare că n-ai comite-o niciodată. Nu fără intenţie, cel puţin.

Shai se întoarse după alt sigiliu.

— Tabloul despre care cred ei că ar fi original, spuse Gaotona, cel care e atârnat în momentul ăsta în camera de lucru a Fravei… E şi el un fals, nu-i aşa?

— Da, recunoscu Shai, oftând. Am înlocuit tablourile cu câteva zile înainte să încerc schema cu sceptrul. Testam paza de la palat. M-am strecurat în galerie, am intrat în camera de lucru a Fravei şi am schimbat tablourile.

— Aşa că tabloul despre care cred ei că-i fals trebuie să fie *originalul*, spuse Gaotona, zâmbind. Ai pictat greşelile *peste* original, ca să pară o copie!

— De fapt, nu, spuse Shai. Deşi am folosit trucul ăsta mai demult. Sunt ambele false. Unul este pur şi simplu un fals evident, plantat acolo ca să fie descoperit dacă ceva merge prost.

— Deci originalul este încă ascuns undeva… spuse Gaotona, părând curios. Te-ai furişat în palat ca să testezi paza, apoi ai înlocuit tabloul original cu o copie. Ai lăsat o a doua copie, ceva mai proastă, în camera ta, ca pistă falsă. Dacă erai descoperită când te strecurai înăuntru sau dacă erai trădată de un aliat, am fi căutat în camera ta şi am fi găsit copia mai slabă, presupunând că nu reuşiseşi încă să le schimbi. Ofiţerii ar fi luat copia mai bună şi ar fi crezut-o autentică. Aşa, nimeni nu avea să mai caute originalul.

— Cam aşa ceva.

— Ingenios, spuse Gaotona. Dacă erai prinsă strecurându-te în palat ca să furi sceptrul, ai fi putut mărturisi că încercai să furi doar tabloul. O căutare în camera ta ar fi dezvăluit falsul, iar tu ai fi fost acuzată de tentativă de furt de la Frava, care-i o infracţiune mult mai puţin gravă decât încercarea de a fura o relicvă imperială. Ai fi primit zece ani de muncă silnică în locul pedepsei cu moartea.

— Din păcate, spuse Shai, am fost trădată într-un moment nepotrivit. Bufonul a făcut în aşa fel încât să fiu prinsă după ce am părăsit galeria cu sceptrul.

— Dar tabloul original? Unde l-ai ascuns?

Gaotona ezită.

— Se află încă în palat, nu?

— Într-un fel, spuse Shai.

Gaotona o privi, încă zâmbind.

— L-am ars, spuse Shai.

Zâmbetul îi pieri pe loc.

— Minţi.

— Nu şi de data asta, bătrâne, spuse Shai. Tabloul nu merita riscul de a fi scos din galerie. Am vrut doar să testez paza. Am intrat foarte uşor cu falsul. Oamenii nu-s percheziţionaţi la intrare, ci doar la ieşire. Sceptrul era adevăratul meu scop. Să fur tabloul era ceva secundar. După ce l-am înlocuit, am aruncat originalul în unul dintre căminurile din galerie.

— Asta-i *oribil*, spuse Gaotona. Era un ShuXen original, capodopera sa! A orbit şi nu mai poate picta. Îţi dai seama ce

preţ… bolborosi Gaotona. Nu înţeleg. *De ce* ai face una ca asta?

— Nu contează. Nimeni nu va şti. Vor continua să privească falsul şi să fie mulţumiţi, aşa că n-am făcut nimic rău.

— Tabloul acela era o operă de artă nepreţuită! Zise Gaotona aruncându-i o privire urâtă. L-ai înlocuit din orgoliu, asta-i tot. Nu ai vrut să vinzi originalul. Ai vrut doar să ştii că în galerie se află copia ta. Ai distrus ceva minunat ca să te simţi tu bine!

Ea ridică din umeri. Povestea era mai complicată, însă chiar *arsese* tabloul. Avusese motivele ei.

— Am terminat pentru azi, spuse Gaotona, roşu la faţă.

Făcu un semn dispreţuitor cu mâna, ridicându-se.

— Începusem să cred… Pfui!

Ieşi pe uşă.

Ziua a patruzeci şi doua

Fiecare om era o enigmă.

Asta îi explicase Tao, primul său maestru în Falsificare. Un Falsificator nu era un simplu escroc sau un şarlatan. Un Falsificator era un artist care picta cu intuiţie umană.

Orice neisprăvit de pe stradă putea păcăli pe cineva. Un Falsificator se afla în căutarea unor idealuri mai înalte. Şarlatanii obişnuiţi lucrau trăgând un văl peste ochii cuiva şi fugind înainte ca păcăleala să iasă la iveală. Un Falsificator trebuia să creeze ceva atât de perfect, de frumos şi de *real* încât cei vizaţi să nu-şi pună niciodată întrebări.

Fiecare persoană era ca un desiş de pădure, în care crescuseră răzleţ buruieni, arbuşti, tufişuri şi flori. Nimeni nu avea o singură emoţie. Nimeni nu avea o singură dorinţă. Toţi aveau multe, şi de obicei acele dorinţe se băteau cap în cap unele cu altele, ca doi arbuşti de trandafir care se luptau pentru acelaşi petic de pământ. „Respectă oamenii pe care-i minţi”, o învăţase Tao. „După ce-ai furat de la ei mai multă vreme, vei începe să-i înţelegi”.

În timp ce lucra, Shai punea cap la cap o carte cu povestea adevărată a vieţii împăratului Ashravan. Avea să devină o istorie mai reală decât cea scrisă de mâna lui. Shai potrivea încetişor piesele unui puzzle, făcându-şi loc prin desişul minţii lui Ashravan.

Fusese un idealist, întocmai cum spunea Gaotona. Acum îşi dădea seama de asta din îngrijorarea precaută care se simţea

în scrierile sale de început şi din felul în care-şi trata servitorii. Imperiul nu era un lucru cumplit. Nu era niciun lucru minunat. Imperiul pur şi simplu *exista.* Oamenii îl suportau fiindcă se împăcaseră cu măruntele sale samavolnicii. Corupţia era inevitabilă. Te obişnuiai. Era fie asta, fie acceptarea haosului din necunoscut. Granzii erau puternic favorizaţi. Pentru a intra în administraţia imperială, cea mai lucrativă şi mai prestigioasă dintre ocupaţii, era mai important să dai mită şi să ai relaţii, decât să fii priceput sau capabil. În plus, unii dintre cei mai utili oameni din imperiu – negustorii şi muncitorii – erau jefuiţi sistematic de sutele de mâini care li se vârau în buzunare.

Toată lumea ştia aceste lucruri. Ashravan dorise să le schimbe. La început.

Şi apoi... Ei bine, nu puteai spune clar că existase un „şi apoi”. Poeţii ar fi găsit în firea lui Ashravan un singur defect din cauza căruia să fi dat greş, însă o persoană nu era reprezentată printr-un singur defect, după cum nu era reprezentată printr-o singură pasiune. Dacă Shai îşi baza Falsul pe o singură trăsătură, ar fi creat o imitaţie jalnică, nu un om.

Dar... oare nu putea spera la mai mult? Poate că ar fi trebuit să încerce obţinerea autenticităţii într-un anumit mediu, creând un împărat care se purta cum se cuvine la curte, dar care nu-i putea păcăli pe cei apropiaţi. Poate atât ar fi fost suficient, la fel ca decorurile pentru un teatru. Acestea îşi jucau rolul în timpul piesei, dar nu rezistau la o cercetare amănunţită.

Era un scop tangibil. Poate că ar fi trebuit să meargă la arbitri, să le explice ce era posibil şi să le ofere o imitaţie mai slabă a împăratului, o păpuşă pe care s-o folosească în ocazii oficiale, apoi s-o ascundă repede, explicând că se simţea rău.

Ar fi putut s-o facă. Dar îşi dădu seama că nu voia.

Nu asta era provocarea. Asta era versiunea pungaşului de pe stradă, având drept scop câştigul imediat. Falsificatorii doreau să creeze ceva durabil. În adâncul sufletului, se simţea provocată. Îşi dădu seama că-şi *dorea* să-l facă pe Ashravan să trăiască. Cel puţin, dorea să încerce.

Shai se întinse pe pat, pe care-l Falsificase să fie mai comod, adăugându-i baldachin şi o saltea moale. Perdelele erau trase.

Gărzile din acea seară jucau cărţi la masa ei.

„Ce-ţi pasă dacă Ashravan trăieşte?” se întrebă Shai. „Arbitrii te vor ucide înainte să-ţi dai seama dacă ţi-a reuşit. N-ar trebui să te preocupe decât evadarea.”

Şi totuşi… însuşi *împăratul.* Se hotărâse să fure Sceptrul Lunii fiindcă era cel mai faimos obiect din imperiu. Dorise ca una dintre lucrările sale să fie expusă în măreaţa Galerie Imperială. Dar sarcina la care lucra acum… era mult mai grandioasă. Ce Falsificator reuşise una ca asta? Un Fals, să stea pe Tronul Rozelor?

„Nu”, îşi spuse ea, mai hotărâtă de data aceasta. „Nu te lăsa ademenită. Nu te lăsa mânată de orgoliu.”

Deschise jurnalul la ultimele pagini, unde îşi ascunsese planurile de evadare folosind un cifru, sub aparenţa unui dicţionar de termeni şi nume proprii.

Pecetluitorul cu Sânge venise în goană cu o zi înainte, parcă temându-se că n-avea să ajungă la timp ca să-şi refacă sigiliul. Hainele sale miroseau a băutură tare. Se bucura de ospitalitatea palatului. Dacă l-ar fi putut face să vină mai devreme într-o dimineaţă şi-apoi s-ar fi asigurat că se îmbăta foarte tare în aceeaşi seară…

Munţii Sfărâmătorilor se învecinau cu Dzhamar, unde se aflau mlaştinile Pecetluitorilor cu Sânge. Ura lor reciprocă era profundă, poate mai profundă decât loialitatea faţă de imperiu. Câţiva dintre Sfărâmători se arătaseră deosebit de revoltaţi de venirea Pecetluitorului cu Sânge. Shai începuse să se dea bine pe lângă ei. Glume aruncate în treacăt, aluzii la lucruri asemănătoare din trecutul ei şi al lor. Sfărâmătorii nu aveau voie să discute cu Shai, însă trecuseră săptămâni întregi în care Shai nu făcuse altceva decât să cerceteze cărţile şi să discute cu bătrânii arbitri. Gărzile erau plictisite, iar plictiseala făcea oamenii uşor de manipulat.

Shai putea obţine îndeajuns de multă piatră a sufletului, pe care n-ar fi ezitat s-o folosească. Totuşi, existau metode mai simple, care se dovedeau adesea mai utile. Oamenii se aşteptau mereu ca un Falsificator să folosească sigilii pentru orice. Granzii spuneau poveşti despre magie neagră, despre Falsificatori care-şi plasau sigiliile pe picioarele unei persoane adormite, schimbându-i personalitatea, invadând-o, siluindu-i mintea.

Adevărul era că o amprentă a sufletului era adesea ultima variantă la care apela un Falsificator. Era prea uşor de detectat. „Nu că în clipa asta nu mi-aş da şi mâna dreaptă pentru Mărcile Esenţei…” O cam ispitea gândul de-a încerca să cioplească o nouă Marcă şi s-o folosească pentru evadare. Dar ei s-ar fi aşteptat la asta, iar ei i-ar fi fost greu să facă sutele de teste necesare ca să meargă. Dacă ar fi încercat-o pe propriul braţ, ar fi fost dată în vileag de paznici, iar ca s-o încerce pe Gaotona ar fi fost imposibil.

Folosind o Marcă a Esenţei pe care nu o testase, ar fi putut ajunge la un rezultat foarte prost. Nu, planurile ei de evadare includeau folosirea amprentelor sufletului, dar, în esenţă, acestea implicau subterfugii mai comune.

Ziua a cincizeci şi opta

La următoarea vizită a Fravei, Shai era pregătită.

Femeia se opri în uşă, iar gărzile ieşiră fără să protesteze, în timp ce căpitanul Zu le lua locul.

— Ai fost ocupată, remarcă Frava.

Shai îşi ridică privirea din hârtiile pe care le cerceta. Frava nu se referea la progresele sale, ci la cameră. Recent, Shai îmbunătăţise podeaua. Nu fusese greu. Piatra folosită pentru construirea palatului – cariera, datele, zidarii – apăreau în analele istorice.

— Îţi place? Întrebă Shai. Cred că marmura se potriveşte cu şemineul.

Frava se întoarse, clipind des.

— Un *şemineu*? Unde ai… Camera asta s-a mărit cumva?

— Cămara de alături nu era folosită, mormăi Shai, întorcându-se la cartea ei. Iar peretele dintre ele era construit recent, cu doar câţiva ani în urmă. Am rescris construcţia astfel încât camera asta să fie mai mare, şi astfel a apărut şemineul.

Frava părea uimită.

— Nu m-aş fi gândit…

Femeia o privi din nou pe Shai, iar pe chipul ei se aşternu obişnuita expresie plină de severitate.

— Mi se pare greu de crezut că-ţi iei sarcina în serios, Falsificatoareo. Eşti aici ca să creezi un împărat, nu ca să redecorezi palatul.

— Sculptarea pietrei sufletului îmi dă o stare de linişte, spuse

Shai. E valabil şi pentru un atelier care nu-mi dă impresia unei debarale. Vei avea sufletul împăratului gata la timp, Frava.

Arbitra străbătu încăperea, inspectând masa de lucru.

— Deci te-ai apucat de piatra sufletului său?

— Am început multe, spuse Shai. Va fi un proces complex. Am testat peste o sută de amprente pe Gaotona…

— *Arbitrul* Gaotona.

— … pe bătrân. Fiecare reprezintă doar o părticică din puzzle. Când toate piesele vor fi funcţionale, le voi reface în versiuni mai mici şi mai delicate. Asta-mi va permite să combin vreo zece amprente-test într-o amprentă finală.

— Dar ai spus că ai testat peste o sută, spuse Frava, încruntându-se. Vei folosi doar douăsprezece dintre ele la final?

Shai râse.

— Douăsprezece? Ca să Falsific un *suflet* întreg? Nu prea cred. Amprenta finală, aceea pe care o veţi folosi pe împărat în fiecare dimineaţă, va fi ca o… cheie de boltă. Va fi singura care va veni în contact cu pielea lui, însă va conecta o reţea formată din sute de alte amprente.

Shai se aplecă într-o parte şi scoase jurnalul ei de însemnări, care includea primele schiţe ale amprentelor finale.

— Voi lua astea şi le voi aplica pe o plăcuţă metalică, apoi le voi lega de amprenta pe care i-o veţi aplica lui Ashravan în fiecare zi. Va trebui să aibă mereu plăcuţa la el.

— Să aibă cu el o plăcuţă metalică, spuse sec Frava, şi să fie amprentat *zilnic*? În felul ăsta, e imposibil să mai ducă o viaţă normală, nu crezi?

— Cred că a fi împărat înseamnă să ai o viaţă grea, iar asta e valabil pentru oricine. Vă descurcaţi voi cumva. Se obişnuieşte ca plăcuţa să fie modelată sub forma unui accesoriu. Un medalion mai mare, poate, sau o brăţară pentru partea de sus a braţului, cu margini drepte. Dacă priveşti Mărcile Esenţei mele, vei observa că au fost făcute la fel şi că în cutie există câte o plăcuţă pentru fiecare.

Shai ezită.

— Astea fiind spuse, n-am mai făcut exact acelaşi lucru până acum. Nimeni n-a făcut-o. Există posibilitatea – destul de mare, presupun – ca, în timp, creierul împăratului să absoarbă informaţia. Ca şi cum ai trasa zilnic aceeaşi imagine pe o coală

dintr-un teanc, timp de un an, iar la final aceasta se va imprima şi pe foile din straturile inferioare. Poate că după câţiva ani de amprentare nu va mai avea nevoie de tratament.

— Tot mi se pare revoltător.

— Mai rău decât moartea? Întrebă Shai.

Frava îşi puse o mână pe jurnalul lui Shai, cu schiţele pe jumătate terminate. Apoi îl ridică.

— Îl voi da scribilor noştri, să-l copieze.

Shai se ridică.

— Dar am nevoie de el!

— Sunt convinsă, spuse Frava. Tocmai de aceea ar trebui copiat, pentru siguranţă.

— Dar va dura prea mult!

— Îl primeşti înapoi mâine, spuse Frava cu dezinvoltură, îndepărtându-se.

Shai dădu s-o oprească, dar căpitanul Zu făcu un pas înainte, având deja sabia pe jumătate scoasă din teacă. Frava se întoarse spre el:

— Căpitane, nu e cazul. Falsificatoarea îşi protejează munca. Asta e bine. Ne arată că se implică.

Shai şi Zu se priviră în ochi. „îşi doreşte să mă vadă moartă”, îşi puse Shai. „Şi încă din tot sufletul.”

Îl citise deja. Era de datoria lui să păzească palatul, iar Shai intrase pe teritoriul lui cu acel furt. Nu fusese capturată de Zu, ci fusese trădată de Bufonul Imperial. Zu se simţea nesigur din cauza eşecului, aşa că dorea să se răzbune lichidând-o pe Shai.

În cele din urmă, Shai nu-l mai privi în ochi. Deşi o irita, trebuia să pară supusă în faţa lui.

— Ai grijă, o avertiză ea pe Frava. Nu-i lăsa să piardă vreo pagină.

— O să am grijă ca şi cum… ca şi cum viaţa împăratului ar depinde de el.

Fravei i se păru o glumă amuzantă şi îi oferi lui Shai unul dintre rarele ei zâmbete.

— Te-ai gândit la celălalt lucru despre care am vorbit?

— Da.

— Şi?

— Da.

Zâmbetul Fravei se lărgi.

— O să mai vorbim. Curând.

Plecă, ducând jurnalul în care se regăsea rezultatul a vreo două luni de muncă. Shai ştia exact ce punea la cale femeia. Frava nu dorea să-l copieze, ci să-l arate celuilalt Falsificator şi să vadă dacă avansase suficient pentru ca el să poată termina treaba.

Dacă ar fi constatat că aşa stăteau lucrurile o puteau executa pe Shai în linişte, înainte ca ceilalţi arbitri să poată obiecta. Zu avea s-o facă chiar el, probabil. Lucrurile se puteau sfârşi aici.

Ziua a cincizeci si noua

Shai dormi prost în noaptea aceea.

Era sigură că se pregătise temeinic. Şi totuşi, acum trebuia să aştepte de parcă ar fi avut ştreangul în jurul gâtului. Asta o neliniştea. Dacă interpretase greşit situaţia?

Cu bună ştiinţă făcuse notiţe greu de înţeles, fiecare însemnare sugerând subtil cât de *vast* era proiectul. Scrisul înghesuit, numeroasele referinţe, liste după liste cu lucruri pe care trebuia să şi le amintească… Toate acestea, precum şi grosimea jurnalului, transmiteau ideea că munca sa era extraordinar de complexă.

Era un fals. Unul dintre cele mai dificil de realizat – un fals care nu imita o persoană sau un obiect anume. Era o falsificare a tonului.

Mesajul transmis de jurnal era următorul: „Nu te apropia. Nu-ţi doreşti să termini munca asta. Vrei s-o laşi pe Shai să continue părţile dificile, fiindcă altfel ar trebui să depui eforturi enorme. Şi dacă dai greş… capul tău e cel care va cădea.”

Jurnalul era unul dintre cele mai subtile falsuri pe care le crease vreodată. Fiecare cuvânt era adevărat, fiind în acelaşi timp o minciună. Numai un maestru Falsificator ar fi putut citi printre rânduri, observând cât de mult muncise ca să evidenţieze dificultatea şi riscurile proiectului.

Cât de abil era Falsificatorul Fravei? Avea Shai să mai apuce dimineaţa?

Nu dormi deloc. Îşi dorise să doarmă şi chiar ar fi trebuit. Să aştepte să treacă orele, minutele şi secundele fusese o tortură. Gândul de a sta întinsă în pat, dormind, când urma să vină după ea… i se păruse încă şi mai rău.

Până la urmă, se ridică şi găsi nişte relatări despre viaţa lui Ashravan. Gărzile care jucau cărţi la masa ei îi aruncară o

privire. Unul chiar făcu un semn cu capul în semn de compasiune pentru ochii ei înroşiţi şi figura obosită.

— E prea puternică lumina? Întrebă el, arătând spre lampă.

— Nu, răspunse Shai. Doar că un gând nu-mi dă pace.

Îşi petrecu noaptea în pat, informându-se despre viaţa lui Ashravan. Iritată de absenţa însemnărilor sale, făcu rost de o pagină nouă şi începu altele, pe care urma să le adauge în jurnal când aveau să i-l înapoieze. Dacă se întâmpla asta.

Simţea că pricepe în cele din urmă de ce îşi pierduse Ashravan entuziasmul său tineresc. În sfârşit, cunoştea factorii care îl făcuseră să-şi piardă optimismul. Corupţia era unul dintre ei, dar nu şi cel mai important. Contribuise şi lipsa de încredere în sine, însă nu în mod decisiv.

Nu, Ashravan fusese descurajat de viaţa însăşi. Viaţa la palat, viaţa ca parte a unui imperiu care ticăia ca un ceasornic. Lucrurile mergeau. Nu la fel de bine cum ar fi trebuit, dar mergeau.

Să se confrunte cu asta însemna să se străduiască, dar uneori era foarte greu. Trăise o viaţă de huzur. Ashravan nu fusese leneş, însă nu trebuia să fii leneş ca să fii prins în rotiţele birocraţiei imperiale şi ca să ajungi să-ţi spui că luna viitoare vei cere să se facă schimbări. În timp, se lăsase purtat cu tot mai multă uşurinţă de apele marelui râu care era Imperiul Rozelor.

În final, devenise indulgent. Se preocupase mai degrabă de frumuseţea palatului său decât de vieţile supuşilor, îi lăsase pe arbitri să-şi asume tot mai multe atribuţii la guvernare.

Shai oftă. Chiar şi descrierea asta era prea simplistă. Omitea să spună *cine* fusese împăratul şi cine devenise. O cronologie a evenimentelor nu-i descria firea, plăcerea de a se implica în dezbateri, ochiul format pentru artă sau obiceiul de a scrie poezii *oribile,* aşteptând ca toţi cei care-l slujeau să-i spună cât de minunate erau.

Nu vorbea nici despre aroganţa lui şi nici despre dorinţa secretă de a fi altcineva. De aceea revenise asupra jurnalului iar şi iar. Poate că încercase să găsească acel moment de răspântie din viaţa sa când o luase pe un drum greşit. Nu pricepuse. Rareori exista un punct clar de răscruce în viaţa cuiva. Oamenii se schimbau lent, în timp. Nu era nevoie doar de un pas ca să ajungi într-un loc complet diferit. Mai întâi,

făceai un pas mic în afara cărării, ca să te fereşti de stânci. O vreme ţineai calea dreaptă, apoi te abăteai puţin, cât să calci pe un teren mai moale. Apoi nu mai erai atent şi te îndepărtai tot mai mult. În sfârşit, te trezeai în oraşul greşit, întrebându-te de ce nu te îndrumaseră mai bine semnele de pe drum.

Uşa camerei ei se deschise.

Shai sări în capul oaselor, fiind cât pe-aci să scape notiţele. Veniseră după ea.

Dar… nu, era deja *dimineaţă.* Lumina se strecura prin vitraliile ferestrei, iar gărzile se ridicau şi se întindeau. Cel care deschisese uşa era Pecetluitorul cu Sânge. Părea mahmur şi ţinea un maldăr de documente în mână, ca de obicei.

„Azi a venit devreme”, îşi zise Shai, verificându-şi ceasul de buzunar. „De ce tocmai azi, când de obicei întârzie?”

Pecetluitorul cu Sânge o tăie la mână şi amprentă uşa în tăcere, făcând-o pe Shai să simtă o durere arzătoare în braţ. Apoi se grăbi să iasă din cameră, de parcă ar fi fost aşteptat la o întâlnire. Shai privi lung în urma lui şi clătină din cap.

O clipă mai târziu, uşa se deschise iar şi Frava intră.

— A, te-ai trezit, spuse femeia, după ce Sfărâmătorii o salutară.

Aruncă jurnalul lui Shai pe masă, cu o bufnitură. Părea iritată.

— Scribii au terminat. Treci la treabă!

Frava plecă în trombă. Shai se întinse pe pat, oftând uşurată. Şmecheria ţinuse. Reuşise să mai câştige câteva săptămâni.

Ziua a şaptezecea

— Aşadar simbolul ăsta – spuse Gaotona arătând spre una dintre schiţele amprentelor mai mari pe care urma să le cioplească în curând – este o însemnare referitoare la timp, indicând un moment anume… de acum şapte ani?

— Da, spuse Shai suflând praful de pe capătul unei amprente a sufletului proaspăt sculptate. Înveţi repede.

— Practic, sunt operat în fiecare zi, spuse Gaotona. Mă simt mai bine dacă ştiu ce fel de bisturie foloseşti.

— Modificările nu sunt…

— … permanente, completă el. Da, mereu repeţi asta.

Îşi întinse braţul pentru a-i fi amprentat.

— Totuşi… mă tot întreb… Dacă tai carnea, se va vindeca – dar dacă tai în repetate rânduri în acelaşi loc, va apărea o

cicatrice. Sufletul nu poate fi atât de diferit.

— Doar că, fireşte, e *complet* diferit, spuse Shai aplicându-i amprenta.

Nu o iertase încă pentru faptul că arsese capodopera lui ShuXen. Vedea asta când interacţionau. Nu mai era doar dezamăgit de ea, ci se înfuriase de-a dreptul. Dar furia se mai risipise cu timpul şi acum colaborau destul de bine.

Gaotona ridică fruntea.

— Asta chiar că-i *ciudat…*

— Bizar, în ce fel? Întrebă Shai, privind cum treceau secundele pe ceasul său de buzunar.

— Îmi amintesc că mi-am adunat curajul ca să devin împărat. Şi… îmi este ciudă pe mine însumi. Pentru că… mamă a luminii, oare chiar aşa mă considera el?

Sigilul rămase pe loc timp de cincizeci şi şapte de secunde. Suficient.

— Da, spuse ea, după ce amprenta se risipi, cred că te vedea întocmai.

Era încântată. În sfârşit, mersese!

Se apropia. Începuse să-l înţeleagă din ce în ce mai bine pe împărat, era pe punctul de a termina puzzle-ul. De fiecare dată când simţea că se apropie finalul unui proiect – un tablou, o Falsificare la scară largă a unui suflet, o sculptură –, exista un moment când putea *vedea* întreaga lucrare, chiar dacă era departe de a fi terminată. Când venea acel moment, vedea cu ochii minţii cum avea să arate în final. Finalizarea lui era aproape o formalitate. Acest proiect ajunsese cam în acel moment. Avea sufletul împăratului în faţa ochilor şi doar câteva colţuri rămăseseră umbrite. Dorea să vadă proiectul terminat. *Tânjea* să afle dacă-i putea face să trăiască iar. După ce citise atâtea despre el, după ce ajunsese să simtă că-l cunoaşte atât de bine, trebuia să termine.

Cu siguranţă că evadarea mai putea aştepta.

— Asta era, nu? Întrebă Gaotona. Asta era amprenta pe care ai încercat-o de zeci de ori fără succes, sigiliul conţinând motivul pentru care s-a oferit să fie împărat.

— Da, spuse Shai.

— Relaţia pe care o avea cu mine, spuse Gaotona. Ai făcut ca decizia lui să depindă de relaţia cu mine şi… şi de jena pe care o simţea când îmi vorbea.

— Da.
— Şi a prins.
— Da.
Gaotona se lăsă pe spate în scaun.
— Mamă a luminilor… şopti el din nou.
Shai luă sigiliul şi îl puse alături de cele care-şi dovediseră funcţionalitatea.
În ultimele săptămâni, toţi ceilalţi arbitri făcuseră, pe rând, la fel ca Frava: veniseră la Shai şi-i făcuseră promisiuni fantastice ca să le dea puterea de a-l controla pe împărat. Numai Gaotona nu încercase niciodată să o mituiască. Era un om sincer şi se afla în cele mai înalte straturi ale guvernării imperiale. Remarcabil. Să-l folosească avea să fie mult mai dificil decât i-ar fi plăcut.
— Trebuie s-o spun din nou – continuă ea, întorcându-se spre el – că m-ai impresionat. Nu cred că sunt mulţi granzi care şi-ar face timp să studieze amprentele sufletului. S-ar eschiva de ceea ce consideră malefic fără ca măcar să încerce să înţeleagă despre ce e vorba. Te-ai răzgândit?
— Nu, spuse Gaotona. Încă mai cred că tot ceea ce faci este, dacă nu malefic, măcar nefiresc. Şi totuşi, cine sunt eu să vorbesc? Depind de tine ca să rămânem la putere prin intermediul acestei arte pe care o numim cu atâta uşurinţă monstruozitate. Setea noastră de putere nu mai ţine seama de conştiinţă.
— E valabil în cazul celorlalţi, dar motivaţia ta este diferită, spune Shai.
El ridică o sprânceană.
— Tu nu-ţi doreşti decât să revină Ashravan, spuse Shai. Refuzi să accepţi că l-ai pierdut. L-ai iubit ca pe un fiu – tânărul pe care l-ai pregătit, împăratul în care ai crezut mereu, chiar şi atunci când nici măcar el nu mai avea încredere în propria persoană.
Gaotona privi în altă parte, evident jenat.
— Nu va fi el, spuse Shai. Chiar dacă reuşesc, nu va fi *chiar* el. Îţi dai seama, nu-i aşa?
Gaotona încuviinţă.
— Dar… uneori un Fals inteligent este la fel de bun ca originalul, spuse ea. Faci parte din Facţiunea Moştenirii. Te înconjori de relicve care nu sunt cu adevărat relicve, de

tablouri care sunt doar imitaţii ale unora de mult pierdute. Presupun că a avea o relicvă falsă pe post de împărat n-ar fi foarte diferit. Iar tu… tu vrei doar să ştii că ai făcut tot ce-ţi stătea în putere ca să-l ajuţi.

— Cum reuşeşti? Întrebă Gaotona încet. Am văzut cum le vorbeşti gărzilor, cum înveţi până şi numele servitorilor. Pari să le cunoşti vieţile de familie şi pasiunile, pari să ştii ce fac seara… în ciuda faptului că stai toată ziua încuiată în cameră. Nu ai mai ieşit de luni întregi. De unde ştii toate astea?

— Oamenii – spuse Shai ridicându-se să ia un alt sigiliu – încearcă prin natura lor să-şi exercite puterea asupra lucrurilor din jur. Construim ziduri ca să ne apărăm de vânt, acoperişuri ca să oprim ploaia. Îmblânzim elementele şi facem natura să ni se supună. În felul ăsta avem impresia că deţinem controlul asupra lucrurilor. Doar că prin asta nu facem decât să înlocuim o influenţă cu alta. În loc să ne afecteze vântul, ne afectează un zid. Unul *făcut de om.* Urmele trecerii omului sunt peste tot – degetele sale ating totul. Rogojini, mâncare… fiecare lucru din oraş pe care-l atingem, îl vedem, îl simţim. *Experienţa* apare în urma influenţei exercitate de cineva. Credem că deţinem controlul, dar asta nu se întâmplă cu adevărat decât dacă îi înţelegem pe oameni. Să ne controlăm mediul nu mai înseamnă să oprim vântul, ci să ne dăm seama de ce plângea camerista seara trecută sau de ce un soldat din gardă pierde mereu la cărţi. Sau de ce ai fost angajat să faci o treabă.

Gaotona o privi cum se aşază şi întinde spre el un sigiliu. Îi oferi braţul, ezitând.

— În ciuda faptului că ne-am străduit să nu te subestimăm, mi se pare că tocmai asta am făcut, zise el.

— Bun, spuse ea. Ai spirit de observaţie.

Îi aplică sigiliul.

— Şi-acum te rog să-mi spui de ce nu-ţi place deloc peştele.

Ziua a şaptezeci şi şasea

„Trebuie s-o fac”, îşi spuse Shai când Pecetluitorul cu Sânge îi făcu o tăietură pe braţ. „Astăzi. Aş putea să plec astăzi?

În cealaltă mânecă avea ascunsă o bucăţică de hârtie asemenea celor pe care le avea adesea la el Pecetluitorul cu Sânge, în dimineţile când venea devreme. Văzuse ceară pe ele cu două zile în urmă. Erau scrisori. Atunci îşi dăduse seama că se înşelase în privinţa lui.

— Veşti bune? Îl întrebă, în vreme ce el înmuia amprenta în sângele ei.

Bărbatul cu buze albe îi aruncă o privire feroce.

— De acasă… spuse Shai. Femeia căreia îi scrii, acasă, în Dzhamar… Ţi-a trimis o scrisoare azi? Poştaşul soseşte dimineaţa la palat. Îţi bate la uşă, îţi dă o scrisoare…

„Şi în felul ăsta te trezeşti”, adăugă ea în gând. „De aceea vii la timp în acele zile?

— Trebuie să-ţi fie tare dor de ea, dacă nu vrei să-i laşi scrisoarea în cameră.

Omul îşi coborî braţul şi o apucă pe Shai de pieptul cămăşii.

— Las-o în pace, vrăjitoareo! Şuieră el. Să… *s-o laşi în pace*! Fără trucuri şi magie!

Era mai tânăr decât îl crezuse. Era uşor să faci greşeala asta cu cei din Dzhamar. Pielea lor albă şi părul de aceeaşi culoare îi făceau pe ceilalţi să se înşele în privinţa vârstei lor. Shai ar fi trebuit să-şi dea seama. Era aproape un copilandru.

Îşi strânse buzele.

— Vorbeşti de trucurile şi magia mea, dar ţii în mână un sigiliu înmuiat în sângele meu? Tu eşti cel care ameninţă că trimite nişte schelete să mă vâneze, prietene. Tot ce pot eu să fac e să îmbunătăţesc aspectul unei mese strâmbe.

— Hai… Hai… Of!

Tânărul îşi ridică braţele, apoi amprentă uşa. Gărzile priviră totul cu un amuzament nonşalant, dar şi cu dezaprobare. Prin ceea ce spusese, Shai intenţionase să le aducă aminte că era inofensivă, pe când Pecetluitorul cu Sânge era cel nefiresc cu adevărat. Gărzile îşi petrecuseră aproape trei luni privind-o cum migăleşte ca un învăţat afabil, în timp ce omul acela îi stoca sângele şi îl folosea pentru cine ştie ce orori păgâne.

„Trebuie să las să cadă hârtiuţă”, îşi spuse ea, coborându-şi mâneca şi intenţionând să-şi lase falsul să alunece afară de îndată ce gărzile şi-ar fi întors privirile. Aşa ar fi putut să-şi pună în practică planul, planul de evadare…

„Adevărata Falsificare nu s-a încheiat încă. Sufletul împăratului…”

Ezită. Prosteşte, dar ezită.

Uşa se închise. Ocazia trecu.

Simţindu-se împietrită, Shai merse spre pat şi se aşeză pe marginea lui, cu scrisoarea falsificată ascunsă încă în mânecă.

De ce ezitase? Erau oare instinctele ei de autoconservare atât de slabe?
„Pot să mai aştept o vreme”, îşi spuse. „Până când va fi gata Marca Esenţei lui Ashravan!”
Îşi spunea asta de zile întregi. De săptămâni, chiar. Cu fiecare zi care o aducea mai aproape de termen, Frava căpăta o nouă şansă de a lovi. Femeia revenea cu alte scuze pentru a-i lua jurnalul lui Shai şi a-l cerceta. Se apropiau cu repeziciune de momentul în care celălalt Falsificator ar fi putut să termine munca lui Shai fără prea mare bătaie de cap. Sau cel puţin aşa avea să i se pară aceluia. Cu cât progresa mai mult, cu atât mai irealizabil i se părea acest proiect. Şi cu atât mai mult îşi dorea să-l facă să meargă.
Scoase jurnalul despre viaţa împăratului şi se trezi examinând perioada din tinereţea acestuia. Gândul că acesta nu va trăi din nou, că toată munca ei va fi doar un truc menit să distragă, în timp ce ea îşi plănuia evadarea… Gândurile acelea îi provocau un *râu* fizic.
„Pe toate nopţile!” îşi spuse Shai. „Te-ai ataşat de el. Începi să-l vezi cum îl vede Gaotona!” N-ar fi trebuit să simtă aşa. Nu-l cunoscuse. În plus, era o persoană demnă de dispreţ.
Dar nu fusese mereu aşa. De fapt, niciodată nu devenise *cu adevărat* demn de dispreţ. Fusese un om mult mai complex. Fiecare persoană era astfel. Îl putea înţelege, îl putea vedea…
— Pe toate nopţile! Exclamă ea, ridicându-se şi lăsând jurnalul deoparte.
Trebuia să-şi limpezească gândurile.
Când Gaotona intră în cameră, şase ore mai târziu, Shai tocmai apăsa un sigiliu pe perete. Bătrânul deschise uşa şi intră, apoi înlemni. Zidul fu inundat de culoare. Din amprenta lui Shai începuseră să iasă, încolăcindu-se, un fel de cârcei care aduceau cu o pulbere de vopsea. Verde, stacojiu, ambră. Pictura crescu asemenea unei fiinţe vii, cu frunze ţâşnind de pe crengi şi fructe explodând suculent. Modelul deveni tot mai dens, marginea aurie ţâşnind din nimic şi curgând asemenea unui fluviu care încadra frunzele şi reflecta lumina.
Fresca se adânci, fiecare centimetru părând să sugereze din plin iluzia mişcării. Viţe răsucite, spini nebănuiţi ţâşnind din spatele frunzelor – Gaotona expiră uimit şi se apropie de Shai. Zu intră în urma lui, iar ceilalţi doi soldaţi rămaseră să închidă

uşa. Gaotona se întinse şi pipăi peretele, dar vopseaua era uscată. Peretele însuşi ştia că fusese pictat astfel cu ani în urmă. Gaotona îngenunche, privind cele două sigilii pe care le lipise Shai la baza picturii. Doar al treilea, aplicat deasupra, declanşase transformarea. Sigiliile anterioare reprezentau nişte note despre cum urma să fie creată imaginea. Idei, o revizuire a istoriei, instrucţiuni.

— Cum? Întrebă Gaotona.

— Unul dintre Sfărâmători l-a păzit pe Atsuko din Jindo în timpul vizitei sale la Palatul Rozelor, spuse Shai. Atsuko s-a îmbolnăvit şi a rămas la pat timp de trei săptămâni. Era doar cu un etaj mai sus.

— În schimb, falsul tău îl găzduieşte aici?

— Da. Asta s-a întâmplat înainte ca apa care a inundat tavanul anul trecut să provoace pagube, aşa că e plauzibil să fi fost găzduit aici. Peretele îşi aminteşte că Atsuko era prea slăbit ca să plece, dar era în stare să picteze. Câte puţin în fiecare zi, un model tot mai extins cu viţe, frunze şi fructe de pădure. Ca să-şi ocupe cu ceva timpul.

— N-ar trebui să prindă, spuse Gaotona. Falsul ăsta e migălos. Ai schimbat prea multe.

— Nu, spuse Shai. E la limită… la acea limită unde se găseşte cea mai mare frumuseţe.

Puse sigiliul deoparte. Abia dacă-şi amintea ultimele şase ore. Fusese prinsă în frenezia creaţiei.

— Şi totuşi… spuse Gaotona.

— Va prinde, spuse Shai. Dacă ai fi zidul, cum ai prefera să fii? Cenuşiu şi monoton sau pulsând de culoare?

— Zidurile nu pot gândi!

— Cu toate astea, le pasă.

Gaotona clătină din cap, mormăind ceva despre superstiţie.

— Cât timp?

— Ca să creez amprenta? O tot migălesc de vreo lună încoace. A fost ultimul lucru pe care am vrut să-l fac pentru această cameră.

— Artistul era din Jindo, spuse el. Fiindcă faci parte din acelaşi popor, poate că… Dar nu! Asta-i o gândire demnă de superstiţiile tale.

Gaotona scutură din cap, încercând să-şi dea seama de ce ar prinde pictura, deşi pentru Shai fusese întotdeauna evident că

nu vor fi probleme.
— Poporul meu şi cei din Jindo nu sunt *totuna,* spuse Shai iritată. Poate am fost înrudiţi cândva, dar suntem complet diferiţi de ei acum.
Granzii… Doar pentru că oamenii aveau trăsături asemănătoare, presupuneau că erau identici. Gaotona aruncă o privire prin cameră, uitându-se la mobilierul delicat, care fusese sculptat şi finisat. Podeaua de marmură cu modele argintate, căminul în care trosnea focul, candelabrul micuţ, un covor elegant care fusese cândva o pătură găurită, fereastra cu vitralii care sclipea pe peretele din dreapta, luminând pictura murală splendidă…
Singurul lucru care îşi păstrase forma iniţială fusese uşa, solidă, dar fără nimic ieşit din comun. Nu o putuse Falsifica, nu cu sigiliul de sânge aplicat pe ea.
— Îţi dai seama că acum ai cea mai bună cameră din întreg palatul, spuse Gaotona.
— Mă îndoiesc, răspunse Shai pufnind. Sunt convinsă că încăperile împăratului sunt cele mai frumoase.
— Sunt cele mai mari, dar nu şi cele mai frumoase.
Îngenunche lângă pictură, privind sigiliile de la bază.
— Ai inclus explicaţii despre cum a fost pictată.
— Pentru a crea o Falsificare realistă, spuse Shai, trebuie să ai abilitatea tehnică pe care vrei să o imiţi, cel puţin într-o anumită măsură.
— Ai fi putut deci picta zidul şi singură.
— Nu am vopsele.
— Dar ai fi putut. Ai fi putut cere vopsele. Ţi le-aş fi dat. În loc de asta, ai creat un Fals.
— Aşa sunt eu, spuse Shai, devenind tot mai iritată.
— Aşa alegi să fii. Dacă un perete îşi poate dori să fie o pictură murală, Wan ShaiLu, atunci şi *tu* ţi-ai putea dori să fii o pictoriţă faimoasă.
Ea trânti amprenta pe masă, apoi inspiră adânc de câteva ori.
— Eşti repezită, spuse Gaotona. Exact ca el. De fapt, ştiu deja cum e, fiindcă mi-ai servit-o în mai multe rânduri. Mă întreb dacă… lucrul ăsta pe care-l faci ar putea fi o cale de a-i sensibiliza pe oameni. Să-ţi inscripţionezi emoţiile într-o amprentă, apoi să-i laşi pe alţii să *simtă* cum e să fii tu…
— Sună minunat, spuse Shai. Asta dacă Falsificarea sufletelor

nu ar fi o teribilă ofensă adusă naturii.

— Dacă n-ar fi.

— Dacă poţi citi amprentele acelea, înseamnă că ai început într-adevăr să te pricepi foarte bine, spuse Shai, schimbând subiectul în mod intenţionat. Mai că-mi vine să cred că ai trişat.

— De fapt…

Shai îşi reveni, înghiţindu-şi furia, acum că trecuse de momentul critic. Ce se petrecea?

Placid, Gaotona vârî o mână în buzunarul adânc al robei sale şi scoase o cutie de lemn. Era cea în care-şi ţinea ea comorile, cele cinci Mărci ale Esenţei. Acele revizuiri ale sufletului său o puteau schimba, la nevoie, în persoana care *ar fi putut* să fie.

Shai făcu un pas înainte, dar când Gaotona deschise cutia, văzu că amprentele nu se aflau înăuntru.

— Îmi pare rău, spuse el. Dar cred că să ţi le dau acum ar fi… prostesc din partea mea. Mi se pare că oricare dintre ele te-ar putea elibera din captivitate într-o secundă.

— De fapt, doar două dintre ele ar putea face asta, spuse Shai cu amărăciune, simţind cum îi zvâcnesc degetele.

Amprentele acelea reprezentau peste opt ani de muncă, începută imediat după ce-şi încheiase ucenicia.

— Hmm… da, spuse Gaotona.

În cutiuţă se aflau plăcuţe de metal inscripţionate cu amprentele mai mici, separate, care constituiau schiţele pentru revizuirea sufletului ei.

— Asta, cred?

Ridică o plăcuţă.

— Shaizan. În traducere… Shai a Pumnului? Dacă te-ai amprenta, te-ar transforma într-un războinic?

— Da, spuse Shai.

Îi studiase deci Mărcile Esenţei. Aşa ajunsese să se priceapă atât de bine la citirea amprentelor ei.

— Înţeleg cel mult a zecea parte din ce e inscripţionat aici, spuse Gaotona. Ce descopăr mi se pare impresionant. Cred că ţi-a luat ani întregi să pui totul la cale.

— Sunt… valoroase pentru mine, spuse Shai, forţându-se să se aşeze la masa de lucru şi să nu rămână cu privirea fixată asupra plăcuţelor.

Dacă ar fi putut scăpa cu acelea, i-ar fi fost uşor să

meşterească o amprentă nouă. Tot i-ar fi luat câteva săptămâni, însă cea mai mare parte a muncii sale n-ar fi fost pierdută. Dar dacă plăcuţele acelea erau distruse…

Gaotona se aşeză pe scaunul său obişnuit, privind plăcuţele cu nonşalanţă. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, ar fi intuit o ameninţare tacită: „Uite ce ţin în mână, uite ce ţi-aş putea face!” Din partea lui însă nu simţea asta. Era cu adevărat curios. Sau nu? Ca de fiecare dată, Shai nu-şi putu controla instinctele. Oricât de bună era, cineva o putea depăşi. Aşa cum o avertizase unchiul Won. Era posibil ca Gaotona să o tragă pe sfoară în tot acest timp? Simţea că ar trebui să se încreadă în ceea ce intuia în legătură cu el. Dar dacă se înşela, era un dezastru.

„Ar putea fi oricum”, se gândi ea. „Ar fi trebuit să fugi acum câteva zile.”

— Te transformă într-un soldat, dacă înţeleg bine, spuse Gaotona, punând plăcuţa deoparte. Iar aceasta, la fel. Într-un om al pădurii, într-un supravieţuitor. Aceea pare foarte versatilă. Impresionant. Iar aici avem un învăţat. Dar de ce? Eşti deja unul.

— Nicio femeie nu le poate şti pe toate, spuse Shai. N-ai destul timp pentru studiu. Dacă aplic Marca aceea, pot dintr-odată să vorbesc o grămadă de limbi, de la Fen la Mulla’dil – chiar şi câteva din Sycla. Cunosc zeci de culturi diferite şi ştiu cum să mă descurc în mijlocul lor. Ştiu matematică, cunosc ştiinţele exacte şi principalele facţiuni politice ale lumii.

— A, spuse Gaotona.

„Dă-mi-le”, se gândi ea.

— Dar asta? Întrebă Gaotona. Un cerşetor? De ce ţi-ai dori să fii emaciată, şi… asta arată că o să-ţi cadă aproape tot părul şi că ţi se va rida pielea?

— Îmi schimbă înfăţişarea, spuse Shai. Drastic. Acest lucru e folositor.

Nu preciză că, sub aspectul acela, ştia să se descurce pe străzi şi să supravieţuiască în lumea ascunsă a oraşului. Atunci când nu purta acel sigiliu se pricepea destul de bine să spargă lacăte, însă cu el era de neoprit. Cu amprenta aceea ar fi reuşit probabil să se strecoare pe fereastra micuţă – Marca îi rescria trecutul, oferindu-i ani de experienţă în contorsionism – şi să coboare cele cinci etaje spre libertate.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Gaotona.
Ridică ultima plăcuţă.
— Ne mai rămâne aceasta. Cea mai uimitoare dintre toate.
Shai nu răspunse.
— Gătit, spuse el. Muncă la fermă, cusut. O altă identitate, presupun. Ca să imiţi o persoană mai simplă?
— Da.
Gaotona dădu din cap, punând jos plăcuţa. „Sinceritate. Trebuie să-mi vadă sinceritatea. Nu poate fi simulată!”
— Nu, spuse ea oftând.
El o privi.
— E… portiţa mea de scăpare, spuse ea. N-o s-o folosesc. E acolo, dacă aş dori.
— Portiţa de scăpare?
— Dacă am s-o folosesc vreodată, spuse Shai, va scrie peste anii mei de Falsificatoare. Voi uita cum se face chiar şi cea mai simplă dintre amprente. Voi uita că am ucenicit vreodată ca Falsificatoare. Voi deveni un om obişnuit.
— Şi îţi doreşti asta?
— Nu.
Pauză.
— Da. Poate. O parte din mine o doreşte.
Era atât de greu să fii sincer… Dar uneori era singura cale.
Erau momente când visa la viaţa aceea simplă, în felul acela morbid în care cineva aflat pe marginea unei stânci se întreabă cum ar fi dacă ar sări. Tentaţia este acolo, chiar dacă e ridicolă. O viaţă normală. Fără ascunzişuri, fără minciuni. Îi plăcea ceea ce făcea. Adora pericolul, reuşitele, miracolul. Dar uneori… prinsă într-o celulă sau alergând să-şi scape viaţa… uneori visa la altceva.
— Mătuşa şi unchiul tău…? Se interesă el. Unchiul Won şi mătuşa Sol apar în revizuirea asta. Am citit aici.
— Sunt falşi, şopti Shai.
— Dar îi citezi tot timpul.
Ea închise strâns ochii.
— Bănuiesc, spuse Gaotona, că o viaţă plină de minciuni are drept rezultat un amestec de lucruri reale şi false. Dacă dacă ai folosi amprenta aceasta, în mod sigur n-ai uita tot. Cum ai putea să nu te păcăleşti chiar pe tine?
— Ar fi cel mai mare Fals dintre toate, spuse Shai. Unul care

să mă păcălească până şi pe mine. Acolo e înscrisă credinţa că, dacă n-aş aplica amprenta aceea în fiecare dimineaţă, aş muri. Include istoricul bolii, vizitarea unui… resigilator, cum le spuneţi voi. Un vindecător care lucrează cu amprente ale sufletului. De la ei, şinele meu fals a primit un remediu, unul pe care trebuie să-l aplic în fiecare dimineaţă. Mătuşa Sol şi unchiul Won mi-ar trimite scrisori. Asta face parte din şarada concepută pentru a mă păcăli chiar pe mine însumi. Le-am scris deja. Sunt sute, şi, înainte să folosesc Marca Esenţei asupra mea, aş plăti bani buni unui serviciu de curierat ca să mi le livreze periodic.

— Dar dacă ai încerca să-i vizitezi? Întrebă Gaotona. Să-ţi aminteşti de copilărie…

— Totul e inclus în plăcuţă. Îmi va fi teamă să călătoresc. Este ceva adevăr în asta, căci în tinereţe chiar îmi era teamă să-mi părăsesc satul. Odată Marca aplicată, mă voi ţine departe de oraşe. Îmi voi închipui că e prea periculos să călătoresc pentru a-mi vizita rudele. Dar nu contează. N-o s-o folosesc niciodată.

Amprenta aceea ar fi însemnat că ea nu mai exista. Ar fi uitat ultimii douăzeci de ani, întorcându-se la momentul când avea opt ani şi începuse să se intereseze despre cum deveneai Falsificator. Ar deveni cineva complet diferit. Niciuna dintre celelalte Mărci ale Esenţei nu reuşea asta. Rescriau o parte din trecutul ei fără s-o facă să uite cine era, de fapt. Nu şi ultima. Aceea era definitivă. O înspăimânta.

— Ai muncit mult la un lucru pe care nu-l vei folosi niciodată… comentă Gaotona.

— Uneori, aşa e viaţa.

Gaotona clătină din cap.

— Am fost angajată să distrug tabloul! Izbucni Shai.

Nu era sigură ce o făcuse să spună asta. Trebuia să fie sinceră cu Gaotona, pentru că altfel planul ei n-ar fi mers, dar el nu avea nevoie de informaţia asta. Sau poate că da?

Gaotona ridică privirea.

— ShuXen m-a angajat să distrug tabloul Fravei, spuse Shai. De aceea am ars capodopera şi nu am scos-o din galerie.

— ShuXen? Dar este… este artistul care a creat-o! De ce te-ar fi angajat *el* să-i distrugi una dintre opere?

— Fiindcă detestă imperiul, spuse Shai. A pictat piesa aceea pentru o femeie iubită. Copiii ei au oferit tabloul imperiului, în

dar. ShuXen este acum bătrân şi orb. Abia mai poate să se mişte. Nu a vrut să intre în mormânt ştiind că una dintre lucrările sale servea la glorificarea Imperiului Rozei. M-a implorat să o ard.

Gaotona părea stupefiat. O privea, parcă încercând să-i pătrundă în suflet. Shai nu ştia de ce s-ar mai fi obosit: prin conversaţia aceea se dezvăluise deja pe de-a-ntregul.

— Un maestru de asemenea calibru este greu de imitat, spuse Shai, mai ales când nu ai la dispoziţie originalul. Dacă te gândeşti mai bine, o să-ţi dai seama că aveam nevoie de ajutorul lui pentru a crea falsurile acelea. M-a lăsat să am acces la studiile şi conceptele lui. Mi-a spus cum a procedat ca să picteze tabloul. M-a învăţat să folosesc pensula.

— De ce nu i l-ai adus, pur şi simplu?

— E pe moarte, spuse Shai. Pentru el, posesia unui lucru nu mai are niciun sens. Tabloul a fost pictat pentru o iubită. Ea s-a prăpădit, aşa că el a simţit că tabloul trebuie s-o urmeze.

— O comoară inestimabilă… spuse Gaotona. Dispărută dintr-un orgoliu stupid!

— Era lucrarea *lui*!

— Nu mai era, spuse Gaotona. Le aparţinea tuturor celor care o priveau. N-ar fi trebuit să accepţi. Să distrugi o operă de artă ca asta nu e *niciodată* corect.

Ezită.

— Totuşi, cred că înţeleg. Gestul tău are o oarecare nobleţe. Scopul pe care-l urmăreai era Sceptrul Lunii. Să te expui pentru a distruge tabloul a fost periculos.

— ShuXen mi-a fost mentor în pictură pe când eram tânără, spuse ea. Nu l-am putut refuza.

Gaotona nu păru să fie de acord, dar parcă o înţelegea. Pe toate nopţile, cât de expusă se simţea! „E important să fac asta”, îşi spuse. „Şi poate…”

Dar nu îşi primi înapoi plăcuţele. Nici nu se aşteptase, nu acum. Nu până la încheierea înţelegerii – o înţelegere al cărei final era sigură că nu-l va prinde dacă nu va evada.

Se ocupaseră de ultima serie de amprente noi. Fiecare dintre acestea prinse pentru cel puţin un minut, aşa cum fusese aproape sigură că se va întâmpla. Acum avea viziunea, esenţa sufletului, aşa cum urma să fie în final. Odată terminată a şasea amprentă a zilei, Gaotona o aşteptă pe următoarea.

— Asta a fost, spuse Shai.

— Asta-i tot pentru astăzi?

— Pentru totdeauna, spuse Shai, punând deoparte ultimele amprente.

— Ai terminat? Întrebă Gaotona, ridicându-se. Cu aproape o lună mai devreme! Asta e…

— *Nu* am terminat, spuse Shai. Urmează partea cea mai dificilă. Trebuie să cioplesc cele câteva sute de amprente în cele mai mici detalii, să le unesc şi să creez o amprentă-pârghie. Până acum am pregătit vopselele, am creat culoarea şi am făcut cercetări. Acum trebuie să pun totul cap la cap. Ultima dată când am făcut asta mi-a luat aproape cinci luni.

— Iar tu mai ai doar douăzeci şi patru de zile.

— Mai am doar douăzeci şi patru de zile, confirmă Shai, dar simţi imediat o împunsătură de vinovăţie.

Trebuia să fugă, şi încă repede. Nu putea aştepta să termine proiectul.

— Atunci te las să lucrezi, spuse Gaotona ridicându-se şi aşezându-şi la loc mâneca.

Ziua a optzeci şi cincea

„Da”, îşi spuse Shai, stând pe marginea patului şi scotocind prin maldărul de hârtii de acolo. Masa nu-i mai ajungea. Întinsese bine aşternuturile şi îşi transformase patul într-un loc în care să-şi pună lucrurile. „Da, prima lui iubire era din cartea de poveşti”. De aceea… părul roşcat al Kurshinei… dar ar fi ceva subconştient. N-ar avea cum să ştie. Ascuns adânc, prin urmare. Cum de îi scăpase? Nu era nici pe departe atât de aproape cum crezuse! Nu mai avea timp!

Shai adăugă ceea ce descoperise la sigiliul la care lucra, cel care combina feluritele laturi ale înclinaţiilor şi experienţelor romantice ale lui Ashravan. Indusese totul: situaţiile jenante, ruşinoase, glorioase. Tot ce putuse descoperi şi ceva pe deasupra, riscuri calculate care să umple sufletul. O întâlnire marcată de un flirt cu o femeie al cărei nume Ashravan nu şi-l amintea. Pasiuni trecătoare. O aventură aproape împlinită cu o femeie acum moartă.

Pentru Shai, aceasta era partea cea mai dificil de imitat a sufletului, fiindcă era şi cea mai intimă. Puţine lucruri făcute de un împărat erau cu adevărat secrete, dar Ashravan nu fusese întotdeauna împărat.

Trebuia să extrapoleze, altfel lăsa sufletul gol, lipsit de pasiune.

Atât de intim, atât de *puternic.* Căutând aceste detalii, se simţea foarte aproape de Ashravan. Nu ca un voyeur. Ajunsese o parte din el.

Acum ţinea două jurnale. Însemnările oficiale arătau că întârziase teribil de mult. Acel jurnal omitea anumite detalii. Celălalt era cel real, deghizat într-un morman inutil de notiţe, aleatorii şi răzleţe. Rămăsese cu adevărat în urmă, însă nu într-atât pe cât sugera documentaţia oficială. Spera ca subterfugiul să-i mai ofere câteva zile în plus înainte ca Frava să lovească.

Căutând o însemnare, Shai dădu peste una dintre listele cu planuri de evadare. Ezită. „Mai întâi, ocupă-te de sigiliul de pe uşă”, spunea aceasta, în limbaj încifrat. „Apoi fa gărzile să tacă. După aceea, recuperează-ţi Mărcile Esenţei, dacă e posibil. Evadează. Fugi din oraş.”

Scrisese alte notiţe despre realizarea fiecărei etape. Nu ignora evadarea – nu total.

Planurile sale erau bune, dar încercarea disperată de a termina sufletul îi acapara aproape toată atenţia. „încă o săptămână”, îşi spuse ea. „Dacă mai am o săptămână, o să termin cu cinci zile înainte de termen. Apoi pot fugi.”

Ziua a nouăzeci și șapte

— Bună, spuse Hurii, aplecându-se. Ce-i asta?

Hurii era un Sfărâmător vânjos, care încerca să îşi ascundă inteligenţa. Asta îl ajuta să câştige la cărţi. Avea doi copii – două fete care nu împliniseră încă cinci ani –, dar se vedea şi cu una dintre femeile din gardă. Hurii îşi dorea în secret să fie tâmplar, la fel ca tatăl său. Şi ar fi fost îngrozit să afle câte ştia Shai despre el.

Ridică foaia de hârtie pe care o găsise pe jos. Pecetluitorul cu Sânge tocmai ieşise. Era dimineaţa celei de-a nouăzeci şi şasea zile de captivitate a lui Shai, iar ea hotărâse să-şi pună planul în aplicare. *Trebuia* să scape.

Sigiliul împăratului nu era încă gata. *Nu mai avea mult.* Încă o noapte de lucru, şi avea să-l termine. Planul ei cerea oricum să aştepte încă o noapte.

— Cred că Degete-Lipicioase a scăpat-o, spuse Yil apropiindu-se.

Ea era de gardă împreună cu Hurii în dimineaţa aceea.
— Ce este? Întrebă Shai de la masa de lucru.
— O scrisoare, mormăi Hurii.
Ambele gărzi citeau în tăcere. Sfărâmătorii de la palat ştiau cu toţii să citească. Era o cerinţă obligatorie pentru orice slujbaş imperial având cel puţin gradul doi.
Shai rămase tăcută, încordată. Se străduia să respire calm în timp ce îşi bea ceaiul cu lămâie. Îşi impuse să se relaxeze, chiar dacă acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Shai cunoştea cuprinsul scrisorii pe de rost. În fond, ea o scrisese, apoi o scăpase pe ascuns în spatele Pecetluitorului cu Sânge, când acesta ieşise în grabă, cu câteva minute înainte.
„Dragă frate”, spunea scrisoarea. „Aproape că mi-am încheiat misiunea aici, iar averea pe care am strâns-o va rivaliza şi cu cea a lui Azalec, după ce s-a întors din Provinciile Sudice. Prizonierul pe care-l păzesc nu merită efortul, dar cine sunt eu să pun la îndoială judecata oamenilor care mă plătesc cu mult prea mult?
Mă voi întoarce în curând la tine. Sunt mândru să-ţi spun că a doua misiune a fost un succes. Am descoperit câţiva războinici capabili şi am adunat suficiente mostre de la ei. Păr, unghii şi câteva lucruri personale cărora nu le vor simţi lipsa. Sunt convins că vom avea propriile gărzi personale în curând!”
Şi continua astfel, iar scrisul acoperea ambele părţi ale foii, pentru a nu părea suspect. Shai presărase multe informaţii despre palat, incluzând lucruri pe care alţii ar fi presupus că ea nu le ştie, spre deosebire de Pecetluitorul cu Sânge.
Shai îşi făcea griji că scrisoarea fusese prea directă. Oare gărzile o vor considera un fals evident?
— Acel KuNuKam… şopti Yil, folosind un cuvânt din dialectul lor.
Acesta se traducea, în linii mari, prin expresia „om cu anus în loc de gură”.
— Acel KuNuKam imperial…!
Părea convinsă că scrisoarea era trimisă chiar de la el. Pentru soldaţi, subtilitatea putea fi o risipă.
— Pot să văd? Întrebă Shai.
Hurii i-o întinse.
— Oare spune ce cred eu? Întrebă soldatul. A strâns… *chestii* de la noi?

— Poate nu se referă la Sfărâmători, spuse Shai după ce termină de citit scrisoarea. Nu precizează.

— De ce să vrea păr? Întrebă Yil. Şi unghii?

— Pot să facă tot felul de lucruri dacă au părţi din tine, spuse Hurii, apoi blestemă iar. Doar vezi ce face în fiecare zi la uşă, cu sângele lui Shai.

— Nu ştiu cât de multe poate să facă folosind păr sau unghii, spuse Shai, sceptică. Asta-i lăudăroşenie. Sângele trebuie să fie proaspăt şi să nu fie mai vechi de o zi ca să aibă efect în amprente. Se laudă în faţa fratelui său, asta-i tot.

— N-ar trebui să facă asta, spuse Hurii.

— Eu nu mi-aş face griji, spuse Shai.

Cei doi făcură un schimb de priviri. În câteva minute se schimbă garda, iar Hurii şi Yil plecară, vorbind nedesluşit între ei. Scrisoarea era îndesată în buzunarul lui Hurii. Nu aveau să-i facă prea mult rău Pecetluitorului cu Sânge, ci doar să-l ameninţe.

Acesta, se ştie, frecventa ceainăriile din zonă în fiecare seară. Aproape că îi părea rău pentru el. Dedusese că, dacă primea veşti de acasă, era punctual. Uneori, părea încântat. Când nu primea veşti, bea. În acea dimineaţă, păruse trist. Nu mai primise veşti de ceva vreme.

Ce avea să i se întâmple în acea seară nu urma să-i facă mai bună ziua următoare. Da, Shai aproape că îl compătimea, dar apoi îşi aminti de sigiliul de pe uşă şi de bandajul pe care şi-l legase pe braţ în acea zi, după ce-i luase sânge.

Odată încheiată schimbarea gărzii, Shai inspiră adânc, apoi se cufundă iar în muncă. Diseară. Diseară va termina.

Ziua a nouăzeci și opt

Shai stătea în genunchi pe podea, printre pagini împrăştiate, acoperite cu un scris mărunt sau cu schiţe ale sigiliilor. În spatele ei, dimineaţa îşi deschidea ochii, iar lumina soarelui se strecura prin vitraliile ferestrei, îmbrăcând camera în purpuriu, albastru şi violet.

O singură amprentă a sufletului, cioplită din piatră şlefuită, era aşezată cu faţa în jos pe o plăcuţă metalică. Piatra sufletului arăta precum calcarul sau vreo altă rocă cu granulaţie fină, însă avea mici porţiuni roşii, ca şi cum ar fi fost pătată cu picături de sânge.

Shai clipi din ochii obosiţi. Chiar avea să încerce să evadeze?

Dormise… cât? Patru ore, în ultimele trei zile?

Cu siguranţă, evadarea putea aştepta. Cu siguranţă, se putea odihni, măcar azi.

„Dacă mă odihnesc, n-am să mă mai trezesc”, îşi spuse ea impasibilă.

Rămase pe loc, în genunchi. Amprenta aceea i se părea cel mai frumos lucru văzut vreodată. Strămoşii săi veneraseră roci căzute din cer pe timp de noapte. Sufletele zeilor răpuşi, aşa fuseseră numite. Meşteri pricepuţi le cioplisieră ca să scoată la iveală forma aceea. Cândva, lui Shai i se păruse o absurditate. De ce să venerezi un lucru care fusese creat chiar de tine?

Îngenuncheată în faţa capodoperei sale, ea înţelese. Se simţea ca şi cum s-ar fi transpus în acea amprentă. Comprimase doi ani de strădanii în trei luni, încununate cu o noapte de şlefuire disperată. În acea noapte modificase notiţele şi sufletul însuşi. Făcuse schimbări drastice. Încă nu ştia dacă asta se întâmplase din cauza măreţei viziuni finale asupra întregului proiect… sau dacă acele schimbări fuseseră de fapt idei greşite, cauzate de oboseală şi amăgire.

Nu avea să ştie până când amprenta nu era folosită.

— Acum e… e gata? Întrebă unul dintre soldaţi.

Amândoi se mutaseră în capătul îndepărtat al încăperii, ca să stea lângă cămin şi să-i lase spaţiu pe podea. Îşi amintea doar vag că dăduse mobila deoparte. Îşi petrecuse o vreme trăgând mormane de foi de sub pat, apoi se târâse dedesubt ca să le găsească pe toate.

Era gata? Shai încuviinţă.

— Ce este? Întrebă soldatul.

„Pe toate nopţile!” se gândi ea. „Chiar aşa. Ei nici măcar nu ştiu ce e.”

Gărzile obişnuite plecau în fiecare zi, în timp ce ea discuta cu Gaotona. Probabil că sărmanii Sfărâmători s-ar fi trezit puşi să păzească cine ştie ce fortăreaţă îndepărtată a imperiului, pentru tot restul vieţii – trecătorile care duceau către îndepărtata Peninsulă Teoică, eventual. Aveau să fie măturaţi discret sub preş, ca să nu dezvăluie, nici măcar din întâmplare, ce se petrecuse acolo.

— Întrebaţi-l pe Gaotona, dacă vreţi să ştiţi, spuse Shai încet.

Eu nu am voie să spun.
Ridică respectuos amprenta, apoi o aşeză, împreună cu plăcuţa ei, într-o cutie pregătită deja. Amprenta se odihnea pe catifea roşie, iar plăcuţa, de forma unui medalion mare şi subţire, se afla într-o nişă de sub capac, închise capacul, apoi scoase o a doua cutie, ceva mai mare. În interior se aflau cinci sigilii, cioplite şi pregătite pentru evadare. Dacă aceasta i-ar fi reuşit. Folosise deja două dintre ele.
Dacă ar fi putut dormi câteva ore. Doar câteva…
„Nu. Oricum nu pot folosi patul.”
Dar să se ghemuiască pe podea părea minunat.
Uşa începu să se deschidă. Shai trecu printr-un scurt moment de panică. Era Pecetluitorul cu Sânge? Ar fi trebuit să se afle în pat acum, după ce avusese de-a face cu Sfărâmătorii şi băuse până căzuse lat!
Dacă venea, n-ar fi avut nicio şansă să evadeze azi. Ar fi putut să doarmă. Oare Hurii şi Yil nu-l bruscaseră? Shai era sigură că le citise corect intenţiile şi…
… şi, în oboseala ei, îşi dădu seama că trăsese concluzii pripite. Uşa se deschise complet şi cineva intră, dar nu era Pecetluitorul cu Sânge.
Era căpitanul Zu.
— Afară! Se răsti el la cei doi soldaţi.
Ei se grăbiră să execute ordinul.
— De fapt, continuă Zu, sunteţi liberi. Stau eu de pază până la schimbarea turei.
Cei doi salutară şi plecară. Shai se simţi ca un elan rănit, care fusese abandonat de turmă. Uşa se închise, iar Zu se întoarse lent, fără grabă, ca să o înfrunte.
— Amprenta nu e gata, minţi Shai. Aşa că poţi…
— Nu trebuie să fie gata, spuse Zu, zâmbind larg cu buzele lui groase. Cred că ţi-am promis un lucru acum câteva luni, hoaţo! Avem o… datorie de reglat.
Camera era slab luminată, fiindcă lampa strălucea slab şi abia ce se crăpase de ziuă. Shai se dădu înapoi din calea lui, revizuindu-şi rapid planurile. Nu aşa trebuia să fie. Nu se putea lupta cu Zu.
Buzele continuară să i se mişte, pentru a-l ţine ocupat, dar şi pentru a juca un rol pe care şi-l asumase din mers.
— Când o să afle Frava că ai venit aici, spuse Shai, o să se

înfurie.
Zu îşi scoase sabia.
— Pe toate nopţile! Exclamă Shai dându-se înapoi, spre pat. Zu, nu ai de ce să faci asta. Nu *poţi* face asta. Trebuie să termin lucrarea.
— O va termina altcineva, spuse Zu batjocoritor. Frava are un alt Falsificator. Te crezi atât de deşteaptă… Probabil că ai plănuit o evadare magnifică pentru mâine. De data asta, noi lovim primii. Nu te aşteptai la *asta,* nu-i aşa, mincinoaso? O să-mi facă plăcere să te ucid. O să-mi facă mare plăcere.
Atacă, iar vârful sabiei se agăţă în bluza ei şi i-o sfâşie într-o parte. Shai sări, strigând după ajutor. Îşi juca încă rolul, dar avea de ce să se prefacă. Inima îi bătea cu putere, era cuprinsă de panică. Înconjură în pripă patul, astfel încât acesta să se afle între ea şi Zu.
Bărbatul zâmbi larg şi se năpusti asupra ei, sărind în patul care se prăbuşi instantaneu. Noaptea, în timp ce se târa pe sub el ca să-şi găsească notiţele, Shai Falsificase cadrul din lemn astfel încât să se şubrezească foarte tare din cauza insectelor. Era foarte fragil. Tăiase salteaua pe dedesubt, în fâşii late.
Zu abia apucă să strige când patul se rupse complet, prăbuşindu-se în hăul pe care ea îl deschisese în podea. Stricăciunile pe care apa le provocase în cameră şi mucegaiul pe care-l simţise de când intrase pentru prima dată fuseseră cheia. Conform rapoartelor, bârnele de lemn de deasupra ar fi putrezit, iar tavanul ar fi căzut dacă ei n-ar fi localizat rapid scurgerea, aşa cum, de fapt, se întâmplase. Un Fals simplu, foarte plauzibil, conceput astfel încât podeaua *să cadă cu adevărat.*
Zu se prăbuşi în cămara goală aflată cu un etaj mai jos. Shai rămase nemişcată, gâfâind, apoi privi în hău. Omul zăcea printre rămăşiţele rupte ale patului, umplutură de saltea sau bucăţi de perne. Avea să supravieţuiască, probabil – pregătise capcana pentru unul dintre soldaţii obişnuiţi, la care ţinea. „Nu-i tocmai cum am plănuit, dar merge”, îşi zise ea.
Se repezi la masă şi-şi adună lucrurile. Cutia cu amprente, sufletul împăratului, ceva mai multă piatră a sufletului şi cerneală. Luă şi cele două jurnale care explicau până la cele mai mici detalii amprentele create – cel oficial şi cel real.

Trecând pe lângă şemineu, îl aruncă pe cel oficial înăuntru. Apoi se opri în faţa uşii, numărându-şi bătăile inimii.

Chinuită de suferinţă, privi însemnul Pecetluitorului cu Sânge, care pulsa. În sfârşit, după câteva minute de tortură, sigiliul de pe uşă mai clipi o dată şi… dispăru. Pecetluitorul cu Sânge nu revenise la timp ca să-l înnoiască.

Libertate!

Shai ţâşni pe coridor, abandonându-şi locuinţa din ultimele trei luni – o cameră împodobită acum cu aur şi argint. Coridorul fusese atât de aproape, însă părea o altă lume. Apăsă cea de-a treia amprentă pregătită pe bluza încheiată cu nasturi, preschimbând-o într-una de-a servitorilor palatului, cu emblema oficială brodată în partea stângă.

Avea puţin timp la dispoziţie pentru următoarea mişcare. În curând, fie avea să ajungă în cameră Pecetluitorul cu Sânge, avea să se trezească fie Zu, fie aveau să ajungă gărzile, pentru schimbul de tură. Shai voia să o ia la fugă pe coridor, ca să ajungă la grajduri.

Dar nu o făcu. Dacă ar fi alergat, ar fi însemnat ori că era vinovată de ceva, ori că avea o sarcină importantă. Fiecare se putea reţine uşor. Preferă să meargă întins, cu expresia uneia care ştie ce face şi nu trebuie întreruptă.

Ajunse curând în zonele mai des folosite ale enormului palat. Nimeni nu o opri. La o intersecţie acoperită de covoare se opri singură. Spre dreapta, în capătul unui coridor lung, se afla intrarea în camerele împăratului. Sigiliul pe care-l purta în mâna dreaptă, aşezat în cutie, pe o pernuţă, păru să i se mişte între degete. De ce nu-l lăsase în cameră, astfel încât să fie găsit de Gaotona? Arbitrii aveau s-o vâneze cu mai puţin zel dacă aveau amprenta.

Ar fi putut s-o lase acolo, pe coridorul acela decorat cu portrete ale vechilor stăpânitori şi plin de urne Falsificate din ere străvechi. Nu. Îl luase cu ea dintr-un motiv anume. Îşi pregătise uneltele pentru a pătrunde în camerele împăratului. Ştiuse mereu că asta avea să facă.

Dacă pleca acum, nu avea să ştie niciodată cu adevărat dacă sigiliul funcţionase. Ar fi fost ca şi cum ar fi construit o casă şi n-ar fi intrat niciodată în ea. Ca şi cum ar fi făurit o sabie şi n-ar fi încercat-o niciodată. Ca şi cum ar fi meşterit o piesă de mare artă şi apoi ar fi încuiat-o ca să nu fie văzută niciodată.

Shai porni pe coridorul cel lung. De îndată ce nu mai văzu pe nimeni, se îndreptă spre una dintre acele urne oribile şi-i rupse sigiliul de pe fund. Urna se transformă din nou în versiunea ei din lut simplu. Avu suficient timp să afle exact unde şi de către cine fuseseră meşterite urnele. A patra amprentă pregătită transformă urna într-o imitaţie a unei oale de noapte aurite. Shai merse cu paşi mari pe coridor către camerele împăratului, apoi făcu un semn din cap câte gărzi, cu oala sub braţ.

— Nu te recunosc, spuse un soldat.

Nici ea nu îi recunoştea chipul plin de cicatrice şi privirea bănuitoare. Aşa cum se aşteptase, soldaţii care o păzeau pe ea fuseseră ţinuţi departe de ceilalţi ca să nu poată discuta despre îndatoririle lor.

— A, spuse Shai cu un aer stângaci. Îmi pare rău, înălţimea Ta. Mi s-a spus să fac asta abia azi-dimineaţă.

Roşi, scoţând din buzunar un pătrăţel de hârtie groasă, cu sigiliul şi semnătura lui Gaotona. Le falsificase pe ambele pe calea clasică. Îi fusese de ajutor faptul că ea însăşi îi spusese cum să fie păzite camerele împăratului.

Înaintă fără probleme. Următoarele trei încăperi erau pustii. Dincolo de ele se afla o uşă încuiată. Trebui să Falsifice lemnul uşii şi să-l schimbe cu unul mâncat de cari, utilizând aceeaşi amprentă pe care o folosise pentru patul ei. Nu dură mult. Câteva secunde fură de ajuns ca să deschidă uşa.

Înăuntru descoperi dormitorul împăratului. Era acelaşi loc în care fusese dusă în prima zi, când i se oferise şansa aceasta. Camera era goală, cu excepţia patului în care zăcea el. Era treaz, însă privea în gol către tavan.

Camera era tăcută. Mirosea… parcă prea a curat. Era prea albă. Ca o pânză nepictată.

Shai se apropie de marginea patului. Ashravan nu o privi. Ochii nu i se mişcară. Ea îşi aşeză degetele pe umărul lui. Avea un chip plăcut, deşi era cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă decât ea. Asta nu era mult pentru un grand. Ei trăiau mai mult decât ceilalţi.

Împăratul avea un chip puternic, în ciuda suferinţei îndelungate. Păr auriu, o bărbie fermă, un nas proeminent – trăsăturile îi erau atât de diferite de ale celor din poporul lui Shai.

— Îţi cunosc sufletul, spuse ea încet. Îl cunosc mai bine decât l-ai cunoscut tu vreodată.

Încă nu se alarmă nimeni. Shai se aştepta ca asta să se întâmple în orice moment, dar îngenunche lângă pat.

— Mi-aş dori să te pot cunoaşte. Nu sufletul tău, ci pe tine. Am citit despre tine. Ţi-am citit în suflet. Ţi l-am reconstruit cât de bine am putut. Dar nu-i la fel. Nu e ca atunci când cunoşti pe cineva, nu? Înseamnă să ştii anumite lucruri *despre* cineva.

Se auzise oare un strigăt afară, departe, dintr-o altă zonă a palatului?

— Nu-ţi cer prea multe, spuse ea încet. Doar să trăieşti. *Să fii.* Eu am făcut ce m-am priceput. E destul.

Inspiră adânc, apoi deschise cutia şi scoase afară Marca Esenţei. O înmuie în cerneală, apoi îi suflecă mâneca şi îi dezgoli braţul.

Ezită, apoi apăsă amprenta. Aceasta atinse carnea şi rămase înţepenită un moment, aşa cum făceau mereu amprentele. Pielea şi muşchii nu cedară decât o secundă mai târziu, când amprenta se *adânci* cu câţiva milimetri. Răsuci amprenta, blocând-o, şi o retrase. Sigiliul roşu strălucea uşor.

Ashravan clipi.

Shai se ridică şi se dădu înapoi, iar el se aşeză în capul oaselor şi privi în jur. Shai numără în gând.

— Camerele mele… spuse Ashravan. Ce s-a întâmplat? A fost un atac. Am fost… am fost rănit. Ah, mamă a luminilor! Kurshina! E moartă!

Pe chip i se întipări durerea, dar şi-o ascunse imediat. Era împărat. Poate că avea o fire pasională, însă câtă vreme nu era furios, se pricepea să ascundă ce simţea. Se întoarse spre ea, iar ochii săi vii, ochi care *vedeau,* se concentrară asupra ei.

— Tu cine eşti?

— Sunt un fel de chirurg, spuse Shai. Aţi fost rănit grav. Eu v-am vindecat. Dar ce am folosit ca să o fac este considerat… nedemn de către unii reprezentanţi ai culturii voastre.

— Eşti o resigilatoare, spuse el. O… Falsificatoare?

— Într-un fel, spuse Shai.

Avea să o creadă, fiindcă voia să o creadă.

— A fost o resigilare dificilă. Va trebui să fiţi amprentat în fiecare zi şi trebuie să purtaţi mereu asupra voastră plăcuţa

aceea metalică – cea de forma unui disc, aflată în cutie. Fără ea, veţi muri.

— Dă-mi-o! Spuse el, Întinzând mâna.

Ea ezită. Nu ştia de ce.

— Dă-mi-o! Repetă el poruncitor.

Shai îi aşeză amprenta în palmă.

— Să nu spuneţi nimănui ce s-a întâmplat aici, îl sfătui ea. Nici gărzilor, nici servitorilor. Doar arbitrii voştri ştiu ce am făcut.

Strigătele de afară răsunară mai puternic. Ashravan privi într-acolo.

— Dacă nu trebuie să ştie nimeni, spuse el, atunci şi tu trebuie să pleci. Părăseşte locul ăsta şi nu te mai întoarce!

Privi amprenta.

— Ar trebui să pun să te ucidă, fiindcă-mi cunoşti secretul.

Acesta era egoismul pe care-l căpătase în anii petrecuţi la palat. Da, pe asta o nimerise.

— Dar n-o veţi face, spuse ea.

— Nu.

Şi iată clemenţa, adânc îngropată.

— Pleacă înainte să mă răzgândesc, spuse el.

Ea făcu un pas spre uşă, apoi îşi verifică ceasul de buzunar – trecuse mai mult de un minut. Amprenta prinsese, cel puţin pe termen scurt. Se întoarse şi îl privi.

— Ce mai aştepţi? Întrebă el.

— Voiam să arunc o ultimă privire, spuse ea.

El se încruntă. Strigătele se apropiau tot mai mult.

— Du-te! Spuse el. Te rog.

Părea să ştie ce era cu strigătele – sau să ghicească.

— Sper să vă descurcaţi mai bine de data asta, spuse Shai.

Apoi fugi.

O vreme, fusese tentată să înscrie în caracterul lui dorinţa de a o proteja. Nu ar fi existat niciun motiv pentru asta, cel puţin nu în ochii lui, şi ar fi putut compromite întregul Fals. În plus, nu credea că el ar fi putut s-o salveze. Până când trecea perioada de doliu, nu-şi putea părăsi camerele şi nu putea vorbi cu nimeni în afara arbitrilor. Ei erau cei care conduceau imperiul în tot acest timp.

Ei erau cei care-l conduceau, de fapt, tot timpul. Nu, o revizie rapidă a sufletului lui Ashravan, ca să o protejeze pe ea, n-ar fi

mers. Apropiindu-se de ultima uşă, Shai ridică oala de noapte falsă, apoi ieşi împleticindu-se. La auzul strigătelor din depărtare, icni.

— Pe *mine* mă caută? Ţipă ea. Pe toate nopţile! N-am vrut! Ştiu că nu trebuia să-l văd! Ştiu că-i în izolare, dar am deschis din greşeală uşa!

Gărzile o privira lung şi, în cele din urmă, unul dintre soldaţi se destinse.

— Nu pe tine te caută. Treci la locul tău şi rămâi acolo.

Shai făcu iute o plecăciune şi se grăbi să scape. Gărzile n-o cunoşteau aproape deloc, aşa că…

Simţi un junghi într-o parte. Icni. Durerea fusese asemănătoare cu cea pe care o simţea în fiecare dimineaţă, când Pecetluitorul cu Sânge amprenta uşa.

Panicată, Shai îşi pipăi corpul. Tăietura sabiei lui Zu ajunsese la bluza închisă la culoare pe care o purta pe dedesubt! Când îşi privi degetele, aveau câteva picături de sânge pe ele. O simplă ciupitură, nimic periculos. Nici măcar nu observase tăietura.

Dar vârful sabiei lui Zu… avea sângele ei pe el. Sânge proaspăt. Pecetluitorul cu Sânge îl găsise şi începuse vânătoarea. Durerea însemna că încerca să o localizeze şi îşi asmuţea slujitorii asupra ei.

Shai aruncă urna şi începu să fugă.

Nici nu se punea problema să stea ascunsă. N-o ajuta cu nimic dacă nu era văzută. Dacă scheletele Pecetluitorului cu Sânge o ajungeau, avea să moară. S-ar fi terminat totul. Trebuia să găsească repede un cal, apoi să lase scheletele în urmă timp de douăzeci şi patru de ore, până i se învechea sângele.

Shai începu să alerge pe coridoare. Servitorii o arătau cu degetul. Unii ţipară. Aproape că dădu peste un ambasador din sud, îmbrăcat în armura roşie a unui preot. Shai blestemă, ocolindu-l în goană. Ieşirile palatului aveau să fie deja blocate. Ştia asta. Studiase sistemul de pază. Era aproape imposibil să scape.

„Să ai un plan de rezervă întotdeauna”, spunea unchiul Won.

Şi avea, întotdeauna.

Shai se opri pe coridor dându-şi seama, aşa cum ar fi trebuit deja, că era inutil să fugă spre ieşiri. Aproape că intrase în

panică, având Pecetluitorul cu Sânge pe urmele ei, însă *trebuia* să gândească limpede.

Planuri de rezervă... Al ei părea disperat, însă n-avea altă soluţie. Începu să fugă, dând colţul fără să ezite şi întorcându-se pe drumul pe care venise.

„Pe toate nopţile, sper să-l fi citit corect!” îşi spuse ea. „Dacă e în secret un maestru şarlatan care mă depăşeşte în şiretenie, s-a zis cu mine! Ah, Zeule Necunoscut, te rog! Fă ca de data asta să am dreptate!”

Cu inima bătându-i nebuneşte şi uitând pe moment de oboseală, se opri brusc pe coridorul care ducea spre camerele împăratului. Acolo aşteptă. Gărzile o priviră, încruntându-se, dar rămaseră pe poziţii, cum fuseseră instruite. O somară. Era dificil să nu se mişte. Pecetluitorul cu Sânge se apropia tot mai mult, însoţit de slujitorii săi oribili...

— De ce eşti aici? întrebă o voce.

Se întoarse. Gaotona se afla pe coridor. Venise pentru a-l vedea mai întâi pe împărat. Ceilalţi o căutau pe ea, însă Gaotona venise aici ca să se asigure că împăratul este în siguranţă.

Shai se apropie de el, nesigură. „Ăsta trebuie să fie cel mai prost plan de rezervă pe care l-am avut vreodată”, îşi spuse ea.

— A mers, spuse ea încet.

— Ai încercat amprenta? întrebă Gaotona, prinzând-o de braţ şi aruncând o privire spre gărzi, apoi trăgând-o deoparte, unde nu puteau fi auziţi. Dintre toate lucrurile stupide şi nebuneşti, făcute în pripă...

— A *mers,* Gaotona, repetă Shai.

— De ce ai venit la el? De ce nu ai fugit când aveai ocazia?

— Trebuia să ştiu. *Trebuia.*

Privirile li se întâlniră. El văzu prin ea, în sufletul ei, la fel ca întotdeauna. Pe toate nopţile, ce Falsificator minunat ar fi fost!

— Pecetluitorul cu Sânge ţi-a luat urma, zise Gaotona. Şi-a chemat... *lucrurile* acelea ca să te prindă.

— Ştiu.

Gaotona ezită o clipă, apoi scoase o cutie de lemn din buzunarele sale voluminoase. Lui Shai îi sări inima din piept.

Îi întinse cutia, iar ea o luă cu o mână, însă el nu-i dădu drumul.

— Ştiai că voi veni aici, spuse Gaotona. Ştiai c-o să le am şi că o să ţi le dau. Am fost păcălit.

Shai nu spuse nimic.

— Cum ai procedat? Întrebă el. Credeam că te-am urmărit cu atenţie. Eram *convins* că nu am fost manipulat. Şi totuşi am alergat aici, ştiind, într-un fel, că te voi găsi. Şi că vei avea nevoie de ele. Încă nu mi-am dat seama, până acum, că era posibil ca tu să fi pus totul la cale.

— Da, te-am manipulat, Gaotona, recunoscu ea. Dar a trebuit s-o fac în cel mai dificil mod posibil.

— Cum?

— Fiind sinceră, răspunse ea.

— Nu poţi manipula oamenii prin sinceritate.

— Nu? Întrebă Shai. Nu aşa ţi-ai construit întreaga carieră? N-ai predicat în favoarea onestităţii, nu i-ai învăţat pe oameni la ce să se aştepte de la tine şi n-ai aşteptat apoi să fie şi ei sinceri cu tine?

— Nu e acelaşi lucru.

— Nu, spuse ea. Nu este. Dar a fost tot ce-am putut să fac. Tot ce ţi-am spus e adevărat, Gaotona. Tabloul pe care l-am distrus, secretele despre viaţa şi dorinţele mele... Am fost onestă. Era singura cale de a te atrage de partea mea.

— Eu nu sunt de partea ta, zise el ezitant. Dar nu vreau să fii ucisă, fetiţo! Mai ales nu de *lucrurile* acelea, Ia-le! Ia-le şi du-te, înainte să mă răzgândesc!

— Îţi mulţumesc, şopti ea, strângând cutia la piept.

Scotoci în buzunarul fustei şi scoase un jurnal micuţ, dar gros.

— Ascunde-l bine! Spuse ea. Nu-l arăta nimănui!

El îl luă, nesigur.

— Ce este?

— Adevărul, răspunse ea, apoi se întinse şi îl sărută pe obraz. Dacă evadez, îmi voi schimba ultima Marcă a Esenţei. Cea pe care nu intenţionez să o folosesc vreodată. Voi adăuga la ea – şi la amintirile mele – un bunic generos, care mi-a salvat viaţa. Un om înţelept, plin de compasiune, pe care l-am respectat foarte mult.

— Pleacă, nesăbuito! Spuse el.

Avea o lacrimă în colţul ochiului. Dacă n-ar fi fost aproape moartă de frică, Shai s-ar fi simţit mândră. Şi ruşinată de mândria ei. Aşa era ea.

— Ashravan trăieşte, spuse ea. Când te gândeşti la mine, să-ţi aminteşti asta. A *mers.* Pe toate nopţile, a *mers*!
Îl părăsi, ţâşnind pe coridor.

***

Gaotona ascultă cum pleca, dar nu se întoarse s-o privească. Se uită la uşa care ducea spre camerele împăratului. Două gărzi uimite şi un coridor spre… ce?
Viitorul Imperiului Rozei.
„Vom fi conduşi de cineva care nu-i cu adevărat viu”, îşi spuse el. „Culegeau rodul strădaniilor noastre vrednice de dispreţ.”
Inspiră adânc şi trecu de gărzi, deschizând uşile ca să dea piept cu soarta.
„Doar… să nu fie un monstru!”

***

Shai merse cu paşi mari pe coridoarele palatului, ţinând cutia cu sigilii. Îşi rupse cămaşa – dând la iveală bluza de bumbac groasă şi neagră pe care o purta pe dedesubt – şi o vârî în buzunar. Îşi păstră fusta şi colanţii. Nu erau foarte diferite de hainele în care ucenicise.
Servitorii fugeau din calea ei. Văzându-i chipul, ştiau că trebuie să se ferească. Dintr-odată, Shai se simţi mai încrezătoare ca oricând.
Îşi recăpătase sufletul. În întregime.
Fără să se oprească, scoase una dintre Mărcile Esenţei. O înmuie în cerneală cu mişcări hotărâte şi puse cutia înapoi în buzunarul fustei. Apoi îşi trânti sigiliul pe bicepsul drept şi o fixă, rescriindu-şi istoria, amintirile şi experienţele. În clipa aceea îşi aminti ambele istorii, îşi aminti cei doi ani petrecuţi în izolare, plănuind şi creând o Marcă a Esenţei. Îşi aminti o viaţă întreagă de Falsificatoare.
În acelaşi timp, îşi aminti de ultimii cincisprezece ani petrecuţi în mijlocul poporului Teullu. O adoptaseră şi o antrenaseră în artele marţiale.
Două locuri într-unul singur şi două vieţi într-una singură.
Apoi primele amintiri se destrămară, iar ea deveni Shaizan –

numele dat de Teullu. Trupul îi deveni mai musculos şi mai dur. Trupul unei luptătoare. Îşi scoase ochelarii. Ochii i se vindecaseră cu mult timp în urmă şi nu mai avea nevoie de ei.

Fusese dificil să primească încuviinţarea de-a participa la antrenamentele poporului Teullu. Nu le plăceau străinii. Fuseseră cât pe-aci s-o ucidă, în zeci de rânduri, timp de un an. Dar reuşise.

Îşi pierdu toate cunoştinţele despre crearea amprentelor şi orice înclinaţie către studiu. Era tot ea şi îşi amintea trecutul apropiat – cum fusese capturată şi forţată să rămână închisă în celulă. Păstra cunoştinţele logice despre ce făcuse amprentându-şi braţul şi ştia că viaţa pe care şi-o amintea acum era falsă.

Dar nu *simţea* că era falsă. Amprenta îi ardea braţul, iar ea deveni acea versiune a eului propriu care ar fi apărut dacă ar fi fost adoptată de un popor dur de războinici şi dacă ar fi trăit printre ei timp de peste un deceniu.

Îşi aruncă pantofii. Părul i se scurtă. O cicatrice i se întinse de la nas către obrazul drept. Mergea ca un războinic în căutarea duşmanului, nu ca om obişnuit. Ajunse în secţiunea rezervată servitorilor palatului, care se afla chiar înainte de grajduri, având Galeria Imperială în stânga. În faţa ei se deschise o uşă. Zu – înalt, cu buzele groase – pătrunse prin uşă. Avea o tăietură pe frunte – sângele îi pătase bandajul iar veşmintele i se rupseseră în cădere.

În ochi îi clocotea furtuna. Mârâi când o văzu.

— S-a terminat! Pecetluitorul cu Sânge ne-a condus direct la tine. O să-mi placă…

Se întrerupse când Shaizan făcu un pas înainte – ca o imagine înceţoşată – şi îl lovi cu podul palmei în încheietură, rupându-i-o pe loc şi făcându-i sabia să-i zboare dintre degete. Ridică o mână şi-l izbi în gât. Apoi, îşi strânse pumnul şi îl lovi scurt, direct în piept. Şase coaste i se rupseră deodată.

Zu se dădu înapoi cu paşi împleticiţi, icnind, cu ochii măriţi de groază. Sabia îi căzu cu zgomot la pământ. Shaizan trecu pe lângă el, scoţându-i cuţitul de la cingătoare ca să-i taie legătura mantiei. Zu se chirci pe podea, lăsându-şi mantia în mâinile ei.

Shai i-ar fi spus, poate, ceva. Shaizan n-avea răbdare să-i spună vorbe de duh sau să-l batjocorească. Un războinic se

mişca mereu, asemenea unui râu. Îşi puse mantia fără să se oprească din mers şi intră pe coridorul din spatele lui Zu.

Acesta se chinuia să respire. Avea să trăiască, dar luni întregi n-avea să mai poată ţine o sabie în mâini.

La capătul coridorului se mişcă ceva: erau nişte creaturi cu membre albe, prea subţiri ca să fie vii. Shaizan se pregăti, adoptând o postură deschisă, cu trupul orientat într-o parte, cu faţa spre coridor şi cu genunchii uşor îndoiţi. Nu conta câte monstruozităţi avea Pecetluitorul cu Sânge. Nu conta dacă triumfa sau pierdea.

Conta doar provocarea.

Erau cinci şi aveau siluetele unor bărbaţi cu săbii. Se năpustiră pe coridor, cu oasele zăngănind, cu craniile lipsite de ochi privind-o fără expresie, în spatele dinţilor ascuţiţi şi veşnic rânjiţi. Pe alocuri fuseseră peticiţi cu bucăţi de lemn, pentru repararea oaselor distruse în luptă. Fiecare creatură avea un sigiliu roşu pe frunte. Era nevoie de sânge spre a le da viaţă.

Nici măcar Shaizan nu mai luptase cu asemenea monştri. Era inutil să-i înjunghie. Însă fragmentele înlocuite... unele erau fragmente din coaste sau din alte oase de care scheletele n-ar fi trebuit să aibă nevoie în luptă. Asta înseamnă că, dacă oasele le erau rupte sau îndepărtate, creaturile nu s-ar mai fi putut mişca?

Aşa părea să aibă cele mai multe şanse. Nu mai stătu pe gânduri. Shaizan se lăsa guvernată de instinct. Când lucrurile acelea se apropiară de ea, ridică în aer mantia lui Zu şi o aruncă peste capul celui dintâi. Acesta se zbătu, lovind mantia, în timp ce ea atacă a doua creatură. Îi pară atacul cu lama pumnalului lui Zu, apoi veni atât de aproape de ea încât îi putea simţi mirosul oaselor, ajungându-i chiar sub cutia toracică. Îi prinse şira spinării şi trase, scoţând o mână de vertebre, în timp ce vârful sternului îi împungea antebraţul. Oasele tuturor scheletelor păreau să fi fost ascuţite.

Creatura se prăbuşi, zăngănind. Avusese dreptate. Odată îndepărtate oasele importante, aceasta nu mai era în stare de nimic. Shaizan aruncă vertebrele din mână. Mai rămâneau patru schelete. Din câte ştia ea, acestea nu oboseau niciodată. Trebuia să se mişte repede, căci altfel aveau s-o copleşească.

Cele trei schelete aflate în spate o atacară. Shaizan se feri,

ocolindu-l pe primul, când acesta reuşise să scape de mantie. Îi prinse craniul de orbite, alegându-se cu o tăietură adâncă de sabie. Sângele ei ţâşni pe perete în momentul în care craniul se desprinse de gât. Restul oaselor creaturii căzură grămadă la pământ.

„Continuă. Nu încetini”

Dacă s-ar fi mişcat mai încet, ar fi murit.

Se răsuci spre ultimii trei, folosind craniul ca să blocheze o lovitură de sabie, iar cu pumnalul pară o alta. Îl evită pe al treilea şi acesta o atinse într-o parte. Nu simţi durerea. Se antrenase să o ignore în luptă. Asta era bine, fiindcă aceea ar fi fost *dureroasă.*

Lovi cu craniul în capul altui schelet, zdrobindu-le pe amândouă. Căzură, iar Shaizan se răsuci spre ceilalţi doi. Loviturile lor îi făcură să se izbească unul de altul. Lovitura lui Shaizan îl făcu pe unul să dea înapoi, împleticindu-se, iar ea îşi izbi corpul de celălalt, strivindu-l de perete. Oasele se strânseră laolaltă, iar ea prinse şira spinării şi smulse câteva vertebre.

Oasele creaturii căzură cu zgomot. Shaizan se clătină, în timp ce-şi îndrepta trupul. Pierduse prea mult sânge. Se mişca mai încet. Când scăpase pumnalul? Probabil că-i alunecase din mână când izbea creatura de perete.

Trebuia să se concentreze. Mai rămăsese unul.

O atacă, cu o sabie în fiecare mână. Ea se aruncă în faţă, ajungând în dreptul lui înainte să-şi direcţioneze lovitura, şi îi prinse oasele antebraţelor. Din unghiul acela nu putu să i le smulgă. Icni, abia reuşind să ţină săbiile la distanţă. Se simţea tot mai slăbită. Scheletul se apropia din ce în ce mai mult. Shaizan mârâi, cu sângele curgându-i fără oprire din braţ şi din dreptul coastelor.

Se azvârli cu capul înainte spre lucrul acela. În realitate era mult mai rău decât se povestea. Lui Shaizan i se înceţoşă vederea şi alunecă în genunchi, icnind. Scheletul căzu în faţa ei, cu craniul crăpat în urma loviturii rostogolindu-i-se desprins de trup. Sângele îi şiroia pe chip. Îşi spărsese capul.

Căzu într-o parte, luptându-se să rămână conştientă, încet, încet, întunericul se risipi.

Shaizan se trezi în mijlocul oaselor împrăştiate, pe un coridor de piatră, altfel pustiu. Singura culoare era cea a propriului

sânge.
Câştigase. O altă provocare sfârşită în triumf. Urlă o incantaţie a familiei sale adoptive, apoi îşi recuperă pumnalul şi-şi tăie nişte fâşii din bluză. Le folosi ca să-şi lege rănile. Pierduse mult sânge. Nici măcar o femeie cu antrenamentul ei nu mai putea face faţă altor provocări în aceeaşi zi. Nu şi dacă necesitau folosirea forţei.
Reuşi să se ridice şi să-i înapoieze mantia lui Zu. Încă imobilizat de durere, acesta o privi cu ochii uimiţi. Adună cele cinci cranii ale slujitorilor Pecetluitorului cu Sânge şi le legă în mantie.
După ce termină, o luă înainte pe coridor, încercând să dea impresia de forţă, fără a lăsa să i se vadă oboseala, ameţeala şi durerea pe care le simţea.
„El e pe-aici, pe undeva…”
Smuci uşa unei cămări de la capătul coridorului şi îl găsi întins pe podea, cu ochii împietriţi de uimirea de a-şi vedea slujitorii distruşi rapid, unul după altul.
Shaizan îl apucă de pieptar şi-l ridică în picioare. Mişcarea aproape c-o făcu să leşine. „Ai grijă.”
Pecetluitorul cu Sânge scânci.
— Du-te înapoi în mlaştina ta, spuse Shaizan încet. Celei care te aşteaptă nu îi pasă dacă eşti în capitală, dacă primeşti destui bani, dacă faci toate astea pentru ea. Te vrea acasă. De aceea îţi scrie acele lucruri.
Shaizan spusese asta pentru Shai, care s-ar fi simţit vinovată dacă nu o făcea. Bărbatul o privi confuz.
— De unde… Ahhh!!!
Urlă când Shaizan îi înfipse pumnalul în picior şi se prăbuşi când ea nu-l mai ţinu de cămaşă.
— Asta – spuse Shaizan încet – e ca să am nişte sânge de-ai tău. Să nu mă cauţi. Ai văzut ce le-am făcut slujitorilor tăi. Cu tine mă voi purta mai rău. Iau craniile, ca să nu le poţi trimite iar după mine. *Întoarce-te acasă.*
El încuviinţă, sfârşit. Îl lăsă să zacă, scâncind şi ţinându-se de piciorul care sângera. Sosirea scheletelor îi făcuse pe toţi să dispară, chiar şi pe gărzi. Shaizan se îndreptă spre grajduri, apoi se opri, gândindu-se la ceva. Nu era prea departe…
„Eşti pe jumătate moartă din pricina rănilor”, îşi spuse ea. „Nu fi proastă.”

Se hotărî, totuşi, să fie proastă.
La scurtă vreme după aceea, Shaizan intră în grajduri şi găsi acolo doar o mână de ajutoare înfricoşate. Alese cel mai impresionant armăsar. Aşa că, purtând mantia lui Zu şi călărindu-i calul, Shaizan reuşi să treacă în galop de porţile palatului, fără ca vreun bărbat sau vreo femeie să încerce s-o oprească.

***

— Spunea adevărul, Gaotona? Întrebă Ashravan, privindu-se în oglindă.
Din locul în care stătea, Gaotona îşi ridică privirea. „Oare?” se întrebă el. Când era vorba despre Shai, nu-şi putea da seama.
Ashravan insistase să se îmbrace singur, deşi era evident slăbit de lunga şedere la pat. Gaotona stătea pe un scaun de lângă el, încercând să-şi calmeze un potop de emoţii.
— Gaotona… continuă Ashravan întorcându-se către el. Am fost rănit, aşa cum a spus femeia aceea? I-ai cerut unei *Falsificatoare* să mă vindece, în loc să te foloseşti de resigilatorii noştri instruiţi?
— Da, Maiestate.
„Expresiile lui…” se gândi Gaotona. „Cum de le-a ghicit? Felul în care se încruntă, chiar înainte să pună o întrebare. Felul în care-şi ridică fruntea când nu i se răspunde imediat. Felul în care stă, în care-şi flutură degetele când consideră că spune ceva deosebit de important…”
— O Falsificatoare MaiPon, spuse împăratul punându-şi haina aurită. Nu prea cred că era *necesar.*
— Rănile voastre depăşeau competenţele resigilatorilor noştri.
— Credeam că nimic nu-i depăşeşte.
— Aşa am crezut şi noi.
Împăratul privi amprenta roşie de pe braţul său. Expresia i se înăspri.
— Asta va fi o piedică, Gaotona. O povară.
— O veţi duce.
Ashravan se întoarse spre el.
— Văd că moartea iminentă a suveranului tău nu te-a făcut mai respectuos, bătrâne.

— Mă simt foarte obosit, Maiestate.

— Mă judeci, spuse Ashravan privind din nou în oglindă. Mereu o faci. Pe lumina tuturor zeilor! Într-o zi voi scăpa de tine. Ştii asta, nu? Doar datorită serviciilor tale din trecut mă mai gândesc să te ţin prin preajmă.

De necrezut. Acesta era Ashravan. Un Fals atât de perfect, încât Gaotona n-ar fi ghicit niciodată adevărul, dacă nu l-ar fi cunoscut deja. Voia să creadă că sufletul împăratului se aflase încă acolo, în trupul său, şi că sigiliul îl… descoperise.

Ar fi fost o minciună convenabilă. Poate că avea să înceapă s-o creadă.

Din păcate, văzuse privirea de dinainte a împăratului, şi ştia… ştia ce făcuse Shai.

— Mă duc după ceilalţi arbitri, Maiestate, spuse Gaotona ridicându-se. Vor dori să te vadă.

— Prea bine. Poţi pleca.

Gaotona se îndreptă spre uşă.

— Gaotona!

Se întoarse.

— Trei luni în pat, spuse împăratul privindu-se în oglindă. Nimeni n-a avut permisiunea să mă vadă. Resigilatorii n-au putut face nimic. Iar ei pot vindeca orice rană obişnuită. A avut de-a face cu mintea mea, nu-i aşa?

„Nu trebuia să-şi dea seama de asta”, îşi spuse Gaotona. „A zis că nu va scrie asta.”

Dar Ashravan fusese un om inteligent. Dincolo de toate, fusese întotdeauna inteligent. Shai îl refăcuse, şi nu-l putea împiedica să gândească.

— Da, Maiestate, răspunse Gaotona.

Ashravan mormăi.

— Ai noroc că ţi-a ieşit trucul. Mi-ai fi putut distruge abilitatea de a gândi – mi-ai fi putut vinde sufletul. Nu sunt sigur dacă ar trebui să te pedepsesc sau să te răsplătesc fiindcă ţi-ai asumat un asemenea risc.

— Vă asigur, Maiestate, spuse Gaotona plecând, că mi-am oferit singur nu doar recompense măreţe, ci şi pedepse extraordinare în aceste ultime câteva luni.

Apoi plecă, lăsându-l pe împărat să se privească în oglindă şi să mediteze la implicaţiile lucrurilor pe care le făcuse.

În fond, îşi primiseră împăratul înapoi. Sau cel puţin o copie a

lui.

Epilog

Ziua a o sută una

— Aşa că sper, se adresă Ashravan arbitrilor celor optzeci de facţiuni, că am spulberat anumite zvonuri răutăcioase. Exagerările cu privire la boala mea au fost, fireşte, simple speculaţii. Trebuie să descoperim cine a trimis asasinii, însă uciderea împărătesei *nu* va fi trecută cu vederea.

Privi arbitrii.

— Şi nici nu va rămâne nepedepsită.

Frava îşi încrucişă braţele, privind copia cu satisfacţie, dar şi cu nemulţumire. „Ce portiţe de scăpare i-ai plantat în creier, hoaţă mică?” se întrebă ea. „Le vom găsi”

Nyen cerceta deja nişte copii ale sigiliilor. Falsificatorul pretindea că le poate descifra retroactiv, deşi îi va lua ceva timp. Poate ani. Totuşi, Frava avea să descopere în cele din urmă cum să-l controleze pe împărat. Distrugerea notiţelor fusese o mişcare inteligentă din partea fetei. Oare ghicise că Frava nu făcea, de fapt, copii? Frava clătină din cap şi urcă lângă Gaotona, care se afla în loja lor din Aula Discursurilor. Se aşeză lângă el, vorbind foarte încet:

— Ei îl acceptă.

Gaotona încuviinţă, cu ochii aţintiţi la falsul împărat.

— Nimeni nu are nici cea mai mică bănuială. Ce am făcut… n-a fost doar îndrăzneţ, ci practic imposibil.

— Fata ar putea să ne pună cuţitul la gât, spuse Frava. Dovada a ceea ce am făcut e imprimată pe trupul împăratului. Va trebui să fim foarte atenţi în următorii câţiva ani.

Gaotona încuviinţă cu un aer absent. Zile în flăcări, cât îşi mai dorea Frava să-l vadă plecat! Era singurul arbitru care i se împotrivise vreodată. Chiar înainte de asasinat, Ashravan fusese gata s-o facă, la sugestia ei. Acelea fuseseră întâlniri private. Shai n-ar fi putut şti despre ele, aşa că nici falsul nu avea cum s-o ştie.

Frava trebuia s-o ia de la capăt dacă nu găsea o cale de a-l controla pe acest duplicat al lui Ashravan. Ambele opţiuni o iritau.

— O parte din mine încă nu poate să creadă că am făcut-o, spuse Gaotona încet când falsul împărat trecu la următoarea

parte a discursului, care era un îndemn la unitate.
Frava pufni.
— Planul a stat mereu în picioare.
— Shai a evadat.
— O vom găsi.
— Mă îndoiesc, spuse el. Am avut noroc s-o prindem atunci. Din fericire, nu cred că avem de ce să ne facem griji din pricina ei.
— O să ne şantajeze, spuse Frava.
„Sau va încerca să găsească o cale de a controla tronul.”
— Nu, spuse Gaotona. E mulţumită.
— Mulţumită că a scăpat cu viaţă?
— Mulţumită că şi-a pus una dintre creaţii pe tron. Cândva a avut curajul să păcălească mii de oameni, însă acum are şansa să amăgească milioane. Un întreg imperiu. Dacă ar expune înşelătoria, i-ar distruge măreţia – aşa crede ea.
Oare bătrânul netot chiar credea asta? Naivitatea lui îi oferea deseori Fravei tot felul de oportunităţi. Se gândea să îl menţină în funcţie fie şi numai din acest motiv.
Falsul împărat îşi continua discursul. Lui Ashravan îi *plăcea* să se audă vorbind. Falsificatoarea o nimerise şi pe asta.
— Se foloseşte de asasinat ca să ne consolideze facţiunea, spuse Gaotona. Auzi? Ideea că trebuie să ne unim, să ne strângem laolaltă, să ne amintim de trecutul nostru măreţ… Şi zvonurile răspândite de Facţiunea Gloriei, cum că ar fi fost ucis… Vorbind despre ele, le slăbeşte facţiunea. Au mizat pe faptul că nu se va întoarce, iar acum, că a făcut-o, sunt puşi într-o lumină proastă.
— Aşa e, spuse Frava. Tu l-ai sfătuit?
— Nu, spuse Gaotona. A refuzat să se lase sfătuit de mine. Dar mişcarea asta pare ceva care-i stătea în fire vechiului Ashravan, cel de acum zece ani.
— Atunci copia asta nu e perfectă, spuse Frava. Să ne uităm asta.
— Da, spuse Gaotona.
În mână avea un jurnal mic şi gros, pe care Frava nu-l recunoscu.
Din spatele lojii se auzi un zgomot, iar o servitoare purtând emblema Fravei intră, trecând de arbitrii Stivient şi Ushnaka. Tânăra mesageră se apropie de Frava şi se aplecă. Frava o

privi nemulţumită.
— Ce poate fi atât de important încât să mă întrerupi aici?
— Îmi cer scuze, Alteţă, şopti femeia. Dar mi-aţi cerut să vă aranjez camera de lucru de la palat, pentru întâlnirile de după-amiază.
— Şi? Întrebă Frava.
— Aţi intrat ieri în cameră, doamnă?
— Nu. Toată povestea cu acel infam Pecetluitor cu Sânge şi solicitările împăratului…
Frava se încruntă şi mai tare.
— Ce s-a întâmplat?
Shai se întoarse şi privi Reşedinţa Imperială. Oraşul se întindea peste şapte coline imense. Câte o casă a unei facţiuni importante se afla pe fiecare dintre cele şase coline periferice, iar palatul o domina pe cea din centru.
Calul de lângă ea nu semăna deloc cu cel furat de la palat. Îi lipseau nişte dinţi şi mergea cu capul plecat şi cu spinarea arcuită. Coama nu părea să-i fi fost periată de secole şi era atât de slăbit, încât coastele ce îi împungeau pielea arătau precum şipcile de la spătarul unui scaun.
Shai îşi petrecuse ziua anterioară furişându-se, folosindu-şi Marca Esenţei de cerşetoare ca să se ascundă în subteranului Reşedinţei Imperiale. Călare pe cal şi deghizată astfel, putuse evada cu uşurinţă din oraş. Odată scăpată, îşi scosese Marca. Gândurile cerşetoarei erau… neplăcute.
Slăbi şaua calului, apoi vârî o mână sub ea şi apăsă cu unghia pe sigiliul lucitor de acolo. Rupse marginea sigiliului cu greutate, risipind Falsul. Calul se transformă pe loc. Spinarea i se îndreptă, capul i se ridică, trupul i se umflă. Îşi săltă cu stângăcie picioarele, mişcându-şi capul înainte şi înapoi, trăgând de hamuri. Calul de război al lui Zu era un animal de rasă, care în anumite părţi ale imperiului valora mai mult decât o căsuţă.
Printre proviziile puse în spinarea calului era ascuns tabloul pe care Shai îl furase, din nou, de la arbitra Frava. Un fals. Până atunci, Shai nu mai avusese motive să-şi fure o creaţie proprie. Era… amuzant. Lăsase rama tăiată, cu o singură rună Reo cioplită în mijlocul peretelui din spatele acestuia. Mesajul nu avea un înţeles prea plăcut.
Mângâie calul pe gât. La urma urmei, nu era o pradă rea. Un

cal bun şi un tablou care, deşi fals, era atât de realist încât chiar şi proprietara îl crezuse original.
„Acum îşi ţine discursul”, se gândi Shai. „Mi-ar fi plăcut să-l aud.”
Nestemata care-i încununa munca purta pecetea puterii imperiale. Asta o încânta, însă încântarea o dusese la introspecţie. Scopul eforturilor ei disperate nu fusese acela de a-l face să revină la viaţă. În fond, se străduise atât doar fiindcă dorise să-i lase câteva modificări gravate în adâncul sufletului. Poate că lunile de sinceritate faţă de Gaotona o schimbaseră.
„Copiază o imagine de nenumărate ori pe un teanc de hârtie şi în cele din urmă foile de dedesubt vor purta aceeaşi imagine. Imprimată adânc”, îşi zise ea.
Se întoarse şi scoase Marca Esenţei care avea s-o transforme într-un vânător şi într-un supravieţuitor. Frava avea să anticipeze că Shai va folosi drumurile, aşa că, în loc s-o ia pe acolo, urma s-o ia prin mijlocul Pădurii Sogdiene, aflate în apropiere. Acele desişuri aveau să o ascundă bine. În câteva luni avea să părăsească provincia şi să pornească în următoarea misiune: găsirea Bufonului Imperial, cel care o trădase. Deocamdată îşi dorea să stea departe de ziduri, palate şi minciuni de curte. Shai se aruncă în şa şi îşi luă rămas-bun de la Reşedinţa Imperială şi de la omul aflat acum în fruntea ei.
„Să duci o viaţă bună, Ashravan!” îşi spuse ea. „Fă-mă să fiu mândră de tine.”

***

Mai târziu, în aceeaşi seară, Gaotona stătea lângă şemineul familiar, în camera sa de lucru, privind jurnalul pe care i-l dăduse Shai. Se tot minuna.
Jurnalul era o copie detaliată a amprentei sufletului împăratului. Astfel i se dezvăluia tot ce făcuse Shai.
Frava nu avea să găsească o cale pentru a-l controla pe împărat, fiindcă nu exista niciuna. Sufletul său era complet, bine fixat şi îi aparţinea în întregime. Asta nu însemna că era întocmai cum fusese.
„Din câte vezi, mi-am permis câteva lucruri”, spuneau

notiţele lui Shai. „Am dorit să-i reproduc sufletul cât mai precis posibil. Aceasta a fost misiunea – şi provocarea. Aşa am procedat. Apoi am făcut câţiva paşi înainte şi i-am adâncit câteva amintiri, reducând din intensitatea altora. Am îngropat adânc în sufletul lui Ashravan lucruri care-l vor determina să reacţioneze într-un anumit fel faţă de tentativa de asasinare şi faţă de recuperarea sa.

Asta nu înseamnă că i-am schimbat sufletul. Nu l-am transformat într-o persoană diferită. Pur şi simplu l-am îmboldit s-o ia pe o anumită cale, aşa cum un escroc de pe stradă îşi va îmboldi victima să aleagă o carte. Este chiar el. Acela care ar fi putut fi.

Cine ştie? Poate că este chiar acela care ar fi devenit oricum."

Fireşte, Gaotona nu şi-ar fi dat seama singur. Nu se pricepea la lucruri de felul ăsta. Chiar dacă ar fi fost un maestru, bănuia că n-ar fi dibuit lucrătura lui Shai. Ea explica în jurnal că intenţionase să fie atât de subtilă, de atentă, încât nimeni să nu-i poată descifra schimbările. Pentru a începe să bănuiască ceva, un om ar fi trebuit să-l cunoască foarte bine pe împărat.

Cu ajutorul notiţelor, Gaotona pricepu. Apropierea de moarte avea să-l determine pe Ashravan să intre într-o perioadă de profundă introspecţie. Avea să-şi caute jurnalul şi să recitească iar şi iar ce scrisese când era mai tânăr. Avea să vadă ce fusese şi să încerce, în sfârşit, să redevină el însuşi.

Shai preciza că transformarea avea să fie lentă. În câţiva ani, Ashravan avea să devină cel destinat cândva să fie. Înclinaţii minore, adânc îngropate în interacţiunile sigiliilor sale, aveau să-l îndemne spre excelenţă, în locul indulgenţei. Va începe să se gândească la ce lasă în urmă, şi nu la următorul ospăţ. Să-şi amintească de poporul său, şi nu de invitaţiile la cină. Să împingă facţiunile către schimbările pe care şi el, şi mulţi alţii înaintea lui remarcaseră că ar trebui făcute.

Pe scurt, urma să devină un luptător. Avea să facă acel unic, dar atât de dificil pas peste linia dintre intenţie şi faptă. Gaotona vedea asta în acele pagini.

Se trezi că plânge.

Nici viitorul, nici împăratul nu-l făceau să plângă. Erau lacrimile unui om care avea în faţa ochilor o *capodoperă.* Adevărata artă însemna mai mult decât frumuseţe sau

măiestrie. Nu era doar imitaţie.
Însemna curaj, dinamism şi subtilitate. În jurnalul acela Gaotona descoperi o operă deosebită, comparabilă cu cea a marilor pictori, sculptori şi poeţi din orice timp. Era cea mai mare operă de artă pe care o văzuse vreodată.
Pătruns de admiraţie, Gaotona examină jurnalul aproape toată noaptea. Era creaţia unor luni întregi de transcendenţă artistică febrilă, intensă, aflată sub presiunea unor forţe externe, însă eliberată ca o respiraţie ţinută până la un pas de sufocare. Era brută, însă finisată. Nesăbuit de calculată.
Era fantastică – dar nevăzută.
Şi aşa trebuia să rămână. Dacă cineva descoperea ce făcuse Shai, împăratul avea să cadă. Imperiul avea să se clatine. Nimeni nu trebuia să ştie că decizia lui Ashravan de a deveni, în sfârşit, un lider extraordinar, fusese determinată de cuvintele imprimate în sufletul său de o blasfemiatoare.
Când se crăpă de ziuă, chinuit de durere, Gaotona se ridică încet de lângă cămin. Strânse la piept jurnalul, acea operă de artă fără pereche, şi îl privi.
Apoi îl aruncă în flăcări.

Postfaţă

La cursurile de scriere creativă mi se spunea adesea: „Scrie despre lucrurile pe care le cunoşti”. Ca scriitori, auzim asta frecvent, iar eu am rămas uimit. Să scriu despre lucrurile pe care le cunosc? Şi cum să fac asta? Eu scriu despre lucruri fantastice. N-am de unde să ştiu cum e să foloseşti magia; şi nici cum e să fii femeie, şi totuşi vreau să scriu din diverse puncte de vedere.
Pe măsură ce avansam, am început să-mi dau seama ce însemna asta, de fapt. Deşi genul presupune că scriem despre lucruri fantastice, poveştile stau cel mai bine în picioare când lumea lor se sprijină pe o bază solidă. Pentru mine, magia are sens când se bazează pe principii ştiinţifice solide. Poţi crea o lume viabilă când aceasta îşi are sursele în lumea noastră, iar personajele capătă contur când sunt întemeiate pe emoţii umane perene şi pe experienţă.
Prin urmare, a fi scriitor presupune, în egală măsură, să observi şi să ai imaginaţie.
Încerc să las noile experienţe să mă inspire. Am norocul să

călătoresc frecvent. Când vizitez o ţară nouă, încerc să fac astfel încât cultura, oamenii şi experienţele trăite să poată lua forma unei poveşti.

De curând am fost în Taiwan, unde am reuşit să vizitez Muzeul Naţional al Palatului împreună cu editoarea mea, Sherry Wang, şi cu traducătoarea Lucie Tuan, în calitate de ghizi. Nu poţi învăţa mii de ani de istorie chineză în câteva ore, dar ne-am străduit. Din fericire, aveam deja cunoştinţe de bază despre istoria şi civilizaţia asiatică (am locuit doi ani în Coreea, ca misionar LDS, iar la universitate am avut ca specializare secundară limba coreeană).

Seminţele unei poveşti au început să rodească în imaginaţia mea. Ce m-a frapat au fost peceţile. Noi le spunem uneori „beţişoare”, însă eu le-am spus mereu *tojang* – denumirea lor coreeană. În mandarină, se numesc *yinjiân.* Aceste peceţi din piatră, minuţios sculptate, sunt folosite ca semnături în diverse culturi asiatice.

In timpul vizitei mele la muzeu am remarcat multe dintre peceţile roşii, familiare. Unele erau, desigur, ale artiştilor, însă mai existau şi altele. Un exponat de caligrafie era acoperit de peceţi. Lucie şi Sherry mi-au explicat că, dacă le plăcea o operă de artă, învăţaţii şi nobilii chinezi din timpuri străvechi îi aplicau acesteia şi pecetea lor. Mai ales un anume împărat avea acest obicei, iar pe sculpturi deosebite sau piese de jad vechi de secole îşi aplica pecetea proprie şi, poate, nişte versuri scrise de el.

Iată deci ce idee ieşită din comun! Imaginaţi-vă cum este să fii rege şi să ajungi la concluzia că îţi place David al lui Michelangelo, apoi să-ţi sculptezi semnătura pe pieptul său. Cam aşa se petreceau lucrurile.

Ideea m-a frapat într-atât încât mintea mea a început să jongleze cu ideea unei peceţi magice. O pecete a sufletului, capabilă să rescrie natura existenţei unui obiect. Nu am vrut să mă apropii prea mult de Animmodelarea care apare în seria *Stormlight,* aşa că m-am inspirat din istoria reală descoperită la muzeu pentru a crea un gen de magie care să permită rescrierea trecutului unui obiect.

Povestea s-a dezvoltat începând de acolo. Pentru că magia se conforma în mare parte unui sistem pe care îl cream pentru Sel, lumea în care se petrece *Elantris*, am plasat povestea

acolo. (Imaginasem deja câteva culturi de acolo după modelul culturilor asiatice din lumea noastră, aşa că s-a potrivit de minune.)

Nu întotdeauna poţi să scrii despre lucrurile pe care le cunoşti – nu tocmai. Dar poţi să scrii despre ceea ce vezi.

Brandon Sanderson

Mulţumiri

O carte ca aceasta apare cu un nume pe copertă – însă arta nu ia naştere în vid. Creaţiile mele există datorită multor persoane care au pus umărul la realizarea lor.

Am mai amintit faptul că această carte a ajuns să existe în urma unei excursii pe care am făcut-o în Taiwan. Multe mulţumiri către Lucie Tuan şi Sherry Wang, cărora le este dedicată cartea, pentru că mi-au arătat oraşul. Aş dori să-i mulţumesc şi Evannei Hsu, şi tuturor celorlalţi de la Fantasy Foundation, pentru că au transformat acea excursie într-o experienţă atât de marcantă.

Multe mulţumiri lui Gray Tan (agentul meu taiwanez care a facilitat excursia) şi agentului meu american, Joshua Bilmes, precum şi tuturor celorlalţi de la JABberwocky.

A fost extraordinar să lucrez cu Jacob Weisman şi Jill Roberts de la Tachyon, şi le mulţumesc fiindcă au găzduit această lucrare. De asemenea, îi mulţumesc lui Marty Halpern pentru editare şi redactare. Superba ilustraţie de pe coperta originală a fost realizată de Alexander Nanitchkov, şi nici că aş fi putut pretinde mai mult.

Mary Robinette Kowal este „răspunzătoare” pentru structura actuală a nuvelei. Ea m-a ajutat să-mi dau seama că prologul meu iniţial un era tocmai potrivit pentru întreaga lucrare. Moshe Feder şi-a depăşit cu mult atribuţiile funcţiei (la o altă editură) pentru a efectua o excelentă lectură critică, fără de care această carte n-ar fi fost atât de bogată. Am primit, de asemenea, feedback semnificativ şi de la Brian Hill, Isaac Stewart şi Karen Ahlstrom.

Ca întotdeauna, îi mulţumesc familiei mele, şi în special soţiei mele, Emily. Pe lângă acestea, mulţumiri aparte i se cuvin lui Peter Ahlstrom, care a lucrat peste program la acest proiect. (Ajungând chiar să mă preseze să scriu aceste mulţumiri, de

care am uitat de vreo zece ori.)

Cu profundă recunoştinţă, tuturor,
Brandon

În
PALADIN BLACK POCKET
au apărut:

James Lee Burke, *Ploaia electrică*
Jim Thompson, *Ucigaşul din mine*
William Gibson, *Neuromantul*
William Gibson, *Contele Zero*
William Gibson, *Conexiunea Mona Lisa*
Richard Morgan, *Omul negru*

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poştă
C.P 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
Fax: (021)369.31.99
Comenzi – Online www.editura-art.ro www.editura-paladin.ro

Premiul Hugo pentru cea mai bună nuvelă (2013)

În urma unui atentat, împăratul Ashravan a rămas doar un trup fără suflet, iar acest lucru a fost ascuns sub pretextul durerii provocate de moartea soției sale. Dacă nu-și va reveni după cele o sută de zile de doliu, imperiul va fi cuprins de haos. Așa că prizoniera Shai primește sarcina aproape imposibilă de a crea prin Falsificare un nou suflet pentru împărat, scopul ei secret fiind însă acela de a-și recăpăta libertatea.

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-8673-01-1

